

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Flawless. Harding is set to be a rom-com powerhouse."

—LAUREN LAYNE, *New York Times* bestselling author of *Made in Manhattan*

How **FREAKING** Romantic

*a
novel*

EMILY HARDING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İN NE KADAR ROMANTİK OLDUĞU

AN OVEL

EMILY HARDIN G

GALERİ KİTAPLAR

New York Amsterdam/Anvers Londra
Toronto Sidney/Melbourne Yeni Delhi

Poppy ve Henry için, sonsuza dek ve her zaman

BÖLÜM 1

Annem benim öfkeli doğduğumu söylemeyi sever. Genellikle tatil yemeklerinde veya son erkek arkadaşına bu konuyu açar ve ardından kaçınılmaz olarak kıkırdayarak güler, sanki benim hakkımda bilmeniz gereken her şey buymuş gibi. Ben ise her zaman duymamış gibi davranırım, bu yorum her zaman var olan sinirimi daha da körüklesede - şimdi düşününce, bu onun haklı olduğunu biraz kanıtlıyor olabilir.

Ama dürüst olmak gerekirse, kimse öfkeli doğar mı? Korkmuş, evet. Kim korkmaz ki? Soğuk, acımasız bir dünyaya atılıp, yabancılar tarafından tartılıp, incelenip, hırpalanmak... Hepimizin çığlık atarak dünyaya gelmesinin bir nedeni var. İnsan olmanın ilk anları korkunçtur. Yine de kimse bu yüzden öfkelenmez. Çoğunlukla, korkmak ve savunmasız olmanın öfkelenecek şeyler olduğunu henüz öğrenmediğimiz içindir. Bu daha sonra gelir. Öfke deneyimlerden gelir.

Gerçekten öfkелendiğimi hatırladığım ilk an, annemin üçüncü düğünüydü. Düğünün kendisinde bir sorun olduğu anlamına gelmez; tüm törenleri arasında muhtemelen en sevdiğim düğündü. Nişanlısı Larry Huffman, Minneapolis'ten Cancún'a birinci sınıf uçak bileti masraflarımızı karşıladı ve orada annemle gün batımında beyaz kumlu bir plajda evlilik yemini ettiler. Önceki gece, prova yemeğinde, bana küçük kağıt şemsiyeli alkolsüz çilekli daiquiri sipariş etmeme bile izin verdi, ki bu, güven sorunları olan on yaşındaki bir kız için çok büyük bir adımdı.

Hayır, öfke ertesi gün, annemin sahildeki geçici koridorda çıplak ayakla yürüdüğünü gördükten sonra geldi. Güneş, pembe ve turuncu bulutların tül gibi örtüsünün arkasında batarken, saçındaki Swarovski kristallerinden yumuşak ışık huzmeleri yayılıyordu. Bir gitarist ise yakınlarda Canon in D çalıyordu. Annem Larry'ye ulaştığında, gül rengi allık yanaklarında kırılganlıklar oluşturacak kadar parlak bir gülümsemeyle, ben de gülümsemeden edemedim. O an mükemmeldi.

Aşkın nasıl olması gerektiğinin, romantizmin ne olması gerektiğinin tam bir örneğiydi.

Müzik sustu ve onlar ellerini birleştirip yeminlerini okumaya başladılar. Larry ilk konuştu, sert sesiyle her kelimeyi sanki üç aylık yönetim kurulu toplantılarından birindeymiş gibi söyledi. Sonra sıra anneme geldi.

"Ben, Denise Nilsson, iyi ve kötü günlerde, hastalıkta ve sağlıkta sana sadık kalacağıma söz veriyorum. Hayatımın her günü seni seveceğim ve onurlandıracağım."

Hayatımın her günü.

Aniden, annemin bunu daha önce de söylediği aklıma geldi. Tam olarak bu sözleri, üç yıl önce Napa'da bir bağa bakan bir tepenin üzerinde Darren Lupinski'ye söylemişti. O düğünde de beyaz giyinmişti. Ve birdenbire, o anın yumuşak odak noktası keskin bir netliğe dönüştü, keskin çizgiler artık canlıydı ve romantik fantezimin ince örtüsünü yırtıp geçiyordu.

Düğünün geri kalanında, birbiriyle çelişen yeminler kafamda dönüp durdu. Resepsiyon sırasında, ikisi otel bandosunun Vanessa Williams'ın "Save the Best for Last" şarkısının dokunaklı cover'ına dans pistinde birlikte sallanırken, ben baş masada oturup bir parça ananas kremalı düğün pastasını parçaladım, az önce duyduğum sözü üç yıl önceki sözle uzlaştıramıyordum. Çünkü on yaşında bile, bu iki olayın birbirini dışlaması gerektiğini biliyordum.

Bu gerçeği o gece geç saatlere kadar kendime sakladım. Sonra, orkestra toplanmaya başladığında ve annem sarhoş bir şekilde yanımdaki sandalyeye oturduğunda, ona içimi döktüm. Daha önce aynı sözleri söylediğini biliyor muydu? Neden şimdi o sözler o zamankinden daha anlamlı geliyordu? O da güldü. Başını geriye attı, özenle toplanmış saçları bir tarafa düştü ve tertemiz elbisesi bir omzundan kaydı. Hayat, benim henüz bilmediğim bir iç şaka gibiymişçesine gülüp durdu. Sanki bilmediğim için aptalmışım gibi. Bu o kadar acı verdi ki, acı tamamen yeni bir şeye dönüştü: öfke.

Dördüncü evliliği geldiğinde, ben daha akıllıydım. On dört yaşında bile, işaretleri görebiliyordum. Locke Taylor ile Atlanta'daki emlak geliştirme şirketinde resepsiyonist olarak çalışırken tanıştı. İşe başladığı ilk hafta, onu akşam yemeğine çıkmaya davet etti. Üçüncü haftada "Seni seviyorum" dedi. Altıncı haftada, onu hafta sonu için Paris'e uçurdu. Beş ay sonra annem elinde iki karatlık bir elmasla eve geldi ve "Bu seferki doğru kişi!" dedi. Eylül ayında evlendiler. İkinci evlilik yıldönümlerinde annem boşanma davası açtı.

Tabii ki, üniversitedeki ikinci yılının ortasında beni arayıp beşinci evliliğini haber verdiğinde, ona sadece bir kart gönderdim.

Acı tamamen geçmişti diye bir şey yoktu. Bunun için çok sık çok fazla şey hissediyorum. Sadece öfke, tüm bunlara karşı çok yararlı bir araç. Acıya her zaman hazır olmanızı, onu savuşturup zarar görmeden uzaklaşmanızı sağlayan bir koruma. Çok iyi kullanmayı öğrendiğim, atasözü haline gelmiş bir zırh, çok teşekkürler.

Ancak bu korumaya rağmen, acı yine de bir yolunu bulup sizi gafil avlayabilir. Mesela anneniz altıncı kocasıyla Florida'ya taşındığında ve bunu size iki ay sonraya kadar söylemeyi unuttuğunda. Ya da öğrenci kredisi borç beyanınızı ilk kez açıp faiz oranını gerçek dolar cinsinden gördüğünüzde. Ya da en son, haftalardır korktuğunuz haberi gece yarısı bir telefonla aldığınızda: bir araya getirmek için çok uğraştığınız en iyi iki arkadaşınız boşanıyor.

Ve birdenbire, korumak için çok uğraştığınız kalbinizdeki eski yara tekrar açılır ve sizi çaresiz, güçsüz ve aldatılmış hissettirir. Meksika'da bir balo salonunda tek başına oturan on yaşındaki bir çocuk.

Bazen bir insan hayatta kalmak için öfkeye kapılmak zorunda kalır.

Bu yüzden Hayes, Patel & Asher hukuk bürosuna giden asansör yolculuğum boyunca, Nathan Asher'in hayalarını binanın yan tarafına çivilemeyi hayal ettim.

Tabii ki, onun hayalarını binanın yan tarafına çivilemeyeceğim. Tanrım, ben bir canavar değilim. Bununla birlikte, asansör kapıları beyaz mermer lobide açıldığında ve hukuk firmasının adını gösteren müstehcen büyüklükte altın harflerden oluşan bir duvar ortaya çıktığında, çekişimi unuttuğum için bir anlık pişmanlık duyuyorum.

HAYES, PATEL & ASHER LLP

Manhattan'ın merkezindeki ofislerinde kendi adlarını altın harflerle sergilemek için özel bir pislik olmak gerekir. Muhtemelen sadece onu parlatmak için işe alınmış bir kişi de vardır. Tek işleri, her harfin parlamasını sağlamak ve bu ofise adım attığınız anda kaybedeceğiniz serveti yüzünüzce hatırlatmaktır.

Bu, kimsenin bahsetmediği aşık olmanın bir yönüdür: aşktan vazgeçmek için gereken para ve zaman. Evlilik, aşkın güvenli limanı gibi pazarlanır, ama kimse size küçük yazıları okumanızı söylemez. Neden söylesinler ki? Çok meşguller.

Herkesin kalp kırıklığı ve evlilik öncesi anlaşmalarla o kadar körleşmiş olmalarından yararlanarak, fiyat etiketini fark etmeyi unutuyorlar. Ve *bu* gerçekten iğrenç.

Parlayan harfleri izliyorum, her kıvrımına ve köşesine kaşlarımı çatarak bakıyorum ve açılarının tamamen başka bir şey oluşturduğunu hayal ediyorum.

HAYES, PATEL & ASSHOLE LLP

Evet, böyle daha iyi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Melodik ses beni hayallerimden uyandırıyor. Saray gibi bekleme odasının ortasında yükselen devasa cam resepsiyon masasına ve arkasında oturan güzel kadına bakıyorum.

Gözlerimi devirmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Çünkü elbette, adını kocaman altın harflerle yazdırmış olan pislik, her gün o altın harflerin önünden geçerken, New York Moda Haftası'nın podyumundan yeni inmiş gibi görünen bir kadını onu karşılamak için işe alır.

Bana gülümsüyor, gergin bir gülümsemeyle, bu da bana yardım teklif etmesine rağmen, bunu gerçekten yapmak istediğinden emin olmadığını gösteriyor. Gözleri vücudumda dolaşırken, nasıl görüldüğümün farkında olarak ağırlığımı değiştiriyorum: başımın üstündeki saç lastiği ile zar zor tutturulmuş yıkanmamış kahverengi bukleler, kahve lekeleriyle kaplı bol eşofman altı, uyumsuz bağcıklar ve dualarla bir arada tutulan yırtık pırtık spor ayakkabılar. Bağırarak istiyorum: *Dinle, kötü görüldüğümü biliyorum, ama uyanık olduğum her anımı ya derslerde ya da baro sınavına çalışarak geçirdim ve bu çok yorucu, o yüzden bana biraz rahat ver!* Ama ona yaklaşırken sözlerimi geri alıyorum, omuzlarımı dik tutuyorum, sanki bu şekilde kıyafetimin etkisini ortadan kaldırılabiliyordum gibi, ya da en azından damarlarımdan akan öfkeyi gizleyebiliyordum gibi.

"Şu Asher denen adam," diyorum, duvardaki altın harfleri işaret ederek. "Burada mı?"

Bakışları solumdaki koridora kayıyor, sonra bana geri dönüyor. "Bay Asher mi? Sanırım... öyle."

Aynı koridora doğru başımı sallıyorum. "Orada mı?"

Hatasını fark edince gözleri fal taşı gibi açılır. "Sizi bekliyor mu?"

"Hayır."

Arkamdaki süper modelin itirazlarını görmezden gelerek koridora doğru yürümeye başlıyorum. Zaten sadece birkaç zayıf yalvarış. Sonra sessizleşiyor ve ben de onun adamı aradığını, muhtemelen evsiz olan çılgın bir kadının, masalarında meşgul olan çalışanların arasından geçerek onun ofisine doğru gittiğini haber verdiğini varsayıyorum.

Koridorun sonundaki kapıyı açtım ve tahmin ettiğim gibi, tam da beklediğim gibi bir manzara ile karşılaştım: ortasında cam ve çelikten yapılmış, kağıtlarla kaplı bir masa ve yanında bir dizüstü bilgisayar bulunan devasa, steril bir alan. Dizüstü bilgisayarın arkasında, mükemmel dikilmiş lacivert bir takım elbise giymiş, kulağında telefon olan bir adam oturuyordu.

Beni fark etmiyor, sadece hattın diğer ucundaki kişiyi dikkatle dinliyor.

"Teşekkürler, Vanessa. Sorun değil, endişelenme," diye mırıldanır. Sonra telefonu kapatır ve gözlerini bana çevirir. Gözleri mavi, parlak mavi ve mavi gözleri çekici bulduğum tüm zamanlar için içimi bir öfke dalgası kaplar. "Yardımcı olabilir miyim?"

Dört kelime hiç bu kadar küçümseyici bir eğlenceyle iç içe olmamıştı, sanki benim ne yapacağımı görmek için bekliyorlarmış gibi. Sanki bu eğlenceliymiş gibi.

"Nathan Asher, değil mi?"

"Doğru." Sandalyesine yaslanıp ceketinin önünü açarak rahat bir pozisyon alır.

"Siz Joshua Fox'un boşanma avukatımsınız." Gülümser. "Siz Bayan Fox musunuz?"

"Hayır."

Soğukkanlı tavrı biraz sarsıldı, ama sadece biraz. Beni zihninde değerlendirip, parçaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyorum.

"Müvekkilinizin bir pislik olduğunu ve onu temsil ettiğiniz için sizin daha da büyük bir pislik olduğunuzu söylemek için buradayım." Şu anda masasından sadece bir adım kadar uzaktayım. Bu nasıl oldu? Sesimi sabit tutmaya o kadar odaklanmışım ki, onun çenesine istemeden yumruk atmamı engelleyecek güvenli mesafeyi korumayı unutmuştum.

"Sen kimsin?" diye sorar.

Onu görmezden gelip devam ediyorum. "Boşanma davasını açanın o olduğunu biliyorsun, değil mi? O belgelerle onu gafil avladı, mümkün olduğunca çabuk taşınmasını istedi, öyleyse neden bu kadar uzatıyor? Yoksa umurunda bile değil mi? Onun arkadaşımı sömürmesine yardım etmek için ne kadar çok zaman harcarsan, maaş çekinde o kadar çok sıfır olur, değil mi?"

"Ah, Jillian Fox senin arkadaşın." Sanki tüm bunlar birdenbire mantıklı gelmiş ve artık zihinsel olarak bu konudan uzaklaşabilirmiş gibi söylüyor. Sanki benim destek sistemimin, tüm hayatım olan arkadaşlarımdan temelde oluşan bu çatlağın katalizörü o değilmiş gibi. Ve işte böylece, kalbimde yeni bir yırtık açılıyor, kanıyor ve acıyor, ve onu korumak için öfkemi yeniden güçlendirmem gerekiyor.

Masasına bir adım daha yaklaşıyorum, kalçalarım cam kenarına değiyor. "Önce daireydi. Sonra köpek. Şimdi de *nafaka mı* istiyor?"

"Bu bir sorun mu?"

"Tabii ki sorun! Josh'un buna ihtiyacı yok! Ama ona bunu söylemek yerine, bu fikri tamamen destekledin. Sırf müşterin işini bırakıp yüksek lisansa gitmiş, sonra da onu da bırakmaya karar vermiş diye, Jillian'ın onu desteklemekle yükümlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye cevapladı. Sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi, hala eğleniyor gibi görünme cüretini gösteriyordu. Tanrım, belki de öyledir.

Anladım ve başımı salladım. "Ah, anlıyorum. Sen sadece pislik olmak için maaş almıyorsun. Sen gerçek, safkan bir pislisin."

"Tamam, hadi..."

"Hayır." Elimi kaldırıyorum. "Bu konuşmada nezakete yer varmış gibi davranma. Ya da dürüstlüğe, bu konuda."

Bu onu etkiliyor gibi görünüyor. Öne eğiliyor, gözlerini kısıyor.

"Affedersiniz?" "Dürüstlüğüne zaten bir fiyat biçtin, Bay Asher. Saatte sekiz elli,

değil mi?" diye cevap veriyorum, kollarımı masasının iki yanına dayayarak. "Peki, bu akşam lüks arabana binip eve giderken, pahalı bir restoranda pahalı bir biftek yiyip, sonra da penthouse dairen olmasaydı sana bakmayacak olan o güzel kadını becermek için eve gittiğinde, umarım keyif alırsın. Tabii biftekten önce boğulmazsan. Bir kız hayal kurabilir, değil mi?"

O ayağa kalkar, ama ben çoktan arkamı dönmüş, geldiğim yoldan geri yürümeye başlamışımdır. "Bir saniye bekle..."

O cümleyi bitirmeden kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Birkaç dakika önce hareketli bir arı kovani gibi olan ofis şimdi sessiz, bir düzine çift göz beni koridorda yürürken takip ediyor, bekleyen asansöre ulaşip aşağı düğmesine basana kadar neredeyse koşar adımlarla ilerliyorum.

BÖLÜM 2

"Ne yaptın?"

Jillian, odanın ortasındaki karton kutulara yayılmış plastik paket servis kaplarında bulunan ton balığı sashimi ve California rulolarını izlerken bana şaşkın şaşkın bakıyor. Şehir sağlık komisyonundan C notu alan bir restorandan çiğ balık sipariş etmek cesur bir hareketti. Ancak Sammy Sushi, pazar günü öğleden önce büyük plastik bardaklarda Bloody Mary kokteyli servis eden yirmi blokluk bir alanda bulunan tek restoran. Ve uzun bir sabah boyunca paketleme, ağlama ve daha fazla paketleme yaptıktan sonra, bu kolay bir seçimdi.

Dürüst olmak gerekirse, ağlamayacaktık. Maggie ve Travis bu sabah şehre giderken trafikte beklerken, kesinlikle ağlamamamız gerektiği konusunda uzun bir telefon görüşmesi yaptık. Boşanma ve bunun Jillian'ın mali durumunu o kadar zorlamasına rağmen, Queens'te küçük bir stüdyoya taşınmak zorunda kalmasına rağmen, bu daire tarafsız kalmalı, hala orada yaptığımız güzel anılarla tanımlanan bir yer olmalıydı. Bu yüzden stoik ve güçlü kalmaya karar verdik.

Ama sonra West Village'daki Barrow Caddesi'nde Jillian ve Josh'un binasının önünde onlarla karşılaştım. Kamyonetlerini kaldırıma park ettiler ve üçümüz ön kapının açık olduğu yere doğru yürüdük. Jillian, ikinci kattaki dairelerinin hemen dışında, merdivenlerin başında bizi bekliyordu. Onun arkasında, kapıda hâlâ iki yıl önce özenle boyadığı hoş geldiniz yazısı duruyordu. O zamanlar hâlâ gülümsüyor ve Josh'la aralarının *gerçekten* iyi olduğunu söylüyordu. Biz de ona inanıyorduk.

Yedi yıl önce Fordham'dan mezun olduktan sonra Josh ve Jillian burayı bulduğunda, çok sofistike ve olgun bir yer gibi görünüyordu. Burası, yetişkinlik oyunumuzda bir tür kilitli başarıya eşdeğer bir adres, üniversiteden sonra bizi bir arada tutan yeni bir ağırlık merkeziydi. Çakışan programlara ve hiç olmayan paraya rağmen, hafta sonları ve tatillerde yine de burada toplanırdık

hafta sonları ve tatillerde burada toplanırdık, buranın yeni bir anılar döneminin temeli olacağından emindik.

Jillian, boş bir ifadeyle kapıda duruyordu, gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti. Hiçbir şey söylemeden, ağlamayacağımıza dair verdiğimiz sözlerin geçersiz olduğunu anladık.

Şimdi yanımda oturan Maggie'ye dönüyorum, kısa siyah saçları her yöne dağılmış, Jillian'ın golden retriever köpeği Tex ise yanına kıvrılmış. Maggie, eşya toplamayı bırakmış, bir eliyle Tex'i okşarken, diğer elinde plastik bardağını tutuyor.

"Bu baharatlı ton balığı mı, baharatlı somon mu?" diye soruyorum, çubuklarımla aramızda pirinçle sarılmış pembe topakları işaret ederek. "Tek tadı baharatlı."

"Bea," diyor Jillian, konuyu değiştirmeme izin vermiyor. Uzun sarı saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, dolgun dudakları sert bir çizgi halinde büzülmüş. Daha önce görünüşünde hiçbir zaman sertlik olmamıştı. İkinci sınıfta İngiliz edebiyatı dersinde tanıştığımız andan itibaren, sanki her sabah yavaş çekimde uyanmış, tarla farelerinin yardımıyla giyinmiş gibi, Disney'in yarattığı bir karakterin ruhani parıltısını yayıyordu. Ama şimdi, gözlerinin altındaki koyu halkaları kapatmak için kullandığı kapaticı zar zor yetiyor ve yanaklarının pembe parıltısı açıkça pudradan geliyor. "Bana tam olarak ne olduğunu anlatmalısın."

Ton balığı ve/veya somonu bırakıp edamame alıyorum. "Önemli bir şey değildi. Josh'un avukatı Midtown'da, cuma günü derse giderken uğradım."

Travis koridordan çıkıyor, uzun, dağınık kahverengi saçları Mets şapkası altında gizli.

"Cuma günleri dersin yok," diyor, kutuyu ön kapının yanına bırakıp, yalan söyleyen çocuğunu yakalayan bir baba gibi bana bakıyor.

Kahretsin. Kamyonete o kadar çok gidip geldi ki, dinlediğini unutmuşum.

"Tarafsız kalacağını sanıyordum," diyorum, ona sert bir bakış atarak.

"Ben tarafsızım," diye bağıyor omzunun üzerinden, koridordan yatak odasına doğru tekrar ilerlerken.

"İyi iş çıkarıyorsun tatlım," diye Maggie arkasından seslenir, sonra içeceğiindeki pipetten uzun bir yudum alır. "Harika kaldırış."

Yanımda duran Tex, pek etkilenmemiş gibi esniyor.

"Tamam," diyor Jillian, bana dönerek uzun bir nefes veriyor. "Uğradın. Sonra ne oldu?"

Yüzümden dağınık buklelerimi çekip, sesimi kayıtsız göstermeye çalışıyorum. "Josh'un son eş desteği talebini görüşmek için ofisine gittim."

"Konuşmak mı?" diye dikkatlice sorar.

"Şey, *ben* tartışmak istedim. O pislik gibi davranmak istedi." "Aman Tanrım." Jillian inler.

"Çok üzgündün Jills, Josh da telefonuna cevap vermiyordu..." "Josh'u aradın mı?" diye sözümü keser, gözleri fal taşı gibi açılır.

Onu zar zor duyuyorum, beş telefon görüşmesi ve üç düzine mesajdan sonra Josh'un cevap bile vermediğini fark edince dikkatim dağılıyor. "Biliyor musun, sanırım o pislik numaramı engelledi."

"Bence senin numaranı, üçüncü sınıfın bahar tatilinde Theresa Bianco ile öpüştüğü için onu herkesin önünde rezil ettiğin zaman engelledi," diyor Maggie.

Bir an düşündüm. "Doğru."

"Bu, üniversitede ayrıldığımız zamanki gibi değil, Bea," diye cevapladı Jillian. "Artık yetişkiniz ve boşaniyoruz. Dava dilekçeleri, ihtiyati tedbir kararları ve duruşmalar var..."

"Boşanma davalarında duruşma falan olmaz," diyorum, ağzıma bir edamame fasulyesi atarak.

Maggie yarısı dolu bir karton kutuya yaslanıp Tex'in karnını okşamaya başlar. "Biliyor musun, *New York* dergisi birkaç ay önce bu Asher denen adamın profilini çıkarmıştı. Onu şehirdeki en iyi boşanma avukatlarından biri olarak tanıtmışlardı," diyor. "Fotoğrafı... fena değildi."

Nathan Asher'ı hatırlarken, çubuklarım California roll'un üzerinde duruyor. Objektif olarak, Maggie haklı. Korkunç değil. Aslında korkunçluğun tam tersi. Kalın kahverengi saçları — bu kadar kısa kesmeseydi kıvrırcık olacağı belli olan türden — ve sakalları gizleyemeyecek kadar keskin bir çene. Geniş omuzları, şüphesiz pahalı bir takım elbiseyle örtülmüştü ve kibirli gülümsemesi, New York aile mahkemesindeki en sert yargıcı bile etkileyebilirdi. Yani hayır, korkunç değildi. Ama aynı şekilde, ceset çiçeği de korkunç değildir; çok yaklaşıp köpek pisliği gibi koktuğunu fark edene kadar oldukça güzeldir.

"*New York* dergisini kuzey eyaletlerine kadar dağıtıyorlar mı?" diye soruyorum, başımı yana eğerek ve alaycı tavrımın yanlış yönlendirmeyi örtbas etmesini umarak.

"Hudson Valley kuzeyde değil, seni cahil," diye cevaplar Maggie. Bu cümleyi, pipetinden büyük bir yudum alarak vurgular.

"O kelimeyi doğru kullanmıyorsun galiba, Mags."

"Bea," Jillian gergin bir sesle sözümüzü keser. "Ona tam olarak ne dediğini bilmem gerek."

"Şey..." Hatırlamaya çalışırken sözlerim kesiliyor. Hakaretler vardı, ama tam olarak ne demiştim? Adrenalin kısa süreli hafızamı engellemiş olmalı, çünkü tek hatırlayabildiğim, bana nasıl baktığı, ilk başta kibirli ve kendini beğenmiş, ama sonra biraz şaşkınlık ve hatta belki de kırgınlık gösteren bir ifadeye dönüşen bakışı. "Eminim ona pislik dedim. Josh'a kesinlikle öyle dedim."

"Aman Tanrım." Maggie kahkahalar atarken, Travis koridordan başka bir kutu ile ortaya çıktı.

"Adamın masasına atlayıp ona saldırmış falan değilim," diyorum, ama sonra durup hatırlıyorum. "Ama onun biftek yiyip boğulmasını dilediğimi söylemiş olabilirim."

"Tanrım," diye mırıldanır Travis, kutuyu ön kapının yanına bırakırken, Tex'i uyandırır. "Jillian, avukatını aramalısın."

Ağzım açık kalır. "Hey! Tarafsız ol, unuttun mu?"

"Öyleyim, ama hadi ama Bea," diyor. "Ülkenin en iyi hukuk fakültelerinden birinden mezun olmak üzeresin. Birkaç ay sonra baro sınavına gireceksin. Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündün?"

Dürüst olmak gerekirse, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim. Hiç düşünmemiştim. Objektif olarak, bunun mantıksız olduğunu biliyordum, ama bu durumda objektifliği aşıl原因 hiçbir şey yoktu ve ben de bunu istemedim.

Jillian ve Josh arasında büyüyen sorunları bir süredir biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Ama aynı üniversiteden beri olduğu gibi, bu sorunu da çözeceklerini varsayıyorduk. Sonra Jillian, Şükran Günö'nden hemen önce annesinin yanına gitmek için ayrıldı. Josh, ertesi hafta boşanma davası açarak onu gafil avladı. Bir anda, bir zamanlar sıkı sıkıya bağlı olan grubumuz parçalanmaya başladı, ama ayrıntılar çok azdı. Bir zamanlar mutlu olan birlikteliklerinin nasıl Jillian'ın kendi evinden eşyalarını toplamak için zaman ayırmak zorunda kalacağı bir noktaya geldiği, ne ve nedenleri, hızlı bir kahve veya zorunlu hafta sonu telefon görüşmesi sırasında damla damla öğrenildi. Farklı yönlerde doğru giden hayatlarımızın bir yan notu. Ve bu o kadar acı vericiydi ki, öfke sağduyudan çok daha çekici bir seçenek gibi görünüyordu.

İnsanlar bunu hep unuturlar. Acı, öfkenin ihmalkar ebeveynidir. "Josh'un avukatı benim adıma bile bilmiyor, Trav," diyorum ve ağzıma bir edamame fasulyesi daha atıyorum.

"Evet, ama tek yapması gereken Josh'a ofisine dalan çılgın, kıvrıkcık saçlı, çilli kadını sormak, o zaman sen bittin."

"Oh, kes şunu." Maggie, sarhoş bir hakem gibi ikimizin arasında elini salladı. "Josh ne kadar kızgın olursa olsun, Bea'yı öylece satmaz."

Josh'a o kadar güvenmiyorum, ama Maggie ile bu konuyu tekrar tartışmaya değmez.

Travis omuz silkiyor. "Tek söylediğim, bu işe karışmamamız gerektiği, yoksa işleri daha da karmaşık hale getireceğiz. Sana Josh'a o isimsiz STD bildirim mesajlarını göndermemeni söylememizin sebebi de bu, Bea."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, çubuğumla avokado rulonun son parçasını bıçaklıyorum.

"Her neyse," der, ellerini beline koyarak. Artık tam bir baba moduna girmiştir. "Daha iyi bilmelisin."

Gözlerimi devirdim. Bugünlerde istenmeyen tavsiyelerde bulunmayı çok seviyor olsa da, üniversitede Travis hayatında ne yapacağını bilmiyordu ve bunu kanıtlamak için bir sürü ana dal okumuştı. Mezun olduktan sonra, Maggie ile nihayet çıkmaya başladıklarında ve Maggie hayalindeki işi bir hedge fonunda bulduğunda, Travis'in kararsızlığı tam bir krize dönüştü. Bu mücadele birkaç yıl sürdü, ta ki Maggie aslında finans dünyasında önemli bir oyuncu olmak istemediğini fark edip, birikimlerini alıp Hudson Valley'de harap bir oda ve kahvaltı tesisi satın almaya karar verene kadar. Birdenbire, birlikte yaşamak için mükemmel bir bahaneleri oldu, ama Travis aynı zamanda amacını da buldu. Şimdi hayatı alçıpan, boya brandaları ve ikiyüzlülükle dolu.

"Peki, ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum ona. "Josh, Jillian'a boşanma davası açtığını bile söylemedi, şimdi de tüm olayı para koparmak için kullanıyor, sen ise benim bunu görmezden gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Cevap çok açıkmiş gibi söylüyor. "Dinle, neden kızgın olduğunu biliyorum Bea. Bu önemli bir şey, çünkü sen yüzde doksan dokuz oranında kızgınsın ve ben genellikle bunu hiç anlamıyorum. Ama iş ciddiye binince, Josh burada gerçekten yanlış bir şey yapmadı ve..."

Maggie başını çevirip ona öfkeyle baktı. "Şu anda cidden Josh'un tarafını mı tutuyorsun?"

"Kimsenin tarafında değilim!" Travis inleyerek kollarını havaya kaldırır. "Ben İsviçre'yim!" Bunun üzerine, koridora geri döner ve yatak odasına doğru yürür. Köpek kalkar ve onu takip eder, pençeleri parke zemine vurur.

"O iyi mi?" diye sorar Jillian.

Maggie fincanını kaldırıp bir yudum daha alır. "O iyi."

Alaycı bir yorum yapmak istiyorum, ama Jillian gözlerini kapatıp iç geçiriyor. Sesi ağır ve hüzünlü.

"Bu benim hatam," diye fısıldar, neredeyse kendine. "Nafaka hakkında hiçbir şey söylememeliydim."

Göğsüme bir suçluluk duygusu çöktü. Gece geç saatlerde yapılan bir itiraftı, artık nadiren yapılan telefon görüşmelerinden biriydi: Jillian gece yarısından sonra aramış, o saatte yapılan bir aramanın hala normalmiş gibi, her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmıştı. Ve birkaç dakika boyunca öyle olmuştu, ta ki ben boşanmayı sorana kadar. Gözyaşları o kadar çabuk akmaya başlamıştı ki, ilk başta duymamıştım. Jillian bu konuda her zaman iyiydi. Sessizce ağlamayı.

Onunla bir saatten fazla telefonda kaldım, mali durumları ve Josh'un eş desteği talebi hakkındaki tüm ayrıntıları dinledim ve elimden geldiğince tavsiyelerde bulundum. Telefonu kapattığında, onun iyi olduğunu düşündüm. Ama şimdi, Jillian'ın solgun, bitkin yüzünde yorgunluk ve stres okunurken, onun iyi olmadığını biliyorum.

Öne eğilip elini tutup sıkıca sıktım. "Hey, üzgünüm. Cidden. Ama iyi tarafından bak: New York'taki boşanma davalarının tarihinde, bu şimdiye kadar olan en kötü şey olamaz."

Maggie durakladı, pipeti dudaklarında asılı kaldı. "Bu oldukça geniş bir yelpaze, sence de öyle değil mi?"

Ona sert bir bakış attım.

"Tamam," diyor Jillian kendi kendine, başını kaldırıp sırtını düzeltiyor. "Bu halledilebilir. Yarın sabah avukatımı arayacağım. Böylece, onun avukatı ararsa ya da Josh bu konuda çıldırmaya karar verirse hazırlıklı olur..."

"Sorun yok Jills, söz veriyorum," derim, elini bir kez daha sıkıp bırakır ve tekrar çubuklarıma uzanırım. "Nathan Asher hakkında bir daha asla konuşmak zorunda kalmayacağız."

BÖLÜM 3

Hukuk fakültesinde öğrendiğiniz ilk şey, hafta sonlarının bir efsane olduğudur. Çalışma gruplarında fısıltıyla anlatılan bir efsane ya da arka arkaya iki gece uykusuz kaldıktan sonra kendi bitkin halinize bakarken anladığınız bir efsane. Pazar günü birkaç saat dinlenmek için bir şekilde zaman ayırmayı başarsanız bile, beyninizi haksız fiil ve içtihat hukukundan uzaklaştırıp "rahatlamak" ve "kendine bakmak" gibi soyut kavramlar üzerinde düşünmeye başladığınızda, Pazartesi günü pap smear testi kadar gürültülü bir şekilde gelir: korkunç ama gerekli.

Uykusuzluğun sonundaki ışık, hukuk fakültesinin üçüncü ve son yılıdır. L3 statüsüne ulaştığınızda ve mezuniyet ufukta görüldüğünde, biraz hız kesmek güvenlidir. Akıllı olanlar biraz rahatlamaya ve hepimizin çok duyduğu hafta sonlarının tadını çıkarmaya karar verir. Gerçekten akıllı olanlar ise, hafta sonunu daha da uzatmak için her hafta sadece birkaç öğleden sonraya sığabilecek seçmeli dersleri alırlar.

Pazartesi sabahı saat 7:58'de, sıkışık stüdyo dairemden çıkmadan önce düzensiz buklelerimle bir şeyler yapmaya çalışırken, ağzıma bir parça tost tıktırırken kendime bunu hatırlatıyorum. Çünkü ben akıllı değilim. Pazartesi sabahları saat 10'da bir kamu politikası seminerine kaydoldum. Bu kendi başına o kadar da kötü değil; 168. Cadde'deki dairemden kampüse gitmem sadece 30 dakika sürüyor, bu yüzden saat 9'a kadar uyuyabilirim. Öyleyse neden sabah 8'de kapıdan çıkmak için çabalıyorum? Çünkü tam ders yükü olan bir L3 olmanın yanı sıra, NYU Hukuk Fakültesi'nin en kötü şöhretli hukuk profesörlerinden birinin öğretim asistanıyım. Sınıfa adımımı atmadan önce not vermem gereken ödevler, cevaplamam gereken öğrenci e-postaları ve içmem gereken bol miktarda kahve var.

Kağıt üzerinde bunların hepsinin çok yapılabilir görüldüğünü vurgulamak istiyorum. Pratikte ise, tam bir karmaşa.

Bu pazartesi sabahı, buklelerim kafamın üstünde bir arada kalmayı reddediyor, ben de onları serbest bırakıyorum. Yorgun bukleler her yöne dağılırken, maskarayı sürerek yansımamı kurtarabileceğimi ya da en azından ela gözlerimin altındaki koyu halkaları gizleyebileceğimi umuyorum. Eskiden bolca çillerim bu işi hallederdi, ama artık onlardan bekleyebileceğim çok fazla bir şey yok.

Saat 8:09'da, dondurucu soğuk için çok ince olan eski yün paltomla sarınmış, her iki kolumda birer bilgisayar çantası ile savaş öncesi binamın dar lobisinde koşuyorum. Ön kapı açık bırakılmış, tanıdık bir tesisatçı ekibi içeri girerken soğuk hava içeri giriyor. Binanın kapıcısı Idris, uzak köşede onlara merdiven boşluğuna yönlendiriyor. Yukarıdaki sıcak suyun hala oda sıcaklığının biraz üzerinde olduğunu ona bir kez daha hatırlatmam gerekiyor, ama durup bunu söyleyecek vaktim yok. Bunun yerine, omzumun üzerinden bağıriyorum: "Sıcak suyum nerede, Idris!"

O gülümsüyor ve her zamanki sabah selamımız gibi bana el sallıyor. Kapıdan çıktıktan sonra onun çok uzak olmadığını fark ediyorum.

Ekspres trene binebilirim, kampüs dairemde tam olarak yedi metro durağı uzaklıkta. Ne yazık ki, bu sabah ekspres tren 125. Cadde'den sonra yerel trene dönüşüyor, bu yüzden otuz dakikalık yolculuğum elli dakikaya çıkıyor. Dördüncü Cadde'deki merdivenleri çıkıp Washington Square Park'ın köşesini döndüğümde saat 9:24. Derse gitmeden önce ofisime uğramak için zar zor vaktim olacak.

Görünüşe göre, aptal olmanın yanı sıra, aynı zamanda bir mazoşistim de.

NYU Hukuk Fakültesi kampüsü, aslında Washington Square Park'ı çevreleyen bir grup binadan ibaret, NYU'nun geniş alanındaki bir enklav. Sonbaharda, parkın altın ve kırmızı renkli yaprakları ve ortasındaki yükselen kemerle çerçevelenen tarihi tuğla ve taş binalar muhteşem bir manzara oluşturuyor. Öğrenciler ve yerli halk her boş alanı doldurur ve New York bir şehirden çok bir köy gibi hissettirir, ancak bu köyde yirmili yaşlarındaki gençler uluslararası telif hakkı yasası hakkında tartışırken, şapka ve tek gözlük takan bir adam yakınlarda iguanasını gezdirir.

Ama şu anda Ocak ortasındayız, yani park bomboş. Kaldırımlar gri kar yığınlarıyla kaplı ve Beşinci Cadde'yi süpüren rüzgar, her zamanki kalabalığı çekemeyecek kadar soğuk. Karşılaştığım tek insanlar, NYU Hukuk Fakültesi tişörtleriyle taze ve neşeli görünen, koşu yapan iki öğrenci. Onlara bakmamaya özen gösteriyorum ve aceleyle

Vanderbilt Hall'un kolonyal tuğla cephesi. Buradaki hemen hemen herkesten sadece birkaç yaş büyük olmama rağmen, böyle anlar sanki bir ömür gibi geliyor.

Lobiye girer girmez telefonum çalmaya başlar. Çantama uzanır, parmaklarımla şeker kağıtlarını ve market fişlerini arar. Telefonu bulduğumda, ekranında annemin yüzünü görür ve içimden bir inilti çıkar.

Denise Nilsson'dan gelen bir telefonun iki sonucu olabilir: (a) uzun bir süre bir şeylerden şikayet edip, neredeyse veda etmeden telefonu kapatır; veya (b) bir konuda benim fikrimi ister, ki bu onun nihai kararında hiçbir şekilde etkili olmaz.

"Merhaba anne," diye cevap veriyorum.

"Sence boyun germe ameliyatı olmam gerekir mi?" diye selamlar. Ah. Demek B seçeneği.

"Ben çok iyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?" derim ve lobideki turnikeden kimliğimi geçiririm.

"Ciddiyim Bea. Az önce koridordaki aynanın önünden geçtim ve kendimi korkuttum."

Sanki söz konusu aynayı görmüşüm gibi konuşuyor. Aslında, Florida eyaletini bırakın, Fort Lauderdale'deki evine bile hiç gitmedim. Ayrıca, en az üç yıldır boynunu görmedim. Altıncı (ve şaşırtıcı bir şekilde hala mevcut) kocası Todd Whitaker, Broadway'deki yeni Neil Diamond müzikalini izlemesi için ona New York gezisi sürprizi yapmıştı.

Diğer birkaç öğrenciyle birlikte bekleyen asansöre doğru ilerliyorum. "Pazartesi sabahı invaziv bir ameliyatı düşünmek için biraz erken değil mi sence?"

"Oh, ben saatlerdir ayaktayım. Todd ve ben bu sabah kulüpte ilk tee zamanını yakaladık. Çok canlandırıcıydı. Sen de mutlaka denemelisin," diyor kapılar kapanıp asansör yukarı doğru sarsılırken.

Annem, o anda evli olduğu kişinin kişiliğini benimsemiş alışkanlığı var. Golf, çoğu boşanmanın ardından terk ettiği uzun bir hobi listesinin en sonuncusu. Darren Lupinski'nin White Sox hayranı olduğunu öğrendikten sonra, sezonluk bilet almak için yeni bir kredi kartı çıkardı. Locke Taylor klasik arabaları restore etmeyi sevdiğini açıkladığında, aniden 1968 model bir Ford Mustang sahibi olma arzusu uyandı. Bu, on yıllardır süregelen bir alışkanlık.

"Şu anda golf derslerini programıma sıkıştırabileceğimi sanmıyorum," diye cevap veriyorum. Yanımda duran öğrenci kafası karışmış bir şekilde telefonundan başını kaldırıyor.

"Yapmalısın," diyor annem. "Yorgun görünüyorsun."

"Aslında bu hukuk fakültesinin ön koşulu."

Annem kendi kendine mırıldanır. "Üç yıl önce sana bunun için çok yaşlı olduğunu söylemiştim."

Asansör kapıları üçüncü katta açılırken gözlerimi deviririm ve koridorda ilerlerim. "Hatırlattığın için teşekkürler."

"Sadece söylüyorum." Sesinde bir parça öfke beliriyor. "Çoğu insan üniversiteden hemen sonra hukuk fakültesine gider, yıllar sonra değil, böylece mezun olduklarında orta yaşlı olurlar."

"Ben yirmi dokuz yaşındayım anne," diyorum, ofisimin kapısını açarken sinirimi kontrol etmeye çalışarak. "Ofis" diyorum ama aslında köşesinde küçük bir pencere olan büyük bir dolaptan biraz daha fazlası. Yine de bir masa ve sandalye sığacak kadar yer var, ki benim ihtiyacım olan da bu zaten.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Arkadaşına bak. Jared mı? Josh mı? Yüksek lisansa gitmeye çalıştı ve bu onun hayatını mahvetti."

Çantamı yere bırakıp, vücudum masa sandalyesine düşerken onun yorumunun acısını görmezden geliyorum. Annem detaylara hiç dikkat etmez, kişisel hayatımın ayrıntılarını ise hiç bilmez. Kendisi dışındaki herhangi bir şey hakkında soru sorması nadirdir ve sorduğunda da cevapların sadece kısmen akılda kaldığını öğrendim. Son birkaç ayda Jillian ve Josh'un boşanmasından birkaç kez bahsetmiştim, ama o her zaman üstünkörü bir cevap vermişti, sempati duyduğunu ima eden ama konuşmanın lavabosunun siparişinin geciktiği, banyo tadilatının yine ertelendiği ya da Pilates eğitmeni olmayı düşündüğü gibi konulara geçmesini sağlayan bir cevap. Belki de birkaç yıl önce Boston'dan Florida'ya taşınmak için bu kadar istekli olmasının nedenlerinden biri budur; uzaklığı, hayatımın sıkıcı ayrıntılarına boğulmaktan kaçınmak için bir başka bahane.

Yine de, boşanma, nafaka, küçük grubumuzu parçalayan her şey hakkında onunla konuşma isteği duymam beni şaşırttı. Ama ben bir şey söyleyemeden annem inledi.

"Tanrım, bu korkunç. Çenemin altındaki deri sarkıyor," diyor. Onu şu anda hayal edebiliyorum: telefonu kulağına dayamış, aynaya doğru eğilmiş, çenesini dürtüyor.

İç çekiyorum. "Boyun germe ameliyatına ihtiyacın yok anne."

Yine homurdanıyor, dinliyor ama bana kesinlikle inanmadığının açık bir işareti. "Peki, kapatmam lazım. Todd arabayı çıkarıyor. Davidson'larla brunch yapacağız."

"Tamam," diye cevap veriyorum. Davidsonlar kimdir bilmiyorum, ama bu onu alıkoymak için bir neden gibi görünmüyor. "Diğer seçmeli tıbbi prosedürler hakkında beni bilgilendir."

tıbbi prosedürlerden beni haberdar et."

"Tamam!" diyor. Ve sonra telefonu kapatıyor.

Saat 10'daki dersime zamanında yetişebildim, ama öncesinde kahve almayı kaçırdım, bu da bir felaket. Profesör Callahan, halk sağlığı hukuku ve sosyal adalet konusunda tanınmış bir uzman, ama aynı zamanda ses tonunu ve vurgusunu hiç değiştirmiyor, bu yüzden dersi iki saat boyunca monoton bir vızıltı gibi geçiyor. Kafein olmadan bu tam bir işkence.

Daha sonra ofisime geri dönüp, yan tarafında büyük harflerle "*Buradan Nefret Ediyorum*" yazan kupamı alıyorum. Josh, hukuk fakültesine girdiğimde bana bunu almıştı, çünkü onun sözleriyle: "Bana seni hatırlattı." O zamanlar onu kafasına fırlatmak istedim, ama şimdi itiraf edebilirim ki, üçüncü kattaki salondaki kahve makinesinden doldurulacak büyük bir porsiyona tam uyuyor ve süt için de yer kalıyor. Elimde tutarak masama geri dönüyorum, bir şekilde günümü başlatmam gereken not verme işinde bir saat geride kaldım bile.

Ama önce: e-postalar.

Öğrencilerimden gelen e-postalar gelen kutumda birikmiş durumda. Soruları çılgınca olanlardan şaşırtıcı derecede yerinde olanlara kadar çeşitlilik gösteriyor, ama ne olursa olsun, hepsine daha sonra cevap vereceğim. Şu anda, konu satırında "RE: Hukuk Fakültesi Mezunu İş Başvurusu" yazan bir e-posta arıyorum.

Yok.

Kahretsin.

Hukuk fakültesi sonrası hayatın en stresli kısmının, yeni becerilerimi kullanabileceğim bir iş bulmak değil, baro sınavını geçmek olacağını hep düşünmüşümdür.

Ama paniğe kapılmayacağım. Henüz değil. Evet, Noel'den hemen önce on dokuz farklı firmaya on dokuz e-posta gönderdim. Ve hayır, henüz tek bir cevap bile almadım. Ama bu sadece birkaç hafta önceydi. İnsanlar tatilden sonra ofislerine yeni döndüler, iş arayan çaresiz hukuk öğrencilerinden gelen istenmeyen e-postaları açmaya hiç vakitleri yok. Endişelenecek bir şey yok. Henüz değil.

Sanki işaret almış gibi, Blake kapıda belirir, dikkati cep telefonundadır. Frank Landry her yıl sadece iki L3'ü öğretim asistanı olarak işe alır ve okul ücretimi ödememe yardımcı olacak bu çok beğenen pozisyonlardan birini kapabildiğim için çok heyecanlıydım, ama Blake Sepper'ın diğerini aldığını öğrenince aynı derecede sinirlendim. Blake'e karşı kişisel bir garezim yoktu. Sadece

o, gerçek iş yapmak yerine öğrenci topluluğu hakkındaki dedikodularla daha çok ilgileniyor gibi görünüyordu. Daha da kötüsü, ofisi benimkinin hemen yanında ve iki haftada bir bana hatırlattığı gibi, benimkinden iki fit kare daha büyük.

"Hey," diyor, sanki blazerini buruşturacakmış gibi kapı çerçevesine dikkatlice yaslanarak.

Blake bana her zaman, sadece düşman karakterlerden moda ipuçları çalmak için 80'lerin filmlerini izleyen biri gibi gelmiştir. Alnına düşen sarı saçları ve bir düğmesi fazla açık beyaz gömleğini ortaya çıkaran açık blazeriyle, hoşlandığın o tuhaf kıızı baloya götürmemek için seni ikna etmek üzereymiş gibi görünüyor.

Bir süre daha hiçbir şey söylemeyince iç çekiyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sesli mesajlarımızı kontrol etmeye başlayabilirsin," diyor, dikkati hala telefonunda. "Ya da en azından mesajı değiştirmeye izin ver, böylece sadece senin mesajınmış gibi görünmesin. Yine doldu ve benimle iletişime geçmesi gereken insanlar var."

Gözlerimi deviriyorum. Ayrı ofislerimiz olsa da, öğretim asistanı statümüz nedeniyle hala tek bir sesli mesajı paylaşmak zorundayız. Bu hiç sorun gibi gelmemiştii, özellikle de çoğu kişinin zaten cep telefonunu kullandığını düşündüğüm için. Okulun ilk haftasında giden mesajı kaydettikten sonra, Blake bana mesajlarımı vermek ve şikayet etmek için uğradığı zamanlar dışında, bu konuyu tamamen unutmuştum.

"Kim seninle iletişime geçmek istiyor?" diye soruyorum.

"Öğretim üyeleri. Öğrenciler. Kirkpatrick'in ofisindeki öğretim asistanı. Geçen hafta ona rastladım ve yemin ederim ki benimle flört ediyordu." Blake sonunda başını kaldırıp bana kaşlarını oynatır.

"Neden ona cep numaranı vermiyorsun?"

"Onun için çabalamasını istiyorum, anlıyor musun? Böylece, aramak isterse, rehberi kullanıp burayı aramak zorunda kalacak, yani..." Gözlerimi ona dikince sesi kesilir ve bir an için gerçekten şaşkın görünür. "Ne, gerçek iş hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Bu adamın mezuniyetten sonra federal yargıç yanında staj yapmaya nasıl hazırlandığını hiç anlamıyorum.

"Git buradan, Blake."

Kapı çerçevesinden iterek omuz silkiyor ve "Bu arada, Frank seni arıyor" demek için bir an duruyor.

Onu kovarken dizüstü bilgisayarımı kapatıp yukarı çıkıyorum.

Frank Landry'nin ofisi benimkinin bir üst katında, koridorun sonunda, kağıtlar, kitaplar ve dergilerle dolu mağara gibi bir odada. Bazıları burayı klostrofobik bulabilir, ama ben bulmuyorum. Sert floresan ışıklarına rağmen, kitap yığınları ve Frank'in muhtemelen 70'lerden beri kullandığı sandal ağacı kokulu kolonyası, burayı tuhaf bir şekilde ev gibi, sıcak bir battaniyeye sarılmış gibi hissettiriyor. Tabii, masanın arkasındaki yaşlı adam ağzını açana kadar.

"Neredeydin sen?" diye bağırır, ben kapıya bile ulaşmadan.

"Buna ders denir, Frank," diyorum gülümseyerek, içeri girip masasının önündeki iki koltuktan birine çöküyorum. "Ben de buradaki bir öğrenciyim, unuttun mu? Bunu kanıtlayan kredi belgelerim var."

"Sınıfta olmamalısın. İş aramalısın," diye bağırır.

Burnumu kırıstırırım. "Bana söylemen gerekenin tam tersi gibi geliyor."

Sanki bu ayrıntılar önemli değilmiş gibi elini havada gelişi güzel sallıyor.

Öğrenciler arasında, Frank Landry'nin 1835'te hukuk fakültesi açıldığından beri burada ders verdiği yönünde bir şaka dolaşüyor ve şu anda buna neredeyse inanabilirim. Sırtı garip bir açıyla eğilmiş, gözlükleri buruşuk yüzünde eğri duruyor ve sanki kavga etmeye hazırmış gibi yüzü gergin.

Düşüncesizce bir şeyler mırıldanır, sonra koltuğunda yer değiştirerek arkasındaki kitaplıktan bir dosya alır. Hareketleri yavaştır ve bana dönüp baktığında yüzündeki acı ifadesini görebiliyorum.

"Nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyorum.

"Kalça protezi taktırmam gerekiyor. Sence nasıl hissediyorum?"

Koltuğuna yaslanarak rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor. Ona sempati duyabilirim. Destek olabilirim. Ama Frank'in rahatsızlıktan daha çok nefret ettiği tek şeyin acıma olduğunu biliyorum, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar veriyorum.

"Blake beni aradığını söyledi."

O da onaylayarak homurdanıyor. "Alternatif Çatışma Çözümü dersinin müfredatını bana göndermen gerekiyor. Ve önümüzdeki birkaç hafta için materyalleri hazırla."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. Ben, tıpkı sonbaharda olduğu gibi, Frank'in Alternatif Çatışma Çözümü seminerinin asistanıyım. Ders programını Ağustos ayında yazmıştım ve o, bu dönem değiştirmeye gerek olmadığını söylemişti. Bunun, diğer her şeyin de aynı olacağı anlamına geldiğini varsaymıştım: her hafta

Frank ile buluşup okuma materyallerini ve not verilen kağıtları gözden geçirip, onunla birlikte derse gidip notlar alıyorduk. Birlikte, iyi işleyen bir makine gibiyiz. "Bütün bunlara neden ihtiyacın var?"

"Çünkü sonunda ameliyatım için randevu verdiler, yakında tıbbi izinli olacağım."

Midem ağırlaşır. Frank'in yeni bir kalça protezine ihtiyacı olduğu sır değil. Duyabileceği herkese düzenli olarak bundan şikayet eder. Ben onunla TA pozisyonu hakkında konuşmaya geldiğimde bana söylediği ilk şeylerden biri de buydu. Bunun nedeni kısmen benim uzmanlık alanımın sağlık hukuku olması ve bu konunun ona Amerikan sağlık sistemi hakkında şikayet etmek için mükemmel bir fırsat sunması, kısmen de olası bir ameliyatın onun uzun süreli hastalık izni almasını ve öğretim asistanlarının denetimini okulun yardımcı profesörlerinden birine devretmesini gerektirmesi idi.

Ancak, yıl ortasında yeni bir profesöre alışmak zorunda kalma fikrinden ne kadar nefret etsem de, bunu bir olasılık olarak hiç düşünmemiştim. Herkesin anlattığına göre, Frank yıllardır kalçasından şikayetçiydi. Benim görevim sırasında bunun olacağına dair endişelerim her zaman önemsiz görünüyordu.

"Ne zaman ameliyat olacaksın?" diye soruyorum.

"Birkaç hafta sonra," diyor. Kaşlarımı çatıyorum ve o bunu fark ediyor. "Bu kadar üzülme. Yeni kalça takılacak olan sen değilsin."

"Evet, ama senin derslerine ayak uydurması için bilgisiz bir yardımcı öğretmene yardım etmek zorunda kalacak olan benim."

Gözlüklerinin kenarından bana bakacak kadar başını eğiyor. "Bir dersi sen al."

"Kendi derslerime gitmenin yanı sıra. Ve sosyal hayatımı sürdürmenin yanı sıra."

O da benim kadar "sosyal hayat"ın burada en geniş anlamıyla kullanıldığını biliyor gibi gülümser. "Bu arada, eski öğrencilerimden biri beni Cuma günü New York Barosu'nun düzenlediği bir resepsiyona davet etti."

"Ee?"

Beyaz, kalın kaşlarının altından bana bakmaya devam ediyor.

O bakışı tanıyorum ve yenilgiyi kabul ederek başımı geriye atıyorum. "Bana iş yaptırmaya mı çalışıyorsun?"

"Planın falan mı var?"

Dürüst olabilirdim. *Evet, Frank, cuma geceleri üç saatimi çamaşırhanede çamaşır yıkama ve katlama arasında ders çalışmaya ayırıyorum,* diyebilirdim. Bunun yerine, sadece "Belki" diye mırıldandım.

"Blake'den gelmesini isteyebilirim, ama o çocuk o kadar kendini beğenmiş ki, anaokulundan beri gün ışığı görmediğini sanıyorum."

Gölmekten kendimi alamadım.

"Mezun olduktan sonra bir işe ihtiyacın olacak, Bea," diye devam etti. "Bu etkinlikte, sana bu konuda yardımcı olabilecek bir oda dolusu avukat olacak."

Haklı olduğunu biliyorum. Ve haklı olduğunu bilmesi durumu daha da kötüleştiriyor. Mezun olmak üzere olduğum bir sır değil, ama ayrıntıları sadece seçkin birkaç kişi biliyor. Geçen yıl Law Review dergisinin başyazısında yer almama, geçen yaz prestijli bir sivil toplum kuruluşunda staj yapmama ve son yılımda çok istenen bir öğretim asistanlığı pozisyonuna sahip olmama rağmen, iş bulmak için gerekli olan tek ekstra ders dışı aktivitede, yani ağ kurmada, hala başarısızım.

Ve "sadece birkaç kişi" derken, Frank'i kastediyorum.

"Hadi ama, o kadar da kötü olmaz," diye devam ediyor, yüzümdeki ifadeyi okuyarak. "Biraz sohbet et, pahalı şampanyalarının tadını çıkar, sonra eve dön."

Kulağa kolay geliyor. Ve Frank'in beni sürüklediği olağan profesyonel etkinlikler gibi bir şeyse, öyle de olacaktır. En azından bu etkinlik kampüs dışında, yani başvurduğum hukuk firmalarından birinin avukatı gelebilir. Belki Land and Associates'ten biri bile gelebilir. Bu düşünceyle kalbim tuhaf bir şekilde çarpıyor, naif iyimserliğine kaşlarını çatmama rağmen. Çünkü gerçekten, bunun olasılığı ne kadar? Şehirde sağlık hukuku ile uğraşan sadece birkaç firma var ve etik tarafında çalışanlar daha da az. Bu listeyi kadınlar tarafından yönetilen firmalarla sınırlarsanız, geriye sadece bir tane kalır: Land and Associates. Küçük bir firmadır, ama aynı zamanda en iyisidir. Bu yüzden, onlarla görüşme ayarlamak, bilim adamlarının bir haftalık orgazm keşfini açıkladıkları gün piyangoyu kazanmaya benzer. Peki, ortaklardan biri, hatta Marcie Land'in kendisi bile bu etkinliğe katılma ihtimali nedir? Neredeyse imkansız.

Ama yine de, onlar gelir ve ben bu fırsatı kaçırsam...

Hırıldayarak, yüzümden sarkan bir bukleyi geri çekerim. "Bana bilgileri gönder." Frank burun kıvrır. "O kadar heyecanlı görünme."

"Affedersiniz. Affedersiniz!" Arkamdan panik dolu bir ses duyulur. Dönüp baktığımda, kapı aralığından eğilmiş genç bir adam görürüm. Oxford gömleği açık mavi renktedir ve o kadar iyi ütülenmiştir ki, Frank ile konuşmak için öne eğildiğinde boynuna kadar yapışır. "Hala ofis saatlerinde müsait misiniz?"

"Duruma bağlı," diye cevaplar Frank, sesi düzgün ve sıkılmış. "Sorun ne hakkında?"

"Sözleşmelerin ana hatları."

"O zaman hayır," diye cevaplar ve dikkatini tekrar bana çevirir. "Etkinlik saat sekizde başlıyor. Zamanında orada olun."

Burnumu kırıstırırım. "Neden? Kimse bu tür etkinliklere zamanında gelmez ki."

"Çünkü seni birkaç kişiyle tanıştırmak istiyorum ve geç saatlere kadar kalmayacağım, o yüzden."

Kendimi gayet iyi tanıtabileceğimi iddia etmek üzereyim ki, Oxford Gömlekli Adam kapı çerçevesine neredeyse yatay bir şekilde eğilir. "Ama saat daha 2:57!"

Frank dirseğini masaya dayadı. "Ee?"

"Ofis saatlerin üç'e kadar!" "O zaman bir dahaki sefere daha erken gel."

"Ama... ama..." Öğrenci öfkeyle nefes alır. "Özetin ne zaman teslim edileceğini bile bilmiyorum!"

"O zaman normal bir insan gibi ders programını oku!" Frank, kaslarını neredeyse hiç hareket ettirmeden, bir şekilde gürleyen bir ses tonuyla bağırır.

Adamın yüzü bembeyaz olur ve koridora doğru koşarken ağlamaya yakın olduğunu düşünürüm.

Frank bana başını sallar. "Var mısın?"

Ayağa kalkarken gözlerimi deviriyorum. "Evet, tamam."

"Saat sekizde orada ol," diye bağırır arkamdan, ben kapıdan çıkarken.

"İlk seferinde duydum," diye cevap veriyorum, ama sonra göğsümde bir parça suçluluk hissediyorum ve ekliyorum, "Sana öğle yemeği getirmemi ister misin?"

"Duruma bağlı. Sen ısmarlıyor musun?" diye cevaplar.

Arkamı dönüp bakmıyorum, sadece ona orta parmağımı gösterip gülümsüyorum, onun kahkahası koridorda yankılanarak arkamdan geliyor.

BÖLÜM 4

Ocak ayı ve yılın en soğuk günlerinden biri olmasına rağmen, Cuma günü etkinliğe hazırlanırken biraz soğuk hava girmesi için pencereyi açmak zorundayım. Bu yeni bir şey değil. Binamda buharlı ısıtma sistemi var ve günün her saati duvarların içinden hoş bir metalik çekiç sesi yaymanın yanı sıra, pratik bir sıcaklık kontrolü olmadan sıcak hava yayıyor. Aynı durum benim altımdaki sekiz kattaki tüm daireler için de geçerli olduğundan, aynı ısı yükselir ve küçük stüdyo dairemi sıcak hale getirir. Gerçekten çok sıcak. Havada ağırlaşan ve cildinizi yapışkan ve nemli hale getiren, makyaj yapmayı imkansız hale getiren türden bir sıcaklık. Sonunda pes edip, kirpiklerime maskara ve dudaklarıma kırmızı ruj sürerek, buklelerimi başımın üstünde gevşek bir topuz haline getiriyorum.

"Yeni bir daire bulmalısın," diye kendi yansıma mı rıldanıyorum.

Tabii ki bu çok komik. Plaza'nın en üst katını satın almamı söylemekle aynı şey. Bar sınavını geçip aylık öğrenci kredisi borcumdan daha fazla maaş alan bir iş bulana kadar, bu dairenin kirasını zar zor ödeyebiliyorum, yeni bir dairenin depozitosunu ödemek ise hayal bile edemiyorum.

Taşınmak istediğimden değil. Aslında değil. Sıcaklığa, büyüklüğüne ve yedi yıl önce taşındığımdan beri "yenileme" çalışmaları nedeniyle binanın iskeleyle kaplı olmasına rağmen, bu daireyi seviyorum. Çoğunlukla benim olduğu için, Brooklyn'deki bir vintage dükkanın arkasında bulduğum soluk pembe kanepeden, köşedeki, başlığını 60'ların floresan desenli kumaşla yeniden döşediğim kraliçe yatağa kadar her şeyi seviyorum.

Annem bir evlilikten diğerine atlarken çocukluğumu ülkeyi baştan başa gezerek geçirdikten ve ardından Fordham'da dört yıl oda arkadaşlarıyla yaşadıktan sonra, mezuniyetten sonra yalnız yaşamakta kararlıyım. Bu haberi arkadaşlarıma verdiğimde, sanki onlara Central Park'ta tek boynuzlu at avlayacağımı söylemişim gibi herkes gözlerini devirdi. Geriye dönüp baktığımda

, o zamanlar kazandığım paraya bakınca, o kadar da abartılı bir fikir değildi. Josh, bunu açıkça sorgulayan tek kişiydi. Gülerek, ay sonuna kadar Hoboken'da bir ev arkadaşıyla kalacağıma dair benimle 100 dolarlık iddiaya girdi.

İki hafta sonra, Craigslist'te gömülü olan kutsal ilanı buldum. Bir yazım hatası nedeniyle, gerçek zamanlı olarak yayınlanan her ilanı tek tek taramadıysanız veya aylık dokuz bin dolardan fazla stüdyo daire aramıyorsanız, bu ilan görünmüyordu. Ben ilk durumdaydım. O zamandan beri Josh'a kazandığım parayı vermesi için başının etini yiyorum.

Yüksek bir ses düşüncelerimi böldü: Telefonumun alarmı, saatin altı buçuk olduğunu ve çıkma zamanının geldiğini haber vermek için çalmaya başladı.

Bluzumu bir kez daha soğuk havada havalandırıyorum, sonra pencereyi kapatıp ceketimi ve çantamı alıp kapıya yöneliyorum.

Asansör, düğmeye bastıktan sadece birkaç saniye sonra mucizevi bir şekilde ortaya çıktı. Kapılar açıldığında, Bayan Seigel'in zaten içinde olduğunu gördüm, motorlu scooter'ı asansörün ortasında duruyordu ve dikkati telefonundaydı. Onun yanına sıkıştım.

"Merhaba," derim ve ışıklı L düğmesine birkaç kez basarım.

"Zaten bastım," diye mırıldanır, dudaklarında sönmüş sigara asılı dururken.

"Evet, özür dilerim. Acelem var da."

Sonunda başını kaldırıp, ince yün paltomun altındaki kıyafeti inceledi: siyah-beyaz çizgili gömlek, yüksek bel pantolon, stiletto topuklu ayak bileği botları.

"Seksi bir randevun mu var?" diye sordu. "Hayır, sadece iş için."

Homurdanarak telefonuna geri döndü. "Yazık. Sevişmen lazım." Asansör kapıları lobide açılırken zorla gülümsedim.

"İyi geceler, Bayan Seigel," derim, yanından geçip ön kapıya doğru yönelirim.

Tren gecikti ve topuklu ayakkabılarım metrodan yürürken beni yavaşlatıyor, ama yine de mucizevi bir şekilde 408 Park Avenue'ye zamanında varıyorum. İçeri girerken, yükselen kireçtaşı dış cepheye bakıyorum. Bu mahalledeki diğer tüm binalar gibi, çok heybetli. Lobi de aynı: krem rengi mermer ve cilalı tik ağacı duvarlar. Anonim binalar ve boş sokakların ortasında, yapay bir zarafet.

Masadaki güvenlik görevlisi beni partiye çıkan asansörlere yönlendirir. Asansör yükselirken derin bir nefes alırım, başımın üstünde çalan hafif caz müziğini görmezden gelir ve önümdeki göreve odaklanırım. Ağ kurmam gerekiyor. Ağ kurmam lazım.

Ağ kurmanın başarılı bir hukuk kariyerinde bu kadar önemli bir rol oynadığını bilseydim, hukuk fakültesine başvurur muydum, emin değilim. Ancak Fordham'dan mezun olduktan ve Brooklyn'de bir sağlık kuruluşunda üç yıldan fazla çalıştıktan sonra (bu işte işleri imkansız hale getiren politikalar yüzünden giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordum), Josh, tüm bu adaletsizlikler hakkında bağırarak istiyorsam, bunun için para alabileceğim hukuk fakültesine gitmemi önerdi. Bunu yarı hayal kırıklığıyla, yarı şaka olarak söyledi, ama bunun önemi yoktu. Bu fikir kafamda kök saldı ve yavaş yavaş yayıldı, ta ki gelecek yıl için sahip olduğum diğer tüm fikirleri sarmalayana kadar.

Hukuk fakültesi ne kadar zor olabilirdi ki? Fordham'dan onur derecesiyle mezun oldum ve LSAT sınavlarını başarıyla geçtim. NYU Hukuk Fakültesi'ne kabul edildiğimde, her şeyin çocuk oyuncağı olacağından emindim.

Yanılmıştım.

Benim dışımda kimseyi şaşırtmayan bir gerçek var ki, hukuk fakültesi tamamen farklı bir oyundur. Sizi kurtaracak bir hile kodu yok, acıyı hafifletecek hiçbir hazırlık yok. Yapabileceğiniz tek şey başınızı eğip çok çalışmak. Oradaki herkesten daha çok çalışmak. O kadar çok çalışmak ki, arkadaşlarınızla görüşme aralıklarınızın haftalara çıktığını ya da en yakın iki arkadaşınızın boşanmaya doğru sürüklendiğini neredeyse fark etmiyorsunuz. O kadar çok çalışmak ki, okulun hayatınızın diğer alanlarında bıraktığı boşlukları doldurmaya yeteceğini kendinize inandırırıyorsunuz.

Asansör yirmi yedinci kata ulaşmadan önce bile konuşma gürültüsünü duyuyorum. Elbette, etkinlik alanının kapıları açıldığında, ilk gelenin ben olmadığımı görüyorum. Tam tersine. Devasa oda zaten düzinelerce insanla doludur; ücretsiz içki ve kanepelerin cazibesi, New York'un en parlak hukukçuları için görünüşe göre çok fazla. Uzak duvarda sadece pencereler var ve East River'ın karşısındaki Queens'in muhteşem manzarasını sunuyor, ama kimse umursamıyor gibi görünüyor. Kalabalığın arasında puf böreği ve şampanya tepsileriyle dolaşan garsonları da fark etmiyorlar, birbirleriyle övünen, tartışan ve şakalaşan insanlar için çoğunlukla görünmezler.

Ceketimi bekleyen görevlilere bırakıp bir kadeh şampanya alıyorum ve kalabalığı izliyorum. Hepsi aynı stereotipin biraz farklı yorumları; erkekler koyu renk takım elbise giymişler, ya lacivert ipek kravat ya da

gri kravat takıyorlar. Kadınlar ise biraz daha geniş bir yelpaze sunuyor: hepsi pahalı ve muhteşem takım elbise ve elbiseler giyiyorlar, ama hiçbirisi siyah veya gri renk paletinin dışına çıkmıyor.

Gözlerim, odanın karşı tarafındaki bir masada oturan Frank'e takılıyor. Tanımadığım iki kişiyle konuşuyor, muhtemelen etkinliği düzenleyen kişiler. Bu, bana neden sadece "değmez" anlamına gelen evrensel işareti olan gözlerini devirdiğini açıklıyor.

Tamam. Başımı sallayıp arkamı dönüyorum.

Uzak köşeye doğru yürürüm, büyük bir saksı palmyesi ile Queens'in geniş manzarası arasında kendime bir yer bulurum. Birkaç kişi bana tuhaf tuhaf bakar, sanki beni önem sıralamalarında nereye koyacaklarını bilemiyorlarmış gibi, ama birkaç saniye sonra önemsiz olduğumu anlarlar ve yoluna devam ederler. Tanrıya şükür.

Göğsümde bir umut ışığı parlıyor, belki, sadece *belki*, bu durumdan paçayı kurtarabilirim: küçümseyici sorular yok, garip tavlama cümleleri yok. Kalabalığın arasında dolaşıp gizlice Marcie Land'i arayabilirim ve...

"Merhaba."

Kahretsin.

Dönüp, önümde duran adama hızlıca yapmacık bir gülümseme takınıyorum. Odadaki diğer insanlara kıyasla, o genç, muhtemelen otuzlu yaşların başında. Fena görünmüyor, ama dikkat çekecek kadar da çekici değil. Kendini beğenmiş bir Ken bebeği gibi görünüyor.

"Ben Ted," diyor, gülümsüyor. "Sen kimsin?"

"Beatrice." Kısa ve öz konuşarak, olası bir flörtü engellemeyi umuyorum. Ama Ted hiç etkilenmemiş görünüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Beatrice. Seni daha önce bu tür etkinliklerde gördüğümü hatırlamıyorum. Hangi şirkette çalışıyorsun?"

"Hiçbir şirkette çalışmıyorum."

"Ah, şimdi anlaşıldı," diyor, kendini beğenmiş gülümsemesi genişliyor. "Pardon?"

"Bunu." Elinde bir kadeh şarap var ve onu kullanarak vücudumu aşağı doğru işaret ediyor. "Yanlış anlama, çok güzelsin. Ama bunların hiçbirisi 'avukat' diye bağırıyor."

Öfke içimi kapladı ve birdenbire yüzümdeki gülümsemeyi korumak zorlaştı. "Bu çok komik. Hukuk fakültesinden mezun olmak üzereyim."

Bunu söylememem gerektiğini, bu adamla kendimden bir parça paylaşmamam gerektiğini biliyorum, ama kendime engel olamıyorum.

"Hadi canım." O gülüyor. "Nereye gidiyorsun?"

"NYU."

Gözleri parlıyor ve bu bilgiyi paylaşmanın bir hata olduğunu çok geç fark ediyorum.

"Dünya ne kadar da küçük. Onlar için büyük bir bağış için görüşmeler yapıyorum. Aslında bu, birkaç yıldır uğraştığımız çok daha büyük bir vakfın parçası. Birkaç ülkeyi kapsıyor, bu yüzden baş ağrıtıcı ama aynı zamanda çok da tatmin edici. Sanırım Vince Lombardi demişti..."

İçkimi derin bir yudumla içip dinlemeyi bıraktım. Ted monologunu ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk kendimi kurtarıp başka bir köşeye kaçabilirim. Belki yolumun üzerinde bir iki kanepede çalabilirim. Gözlerimi odanın içinde gezdirip kaçış rotamı belirledim.

O anda onu görüyorum. Elinde içkisiyle bardan çıkan, ceset çiçeği bizzat kendisi: Nathan Asher.

Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir.

O kadar ani bir şekilde arkamı döndüm ki, Ted sıradan hikayesini durdurup bana merakla baktı. "İyi misin?"

"Evet," diyorum. Sahte gülümsemem yüzümde çirkin bir çatlak gibi duruyor, ama umurumda değil. Çünkü bu çok kötü. O kadar kötü ki, beynim tüm nedenleri sıralıyor, onları bana o kadar hızlı fırlatıyor ki, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Seninle yüzleşecek! Burada! Patronunun önünde! İşini kaybedebilirsin! Başka bir iş için yalvarmak zorunda kalacağın bir oda dolusu insanın önünde itibarını mahvedebilir! Kariyerin daha başlamadan mahvolabilir!

Tamamen panik moduna geçmeden önce derin bir nefes alıyorum. Çünkü kendime, paniğe kapılmak için bir neden olmadığını hatırlatıyorum. O odanın diğer tarafında. Beni görmüş olması imkansız. Ve beni görmüş olsa bile, ki görmedi, beni fark etmesi imkansız. Sanki o kadar cesurmuş da...

"Ted," arkamdan derin bir ses duyulur. "Beatrice'i tanıdığını bilmiyordum."

Döndüğümde, o bize doğru yavaşça yürüyordu. Geçen gün giydiğine benzer lacivert bir takım elbise giymişti, ama bu sefer kravatı bordo renkti ve elinde bourbon gibi görünen bir bardak vardı. Durdu ve Ted'e, Ted'in daha önce bana gösterdiği aynı gülümsemeyi gösterdi: samimi gibi görünen, insanı etkisiz hale getirmek ve cezbetmek için kullanılan bir gülümseme. Hâlâ hukuk alanında çalışan bazı hocalarımın birbirlerine aynı gülümsemeyi attığını hatırlıyorum ve birdenbire bunun muhtemelen

bilinçsizce mesleğin içine işlemiş, hayatta kalmak için aktarılan bir özellik olduğunu anlıyorum. Acaba bende de var mı?

Sonra başka bir şey fark ederek gözlerimi kırıştıyorum: Nathan Asher benim adımlı biliyor. "Nate!" Ted haykırarak, o pisliğin elini sıkıyor. "Seni görmek güzel, dedi. Sonra durakladı ve ikimizi işaret etti. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

Nathan evet derken, ben hemen hayır dedim.

Boynumu uzatıp ona dik dik bakıyorum. Tanrım, ne kadar uzun. Aptalca uzun. Bana bakmak için dizlerinin üzerine çöküp ellerini dizlerine koyması gereken türden bir uzunluk. Muhtemelen bunu da yapar, küçümseyici bir jest. Ofisinde böyle bir şey olmamıştı, ama bu, daha geniş bir seyirci kitlesinin olduğu burada da yapmayacağı anlamına gelmez.

Ted, farkında olmadan gülüyor. "NYU Hukuk Fakültesi bağlantısı mı?" Nathan'ın alnında bir kaş yukarı kalkıyor.

İşte bu. Ted'e bizim birbirimizi gerçekten nasıl tanıdığımızı anlatacak. Frank dahil herkesin önünde bir sahne yaşanacak ve ben kovulacağım. Tanrım, baro sınavına girmeden önce şehirdeki hiçbir hukuk firmasında işe girme şansımı mahvedecek.

Ama hiçbir şey olmaz. Sadece bana bir bakış atar ve içkisini yavaşça yudumlar. Sonra tekrar Ted'e döner. "Hayır."

"Ah. Şey, Beatrice mezun olmak üzere, ben de ona o yer için müzakere ettiğim bağıştan bahsediyordum." Ted, sanki hepimiz aynı şakayı paylaşıyormuşuz gibi tekrar güldü. "En azından deniyorum. Onları ikna etmek çok zor oldu."

"Neden?" Nathan kibar bir tonla sorar.

Ted alaycı bir şekilde güler. "Bazı hukuk öğrencileri buna karşı çıkıyor, sanki bu tür paralar ağaçta yetişiyormuş gibi. Hadi ama. Dilenciler seçici olamazlar, değil mi?"

Bu benim dikkatimi çeker. Ted'e dönerim, gözlerimi kısıyorum. "Anlamadım?"

Elini sallayarak beni susturur. "Önemli değil, sadece Haun ailesi ilaç sektöründen para kazandıkları için bazı öğrenciler bunu reddetmek için dilekçe verdiler."

"Afyonlu ilaçlar," diyorum. "Afyonlu ilaç satarak para kazandılar."

Yüzünde küçümseyici bir ifade belirir. "Şey, bu tam olarak doğru değil..."

"Evet, doğru," diye sözünü keserim. "Biliyorum çünkü o dilekçeyi ben düzenledim."

Gözlerini kırıştırdı, Ken bebek gibi ifadesi düzleşti, sanki beyni bu bilgiyi tam olarak işleyemiyor ve yeniden başlatılması gerekiyormuş gibi. Ona daha fazla meydan okumak, Adalet Bakanlığı'nın Haun ailesini federal mahkemede neden dava ettiğini soracakken, Nathan elini Ted'in omzuna koydu ve "Hey, Jennings'i gördün mü? Seni arıyordu" diye sordu.

Beynini yeniden çalıştıran Ted, Nathan'a döndü. "Hay aksi, gerçekten mi?"

Nathan başını sallar ve odanın diğer tarafını işaret eder. "Evet, Neil'le birlikte barda oturuyordu."

"Tamam. Teşekkürler. Seninle konuşmak güzeldi." Ted, bize veda ederken birkaç adım uzaklaşmış, arkasına bakma zahmetine bile girmeden.

Onun kalabalığın içinde kaybolmasını izledikten sonra tekrar Nathan'a döndüm. Kısa kahverengi saçları, odayı incelerken her yöne dağılmıştı, sanki birkaç kez elini saçlarına geçirmiş gibi. Bu, takım elbisesinin düzgün çizgileriyle tezat oluşturuyordu, sanki kafasındaki dağınık saçlar, diğer her yerdeki mükemmelliği dengeliyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Beatrice," diyor sonunda. Sesi derin, etrafımızdaki konuşma gürültüsünden bir oktav daha düşük.

"Adımı biliyorsun." Sıkılmış bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum.

O gülümsüyor. "Geçen gün kendini tanıtmayı unutmuşsun. Josh ofisime uğradığında ona sormak zorunda kaldım."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki Josh beni ele vermişti. Bu noktada, elinde olsaydı muhtemelen sosyal güvenlik numaramı ve kan grubumu da verirdi.

"Eğlenceli bir sohbet olmuş olmalı," diye cevap veriyorum. "Eğlencenin tanımına bağlı."

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Neden, ne dedi?"

"Sözler. Çok, çok fazla söz."

"Ne gibi kelimeler?"

"Sanırım 'harpy' kelimesi bir veya iki kez geçti."

Burun kıvrırım. "En azından klasik edebiyat diplomasını iyi bir şekilde kullanmış."

Nathan sonunda tekrar bana bakmaya tenezzül eder, kaşları karışmış bir şekilde kaşlarını çatmıştır. Ama sanki kim olduğumu hatırlamış gibi, bu ifade hemen kaybolur. Müşterisinin daha büyük bir ekosisteme nasıl uyum sağladığı, bu sıkı sıkıya bağlı arkadaş grubunun şimdi taraf seçip silahlarını seçtiği.

Ancak bu farkındalık onun bakışlarını başka yöne çevirmesine neden olmaz, sadece beni daha yakından incelemeye başlar. Gözleri yüzümü yavaşça tarar — burnumu, çillerimi, ağzımı — ve aniden onun neden bu kadar iyi bir avukat olduğunu anlarım. Benim aklımdan geçen her şeyi görebiliyor gibi hissetsem de, onun aklından neler geçtiğini hiç bilmiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sonunda.

"*Sen* burada ne yapıyorsun?" diye terslikle cevap veriyorum. Gurur duyduğum bir an değil, ama gergin hissediyorum, sanki cam bir kutunun içinde incelenmek üzere olan bir numune gibiyim.

"Burası New York Barosu. Ben avukatım. Sana açıklamam mı gerekiyor?" Sanki bir çocuğa konuşur gibi, akşam yemeğinde neden dondurma yiyemeyeceğimizi açıklıyormuş gibi bir tonla konuşuyor.

"Baroyu geçtiğinize şaşırdım."

Gözleri bana dikilir ve aniden ofisinde bana gösterdiği ifadeyle, merak ve küçümseme karışımı bir ifadeyle bakar. "Sen geçtin mi?"

"Neye sahip

olduğumu?" "Baroyu

geçtim."

"Neden sınava girdiğimi düşündün?"

"Çünkü arkadaşın Ted, NYU Hukuk Fakültesi'ne gittiğini söylemişti."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Çok fazla bilgi. O çok fazla bilgiye sahip ve ben konuyu saptırmam gerekiyor. Çabuk.

"Onun senin arkadaşın olduğunu

sanıyordum." Nathan alaycı bir

şekilde güldü. "Hayır."

"O zaman neden buraya geldin?"

"Çünkü beş saniye sonra onun hayalarını koparacak gibi görünüyordun."

Nedense, Nathan Asher'ın ağzından çıkan "taşak" kelimesi, sanki onu bir tür pislik etik kurallarını çiğnemesi için zorlamışım gibi, omurgamda tuhaf bir heyecan yaratıyor. "Eh, biz harpiller bununla besleniriz. Testisler ve zayıflık."

Hareketsiz kalır ve bir an gülümseyecekmiş gibi görünür, ama sert, okunaksız ifadesi buna karşı koyar. Sonunda, dudaklarını bardağının arkasına saklar ve içkisini uzun bir yudum alır. Yutkunurken adem elmasının nasıl sallandığını, çenesini kaplayan aynı sakallarla nasıl kaplandığını izlerim.

Kendi bardağımı ağzıma götürüp yüzümü çeviriyorum.

"Soruma cevap vermedin," diyor bir süre sonra.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek, rahatsızlığımı en iyi şekilde ifade etmeye çalışıyorum. "Ne sorusu?"

"Burada ne yapıyorsun?" "Ağ

kuruyorum."

"Huh." Bulunduğumuz köşeye, neredeyse arkasında durduğum uzun palmye ağacına bakıyor. "Peki nasıl gidiyor?"

Bunu bir hakaret olarak söylemiyor, sadece bir gözlem olarak, ama yine de gözlerinde alaycı bir bakış var ve bu durumu daha da kötüleştiriyor. Sanki bir kurt, tavşanı yemeden önce onunla oynuyor gibi.

"Plan bu mu?" diye soruyorum, sesim keskin.

"Ne planı?"

"Benim. Adımı açıkça biliyorsun. Ve şimdi NYU Hukuk Fakültesi'ne gittiğimi de biliyorsun. Okulla iletişime geçip yaptıklarımı anlatmana engel olan hiçbir şey yok. Hatta Ted denen adama ve buradaki herkese anlatabilirsin, o zaman mezun olduktan sonra asla iş bulamam. O yüzden, planın bu mu bilmek istiyorum." Sözlerim bir tehdit gibi çıkıyor. Sanki burada bu bardak sıvı cesaret yerine bir tür güç kullanıyormuşum gibi.

Yine o hukuk fakültesi gülümsemesi. "Aynı şeyin tekrarlanıp tekrarlanmayacağını görmek için bekliyordum."

Öfkem alevlenir ve ağzımı açarım, zaten hassas olan profesyonellik duygumu yok etmeye hazırken, arkamdan boğuk bir ses duyulur.

"Nate!"

Frank kalabalığın içinden çıkarken dönüp bakıyorum. Bastonuyla topallayarak ilerliyor ve yüzünde nadir görülen bir gülümseme var.

İki adam el sıkışırken gözlerimi kırıyorum ve beynim önümde olanları sadece yarı yarıya işliyor. Çünkü eğer bu gerçekten oluyorsa, tüm akşamım başlangıçta düşündüğümünden çok daha kötü geçecek.

"Seni görmek güzel, Frank," Nathan içten bir gülümsemeyle cevap verdi. "Nasılsın?"

"Kalçam beni öldürüyor," diye homurdanır. Sonra beni fark eder ve dönerek başını sallar. "Bea ile tanıştın mı?"

Aklım, söyleyecek bir şey, kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey bulmaya çalışırken dönüyor, ama Nathan benden önce davranıyor.

"Resmi olarak tanışmadık, hayır."

Frank yanımdaki ceset çiçeğine başını sallar. "Bea, bu Nathan Asher, senin dışında kovmakla tehdit etmediğim tek diğer asistanım. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi öğrenci. Nate, bu Beatrice Nilsson. Şu anki asistanlarımdan biri. Mayıs ayında mezun olacak."

Kısa bir an için, kafamın iyi olduğundan yüzde yüz eminim. Biri içkime bir şey kattı ve halüsinasyon görüyorum. Şu anda önümde yaşanan sahnenin tek açıklaması bu. Frank ve Nathan'ın birbirlerini tanıması, arkadaş olmaları mümkün değil, çünkü bu çok kötü olurdu. Kötüden de öte, bu...

"Bea."

Dikkatim Frank'e yöneldi. Bana umutla bakıyordu. "Ne?" "Nathan senin konsantrasyonunu sordu."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Nathan yine alaycı, yüzeysel gülümsemesini takınıyor. "Çünkü buna ağ kurmak denir, Beatrice."

Bu bir meydan okumadır. Daha da kötüsü, ben de bu tuzağa düşüyorum. "Sağlık hakları."

O, başını sallıyor, üstünkörü bir hareketle. "İlginç."

Onun yüzündeki o kibirli ifadeyi silmek için o kadar hevesliyim ki, neredeyse ona nedenini söyleyeceğim: Sağlık sektörünün insanları nasıl mahvedebileceğini, milyarlarca dolarlık şirketlerin nasıl bir tedavi vaat edip sonra da lanet gibi bir sonuç sunabileceğini, sonra da bu konudan tamamen elini eteğini çekebildiğini ilk elden biliyorum. Bunun beni nasıl etkilediğini, çünkü çok uzun zaman önce onun müşterisini de etkilemişti. Ama bu çok fazla, çok kişisel, özellikle de onun için.

Frank Nathan'a döner. "Mezun oldun, ne kadar oldu, yedi yıl mı?"

Nathan başını sallar. Şampanyamı büyük bir yudumla bitiririm.

"Son yılında Hukuk Dergisi'nde de bir makalesi yayınlandı," diye devam eder Frank. Neredeyse gururlu görünüyor. "O makalenin başlığı neydi?"

"Aile Mahkemesinin Gelişen Etiği," diye yanıtlar Nathan.

"Ha!" Kendimi durduramadan kahkaha atıyorum. Frank bana bakıyor ve çevremizdeki birkaç kişi de kaşlarını kaldırarak bize dönüyor. Şaşırmamış gibi görünen tek kişi Nathan. Yüzünde yine o neredeyse gülümseme var, eğlenceli ve yırtıcı arasında bir ifade.

"Bir sorun mu var?" diye sorar.

"Oh, sadece... çok şey var," diyorum, yine hukuk fakültesindeki gülümsememi takınıyorum. Medeni bir konuşma yapıyormuş gibi görünmek hassas bir dengedir. Ve onun bu konuda benden çok daha iyi olmasını nefret ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Frank, kaşlarını çatarak.

"Evet." Şampanyanın öfkemi kabarttığını hissedebiliyorum; bu tehlikeli bir karışım. Geri alamayacağım bir şey söylemeden önce buradan uzaklaşmam gerek. Bu sefer patronumun önünde. "Sanırım bir içki daha içmem gerek, izin verirsiniz..." Bir adım geri çekiliyorum.

Frank bir an daha bana bakar, sonra Nathan'a dönerek konuşmaya devam eder. İkisi de bir adım daha geri attığını fark etmez. Sonra bir adım daha. Aslında, ben dönüp bara doğru koşar adımlarla giderken Frank hala konuşmaya devam ediyor.

BÖLÜM 5

Çok fazla şampanya içtim. Yoksa çok fazla şampanya mı içtim? Her neyse, çok fazla içtim.

Bu benim hatam değil. Teknik olarak benim hatam, çünkü bütün gece bardakları elimden bırakmadım, ama bir hafta önce sözlü olarak saldırdığım adamın artık kariyerimi avucunun içinde tuttuğunu fark etmenin acısını hafifletmek için buna ihtiyacım vardı. Çünkü Frank ve Nathan Asher'ın konuşup gülüp anılarını yad ettiklerini orada izlemiş olmama rağmen, gerçeklik hala kabullenmesi çok zordu.

Şampanya hariç. O harikaydı.

Ama şimdi bar kapanıyor ve catering personeli odada bırakılmış boş bardakları toplamaya başladı. Konuklar da bu işareti alarak, birbirlerine veda ederken neredeyse bağırarak, asla gerçekleşmeyecek telefon görüşmeleri ve toplantılar için sözler veriyorlar.

Bu yüzden ağ kurma konusunda çok kötüyüm: Saçmalıkları asla göremem. Profesyonellik görünümü ortadan kalkıyor ve tek fark ettiğim, birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyormuş gibi davranan, sonra da o kadar çok içip, eve gitmek için çıkışa doğru sendeleyerek yürüyen ve sonra aynı şeyi tekrar yapan düzinelerce avukat. Bunların hepsi aynı.

Elbette, şu anda asansörlere doğru ilerlerken, bir şekilde sürekli karşımıza çıkan tek kişiden kaçmaya çalışırken, bu örtüye minnettarım: Nathan Asher.

Bu, gece boyunca beni meşgul eden bir faaliyetti. Partide amaçsızca dolaşırken ve hukuk dışında her şeyi tartışmak isteyen erkeklerle sayısız sıradan sohbetlere katlanırken, tek amacım Nathan Asher ile aramda güvenli bir mesafe bırakmak ve onu hiç fark etmemiş gibi görünmektir. Ama tam da iyi iş çıkardığımı düşündüğüm anda, gözlerim onun dağınık saçlarına, geniş omuzlarına takılıyordu.

en az yarım metre daha uzun olması, tasarımcı takım elbisesiyle bir monolit gibi durması da yardımcı olmuyordu.

İlk eğlencecilerin çıkışı ile onu gözden kaybettim, ama yine de görevliden paltomu alıp bekleyen asansöre koşmadan önce onun ortalıkta olmadığını kontrol ettim. Lobiden aşağı kata inen birkaç kişiyi takip ettim ve döner cam kapıdan geçerken başımı eğik tuttum.

Soğuk hava bana bir darbe gibi çarparak, kaldırıma çıktığımda ciğerlerimdeki havayı çeker. Sisli beynimin bir köşesinde, birkaç saat öncesine göre havanın daha soğuk olduğunu fark ederim, ama paltomu kapatmak için kıpırdamam. Benimle birlikte çıkan diğer insanlar da öyle; onlar, kaldırımda bekleyen siyah arabaların arasında şoförlerini bulmaya çalışırken, gülüp konuşmakla meşguller.

Çantama uzanıyorum, parmaklarım karanlıkta telefonumu ararken çoktan uyuşmuş durumda. Sonunda buluyorum, ama düğmeye kaç kez basarsam basayım ekran siyah kalıyor. Pil bitmiş.

Harika. Gerçekten harika.

Telefonu çantama geri atıyorum ve derin bir nefes alıp veriyorum, nefesim önümde bir bulut oluşturup kayboluyor. Önümüzde trafik var ama taksi neredeyse hiç yok. Geçen taksilerin ışıkları kapalı; ya dolu ya da gece vardiyasında değiller.

Akşamın bundan sonra nasıl geçeceğini biliyorum: Taksi bulmaya çalışacağım ve başaramayacağım, çünkü bugün cuma gecesi ve New York'ta cuma gecesi kimse taksi bulamaz. Bu da, Washington Heights'taki evime varmadan önce üç kez aktarma yaparak metroyla gitmem gerektiği anlamına geliyor. Sonra daireme çıkacağım, tüm ışıkları açacağım ve daha önce izlediğim *The Real Housewives of New York City* dizisinin bir bölümünü daha izleyeceğim, ama ses odayı daha az boş hissettirdiği için izlemeye devam edeceğim. Kendimi daha az yalnız hissettirecek bir şey. Bu artık bir alışkanlık haline geldi ve yalnızlığın ne zaman dayanılmaz hale geldiğini bile hatırlamadığım kadar kolay bir alışkanlık haline gelmesinden nefret ediyorum.

Göğsümde tanıdık bir ağrı yükseliyor, kalbimin etrafındaki eski yaraları yakıyor. Bu gece bununla savaşmak için çok yorgunum, bu yüzden kaldırımda yürürken ağrının büyümesine izin veriyorum, geçen arabaların ince çizgisini izlerken hafifçe sallanıyorum.

"Eve gittiğini sanıyordum." Derin ses arkamdan geliyor ve onu tanımam sadece bir an sürüyor. Antropomorfik bir ceset çiçeğinin sesi.

Bir an için onu görmezden gelmeyi düşünüyorum, ama şampanyanın etkisiyle beynim mesajı zamanında işleyemiyor ve başımı arkama dönüp bakmamı engelleyemiyor.

Nathan, binanın döner cam kapılarının birkaç adım dışında, deve rengi yün paltosunun yakasını kaldırarak sokağa doğru yavaşça yürüyor. Bana doğru. Ben ayrıldığımda hala partide miydi? Beynimin bu kadar bulanık olmasından nefret ediyorum; tam olarak sarhoş değilim ama kesinlikle ayık da değilim.

"Takip etmek yasadışı sanıyordum," diyorum yavaşça.

Cevap vermez, sadece birkaç metre ötede durur ve bana bakar. Yukarıdaki sokak lambası yüzüne sert gölgeler düşürür, kaşlarının ve çenesinin hatlarını vurgular. Bu, midemde garip bir his uyandırır, içimdeki her kas kasılır ve hızla sokağa dönerim.

Şimdi onun çekip gitmesini bekliyorum. O iğneleyici sözlerini söyledi, ben de son sözü söyledim; artık ayrı köşelerimize çekilip yaralarımızı huzur içinde sarabiliriz. Ama onun hareket ettiğini duymuyorum. Ve birdenbire, ortak tek noktamızın bu olup olmadığını merak ediyorum: ikimiz de evde bizi bekleyenlerle uğraşmaktansa, nefret ettiğimiz biriyle konuşmayı tercih ediyoruz.

"Seni bırakayım mı?" Sesi keskin, sanki teklifinden pişman olmuş gibi.

Bu sefer onu görmezden geliyorum, arkamdaki heybetli varlık yerine caddeye odaklanıyorum. Şu anda geçen araba yok ve uzakta sadece birkaç far görünüyor, ama yine de sanki irademle havadan bir taksi yaratabilirmişim gibi elimi başımın üstüne kaldırıyorum.

Kaldırımın biraz ilerisinde park etmiş son bir siyah Suburban var ve sürücünün bizi izlediğini görebiliyorum. Hiç şüphesiz bu Nathan'ın arabası ve her an onun adımlarını duyacağım. Arabaya binip uzaklaşacak ve ben de nihayet nefes alabileceğim. Ama hiçbir ses yok. Hiçbir şey yok.

Bu çift olumsuzluk, beynimin mantıklı kısmı fısıldıyor.

Kaşlarımı çatıp tekrar omzumun üzerinden bakıyorum. Hâlâ orada duruyor, elleri ceketinin ceplerinde.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyorum.

"Taksi bulmanı sağlıyorum."

"Taksi bulabilecek kadar akıllı başında biriyim."

Birbirimize bakarak uzun bir süre geçer, sanki ikimiz de diğerinin bir şey yapmasını bekliyoruz.

"Artık gidebilirsin," derim sonunda, arabasına doğru başımı sallayarak.

Neredeyse kırılmış gibi davranacak kadar yüz­süz. "Seni gece yarısı burada bırakmayacağım. Sen arabaya bindiğinde gideceğim."

Gözlerimi devirip geri dönerek elimi biraz daha yukarı kaldırıyorum. Bakışlarım ufukta, Park Avenue'nun kaybolduğu ve ince bir trafik çizgisinin bize doğru aktığı yerde sabit kalıyor. Sırtımda onun dikkatini hissedebiliyorum ve biliyorum, sadece *biliyorum*, alaycı bir yorum yapmak için beklediğini. Bir dakika sonra sessizlik dayanılmaz hale geliyor ve ben hızla dönüp bakıyorum.

"Ne?"

"Ben bir şey demedim."

"Bir şey *düşünüyordun*."

Bir an. "Cuma gecesi saat 10'da taksi bulamazsın."

Ses tonunda alaycılık var ve ben ona gözlerimi kısıyorum. "Vay canına. Bu gerçekten yapıcı bir yorum. Teşekkürler."

Dolgun dudakları kaşlarını çatmış gibi bükülüyor ve yine ofisinde gördüğüm o ifade beliriyor. Sanki benden hem eğlenmiş hem de hayal kırıklığına uğramış gibi. "Bulamazsan ne yapacaksın?"

"Metroyla gideceğim."

"Metroya binmenin iyi bir fikir olduğunu düşünseydin, bu kadar taksi çağırmaya çalışmazdın."

Karşılık vermek istiyorum, ama içimi bir ürperti kaplayınca sözlerim yarıda kalıyor. Doğru, hava soğuk. Sanki biraz sıcaklık tutacakmış gibi ince paltomu vücuduma sıkıca sarıyorum ve tekrar yola odaklanıyorum.

Bir dakika daha geçtikten sonra onun bana doğru bir adım attığını duydum, sonra: "Seni bırakabilirim."

Alaycı bir kahkaha attım. "Olmaz."

"Neden olmaz?"

"Çünkü sana nerede yaşadığımı söylemeyeceğim," derim ve ona bakacak kadar dönerek.

"Nerede yaşadığını zaten biliyorum," diye cevaplar sakın bir sesle. "Josh ofisime geldiğinde bana tüm iletişim bilgilerini verdi."

Öfkemin göğsümde sönmesiyle gözlerimi kırıştırırım. Sanki içimdeki sıcaklık soğuk suyla söndürülmüş gibidir — bu da bizim tüm temas noktalarımızı, ne kadar çabuk birbirimize bağlandığımızı bir kez daha hatırlatır. Yutkunur ve tekrar sokağa dönerek kolumu kaldırırım. İki araba geçer. İkisi de taksi değildir.

"Beatrice."

Ona bakmayı reddediyorum.

"Beatrice," diye tekrarlar. "Seni bırakayım."

Savaşmak istiyorum. Dilimdeki tüm kötü sözleri döküp onun egosunu paramparça etmek istiyorum. Ama yorgunum. O kadar yorgunum ki, tek yapabildiğim elimdeki silahı indirmek ve ona dönüp yüzüne bakmak. O kendini beğenmiş sırtışını

beklediğini umuyorum, bana yine kazandığını düşündüğünü söyleyen o sırtışı. Ama o sadece bana bakıyor. Yüzündeki sert ifade yumuşuyor, biraz ilgisizliğe, belki biraz da boyun eğmeye yer açıyor. İkimiz de yorgunuz.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum. Ve sonra arabaya doğru yürümeye başlıyorum.

Yaklaştığımızda şoför arabadan iner ve bize arka kapıyı açar. Önce ben içeri girerim, deri koltuğa gömülürüm ve Tanrım, bu hissin ne kadar iyi olduğunu nefret ediyorum. Sıcaklık beni sarar, cildimi karıncalandırır ve kaslarımı gevşetir.

Nathan yanıma oturur, uzun bacaklarını sığdırabileceği kadar geniş bir alan vardır. Artık direksiyonun başına geçmiş olan şoföre başını sallar, sonra bana döner. "Nereye?"

Bir an tereddüt ettikten sonra pes edip şoföre şehir merkezindeki adresimi veriyorum. O da başını sallayıp arabayı sürmeye başlıyor ve trafiğe karışıyor.

Sessizlik çöküyor ve araba dönerek Central Park'ı geçip West Side'a doğru ilerlerken şehir blokları kayboluyor. Bakışlarımı öne doğru tutuyorum, ama yine de gözümün ucuyla Nathan'ın blazerinin önünü açıp telefonunu çıkardığını görebiliyorum. Ekranı bakarken ekran, ciddi ifadeyle kaşlarını aydınlatıyor. Bu alan için fazla büyük. Dünya küçülmüş gibi hissediyorum, ama o aynı boyutta kalmış.

"Ee," diye mırıldanıyor, gözleri telefonda hiç ayrılmadan. "Sağlık hakları yasası."

Konuştüğünü kabul etmiyorum, sadece pencereden dışarı bakıyorum. O yılmadan devam ediyor. "Henüz bir iş buldun mu?"

"Başvuruyorum."

"Nereye?"

"Şehirdeki birkaç firmaya." "Land and Associates'e mi?"

Gözlerim ona dönünce vücudum gerildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Şehirdeki en iyi sağlık hukuku bürosu. Geçen yıl Beşinci Daire'ye taşınan Glazer Pharmaceutical'a karşı açılan toplu davayı onlar üstlendi. Marcie Land'i tanıyorum. Arkadaşımdır."

Bir anda beni saran tüm duyguları tarif etmek zor. Şok, heyecan... sonra da ezici bir hayal kırıklığı. Çünkü kiminle konuştuğumu da hatırlıyorum. Ve onun artık benim üzerimde daha da fazla etkisi olduğunu.

"Bu gece orada olmaması çok kötü," diye devam etti. "Seni tanıştırdım."

Gülüyorum; sesim soğuk ve kesik kesik. "Peki tam olarak ne dedi? 'Merhaba Marcie, ben Bea. Az önce ofisime daldı ve taşaklarımı binanın yan tarafına çiviledi.'"

Bu sefer gülümsemesini saklamıyor. Yüzünde yavaşça yayılan gülümseme, sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. Lanet olası bir gamze. Sert hatlarını yumuşatıyor ve damarlarından elektrik akımı geçiyor.

"Olan bu mu?" diye soruyor.

"Hapis cezası hafifletici bir faktör olmasaydı, olan buydu."

"Öyleyse, Tanrı New York ceza kanununu korusun."

"Tabii," diyorum alaycı bir şekilde. "Çünkü sen hukuk sistemine çok saygı duyuyorsun."

Sadece bana bakıp bekliyor.

"Makalen," diye onun sormadığı sorusuna cevap veriyorum. "'Aile Mahkemesinin Gelişen Etiği' mi? Sanki *bunu* kimseye dikte etme hakkın varmış gibi."

"Etik standartlarınızın burada bir ölçüt olarak geçerli olduğundan emin değilim."

Alaycı bir şekilde güldüm. Sesim, istemediğim kadar sarhoş gibi çıktı. "Neden geçerli olmayacağını gösteren tek bir iyi neden söyle."

"Başka bir avukatın ofisine, onun hayalarını binasının yan tarafına çivilemek niyetiyle dalmak nasıl olur?"

Ağzım açık kalır ve onu tekrar kapatmam yarım saniye sürer, o da telefonuna geri döner.

"Tanrım, sen gerçekten bir pisliksin," diye sonunda söylemeyi başardım.

Parlayan ekrandan gözlerini ayırmadan mırıldanıyor, "Çünkü ironiyi seviyorum diye mi?"

"Hayır, çünkü insanların hayatlarını mahvederek geçiniyorsun ve bunu şaka gibi görüyorsun." Çenesindeki bir kas seğirir, ama cevap vermez.

Ona öfkeyle bakıyorum, tanıdık bir öfke beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor.

"Bunun doğru olmadığını bile iddia etmeyecek misin?"

"Ben insanların hayatlarını mahvetmiyorum, Beatrice," diyor. "Parçaları toplamaya yardım etmek için oradayım."

"Ve onları eşit olarak bölüyorsun,

değil mi?" "Eğer en iyisi buysa."

"En iyisinin ne olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum, koltuğumda dönerek ona tam olarak bakıyorum. "Hikayenin sadece bir tarafını dinleyerek neyin adil ve neyin doğru olduğunu nasıl anlayabilirsin?"

Sonunda bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Adil olan ile doğru olan her zaman aynı şey değildir."

"Neden olmasın ki?" Sesim o kadar yüksek ki, şoförün gözleri dikiz aynasından bize doğru kayıyor.

Nathan yine kaşlarını çatdı, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Avukat olmak için okuyorsun. Bunun nasıl işlediğini biliyorsun."

Bunun nasıl işlediğini çok iyi bildiğimi söylemek istiyorum. Altmışlı yaşlarımda, annemin babamın kafasına bir vazo fırlatıp "Boşanmak istiyorum!" diye bağırmasını izlediğimden beri, bu konuda onlarca yıllık bir uzmanlığım var. Ertesi sabah, evden ayrılmıştık. Bu, yıllarca tekrarlanan bir döngüydü: fırtınalı bir aşk, aceleye getirilmiş bir düğün, travmatik bir boşanma.

Adil olmak gerekirse, bazıları diğerlerinden daha kötüydü. Ancak, olayın ilgili kişiler üzerindeki duygusal etkisine bakılmaksızın, ben her zaman ikinci planda kalıyordum. Yardımcı aile üyesi, annemi alıp tozunu silmek için oradaydı. İyi olacak, hatırlamayacak olan kişi. Ve bir yerlerde, bu durum benim etrafımda bir kabuk gibi sertleşmişti, koruyucu ama aynı zamanda o kadar kısıtlayıcıydı ki çılgılık atmak istiyordum.

Ama hiç bağırmadım. Ve bu adama şimdi başlayarak bu zevki tattırmayacağım.

"Haklısın," diyorum, en keskin gülümsememi takınıyorum. "Profesyonel görüşlerin için çok teşekkürler, Nathan."

Araba sağa dönerken, ben de vücudumu kapıya doğru çevirip, pencereden hızla geçen karanlık mağaza vitrinlerine bakıyorum. Nerede olduğumu, kiminle olduğumu unutmak istiyorum, ama camda Nathan'ın yansımasını görebiliyorum. O da pencereden dışarı bakıyor, parmakları telefonunu sıkıca tutuyor, ama ekran artık karanlık.

Uzun bir süre geçtikten sonra, "Adım Nate" diyor.

Kafamı tekrar çeviriyorum. "Ne?"

"Genelde Nate derler bana." Sesi kesik kesik, sanki sinirlenmiş gibi. "Bana Nathan diyen tek kişi annemdir."

"Neden umurumda olsun ki?"

Alçak, kuru bir kahkaha. "Boş ver."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Hayır, cidden. Beni eve bırakırsan, kim olduğunu unutacağımı mı sandın? Birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi?"

Gözlerini tekrar bana çevirir, yüzünde ne düşündüğünü anlamamı engelleyen bir ifade vardır. "Beatrice, her gün insanlar bana siktir git diyor. Bu onları nefret ettiğim anlamına gelmez."

"Hayır, sadece duygusal olarak ölü olduğun anlamına gelir."

"Duygularımı işimden ayırabiliyor olmam, duygusal olarak ölü olduğum anlamına gelmez."

"Hayır, ama o gülümseme kesinlikle öyle."

Bu onu hazırlıksız yakalar. "Ne gülümsemesi?"

"Bu akşam Ted denen adama gösterdiğin gülümsemeyi kastediyorum, tüm avukatların kullandığı gülümsemeyi. İnsanların söylediklerini umursuyormuş gibi davranan sahte gülümseme ve sahte kahkaha, oysa umursamadığın acı bir şekilde ortada."

Sanki burada çizgiyi aşan benmişim gibi, yine neredeyse kaşlarını çatıyor. "Sahte nezaketi kınayan biri olarak, daha önce bu konuyu hiç açmadan benimle medeni bir sohbet sürdürmeye fazlasıyla istekliydin."

"Çünkü iş etkinliğindeydim."

"Ve akli başında kim birinin iş yerinde olay çıkarır ki, değil mi?"

Gözlerim büyüdü, göğsümde sıcak bir öfke alevlendi. O da bunu izledi ve neredeyse eğleniyormuş gibi görünecek kadar küstahça davrandı.

"Siktir git, Nathan," diyorum ve pencereye dönüyorum.

O deri koltuğuna yaslanıp, derin bir nefes aldı. "Sen hep bu kadar sinirli misin?"

Dudaklarımdan yine acı bir kahkaha kaçıyor. "Tabii. Gülümsemeli ve senin burada oturup benimle beş yaşındaki bir çocukmuşum gibi konuşmanı görmezden gelmeliyim. Ya da bu gece bana yaklaşan neredeyse tüm erkeklerin özgeçmişimi tartışmaktan çok beni evlerine götürmekle daha çok ilgilendiklerini görmezden gelmeliyim. Ya da bu gece buraya gelirken metroda, trene binen ve inen her bir kişiyi farkında olduğum için, gelecekteki meslektaşlarım yüzünden kendimi berbat hissetmeden önce saldırıya uğramak istemediğim için. Ya da bu meslektaşlarımdan biri bana iş vermeye karar verse bile, aynı işi yapan bir erkekten neredeyse yüzde on beş daha az kazanacağım kesin. Ve o zaman bile gülümsemek ve minnettar olmak zorunda kalacağım. Çünkü Tanrı korusun, kızgın olmamam gerekir, değil mi?"

Zaten çok tanıdık hale gelen o küçümseyici ifadeyi görmeyi bekliyorum, ama gözlerindeki mizah kaybolmuş, sanki az önce ortaya çıkardığı nadir bir kırılmalılığı fark etmiş gibi.

"Bea..." diye başlar, ama dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarırken, nasıl devam edeceğini düşünür gibi, adım orada asılı kalır. Hareketini izlerim, boğazının nasıl yukarı aşağı hareket ettiğini ve alt dudağının nasıl parladığını. Acaba tadı burbon gibi midir? Karamel, duman, sıcaklık ve...

Ne. Lanet. Olsun.

Hızla başka yöne dönüyorum, dikkatimi arabanın camından dışarıya veriyorum. Şampanya çok fazla etki ediyor, beynimde hiç yeri olmayan düşünceler oluşturuyor. Tek yapmam gereken birkaç blok daha onları görmezden gelmek.

Meğer, görmezden gelinmekten hoşlanmıyorlar. Yoksun olan o küçük parçamı dürtüyorlar, onu tekrar kışkırtmak için yalvarıyorlar. Göğsümde hala parıldayan öfkenin közünü canlı tutmak için her şeyi yapıyorlar.

Bu arabadan çıkmam lazım.

Sokağıma döndük ve elim kapı koluna uzandı, çekip dışarı atlamak için sabırsızlanıyordum. Nathan'ın gözlerinin de üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, koltuğun kenarında otururken beni izliyordu. Sonunda araba yavaşladı ve iskeleyle kaplı binamın hemen önünde durdu. Sürücü arabayı park etmeye daha yeni başlamıştı ki, ben kapıyı açtım, deri koltuktan kayarak kaldırıma çıktım. Kapıyı çarparak kapatırken arkama bakmıyorum. Kaldırımda kısa ve hızlı adımlarla yürümek için konsantre oluyorum. Bir an sonra başka bir araba kapısının açıldığını duyuyorum, ardından arkamda uzun, ağır adımların sesi geliyor. Hızımı artırmaya çalışıyorum, ama bu topuklu ayakkabılarla ancak bu kadar hızlı yürüyebiliyorum, bu yüzden önümdeki kapıya odaklanmaya karar veriyorum.

O gelmeden bir dakika önce oraya varıyorum, ayak sesleri birkaç adım arkamda duruyor. Orada olmadığını varsaymaya çalışıyorum, ama kalbim onun yakınlığında deli gibi çarpıyor, parmaklarım beceriksizleşiyor ve çantamın dibindeki anahtarları bulmam imkansız hale geliyor. Bir dakika daha geçiyor ve artık dayanamayıp dönüp bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

O arabaya, sonra bana bakar, sanki cevap çok açıkmiş gibi. "Seni kapıya kadar geçireceğim."

"Neden?"

"Çünkü seni eve kadar getirdim ve annem, senin güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmadığımı öğrenirse beni öldürür." Sesi derin ve boğuktu ve vücudumda titreşip nabzımı hızlandırmasından nefret ediyordum.

"Bunu arka koltuktan da yapabilirsin!" diye bağıryorum, arabayı kaldırım kenarına park ettiği yeri işaret ederek.

Nathan, sanki ben bir tür morbid merak konusuymuşum gibi bana bakmaya devam ediyor.

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Ve neden sürekli anneni gündeme getiriyorsun?"

Kaşları çatılır. "Farkında değildim."

"Tabii! Elbette." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Senin tek derdin güzel anne anekdotları, eve bırakmalar ve uygun davranışlar..."

Ağırlığını değiştirip ellerini beline koyar, sanki sonunda bana karşı sabrını yitirmiş gibi. "Bu bir sorun mu?"

Tanrım, sorun mu? Neden beni bu kadar sinirlendirdi ki, burada durmuş, vücudumdaki her kas gerginlikten titriyor? Geçmişte onun gibi sayısız pislikle karşılaştım, bu konuda iyiyimdir. Ama nedense, bu seferki farklı, yerine oturmayan bir yapboz parçası gibi.

"Hayır, sorun şu ki, küstah ve kibirli davranıp en iyi arkadaşımı yok etmeye çalışıp sonra da nazik olmaya karar veremezsin!"

Mavi gözleri hafifçe büyüdü ve hafifçe sinirlenmiş gibi görünme cüretini gösterdi. "Anlamadım?"

"Önce pislik gibi davranıp sonra da nazik olamazsın!" "O

zaman bu gece çelişkilerle dolu bir gece olacak galiba."

Geri çekildim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Üç yıl hukuk okuduktan sonra, hukukun nasıl uygulandığına şaşırمامالısın, Beatrice."

Adımı sanki bir hakaretmiş gibi söylemesine sinirleniyorum. Bana karşı kullanılacak bir silah gibi.

"Sen beni hiç tanıımıyorsun." Bir adım öne çıkıp parmağımı yüzüne doğrultuyorum.

O da eğilip gözlerimin içine bakar. "Şimdi nasıl bir his olduğunu anladın."

Beyaz-sıcak bir şey damarlarımdan akıyor, öfkeye çok benzeyen, ama daha karmaşık bir şey. Daha çok yönlü. Bağırarak istiyorum, ama ona, gözlerinde yanan benzer ateşe bakarken tüm sözlerim dilimde eriyor. Nefrete çok benziyor. Ama orada başka bir şey de var.

Ve sonra onu öpüyorum.

Zor. Dudaklar, dişler ve güç, sevgi yok, sadece parmaklarım onun saçlarını sertçe tararken hissettiğim o derin yanma hissi. Haklıydım: dili gerçekten burbon gibi tadı var, turba ve karamelin lezzetli bir karışımı. Kolları vücudumu sarıyor, dillerimiz savaşıırken beni kendine yakın tutuyor. Ama bu savaş bizi öfke ve hayal kırıklığının yüzeyinin altına, daha da derine, nabız gibi atan, canlı ve her şeyi tüketen bir havuza çekiyor.

"Sen tam bir pisliksin," diye fısıldıyorum dudaklarına.

O, tartışmak için geri çekilecekmiş gibi hareket ediyor, ama hayır, bu olmaz. Bu öpücük çok güzel. Bu yüzden onu geri çekiyorum, ellerim çaresiz ve beceriksizce ceketini tutup ağırlığını üzerime zorluyorum, kendimi göğsüyle binanın tuğla cephesi arasına sıkıştırıyorum.

Üzerimizdeki iskele çökmek üzereymiş gibi gıcırıyor, ama Tanrım, umurumda değil. Şu anda, tüm Manhattan adası

Hudson Nehri tarafından yutulsa bile farkına bile varmazdım. Sadece dudakları, dili, bir eli belime sıkıca sarılırken diğer eli çeneme uzanıyor ve başımı tam istediği yere çeviriyor. Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve o, ağızıma düşük bir sesle "*siktir*" diye mırıldanırken vücudumu daha sıkı kavıyor.

Ona susmasını ve içeri girmesini söylemek üzereyim, ama o sırada binanın ön kapısı açılır ve ardından motorlu bir scooter sesi duyulur.

İkimiz de hareketsiz kalırız, bir an gözlerimizi birbirine kilitleriz, sonra aynı anda dönüp Bayan Seigel'in lobiden çıkıp kaldırırma doğru yürüdüğünü görürüz. Üzerinde gecelik, omuzlarında bornoz vardır ve dudaklarında sönmüş bir sigara asılıdır. Sokağa doğru dönerken bizi fark eder, önce Nathan'a, sonra bana bakar ve gülümser.

"Aferin Bea," diyor, scooter'ı yavaşça geçerken yumruğunu havaya kaldırıyor.

Nathan bana dönüyor, alnı karışıklıkla kırışmış, ama aynı anda durumun gerçekliği beni de vuruyor.

"Aman Tanrım." Onu göğsünden itiyorum. "Aman Tanrım. Git buradan." "Anlamadım?"

Bir elimle yüzümü kapatırken, diğer elimle kapı tekrar kapanmadan önce çılgınca kapıya uzanıyorum. "Ne yapıyoruz? Ne yapıyorum *ben*? Aman Tanrım."

Berbat durumdayım. Tamamen berbat durumdayım ve Nathan, ben ağır ön kapıyı geçip lobide manevra yapmaya çalışırken, hafif bir gülümsemeyle izliyor.

Asansöre doğru yürürken arkamdan "İyi geceler, Beatrice" diye sesleniyor. "Siktir git, Nathan!"

Ve sonra kapı arkamda çarparak kapanıyor.

BÖLÜM 6

Saat yedide alarmım çalar ve mutfak masasında şarj olan telefonumdan "Escape (The Piña Colada Song)" şarkısı odaya yankılanır. Gözlerim birden açılır, ancak pencereden içeri giren güneş ışığına gözlerim kısıılır. Kahretsin. Yine perdeleri kapatmayı unutmuşum.

İnleyerek, gözlerimi kapalı tutmaya çalışarak yataktan kalkıp küçük masaya doğru sendeleyerek yürüdüm. Tek gözüm açıkken ekrana vurmaya başladım ve Rupert Holmes gece yarısı sevişmekten bahsetmeye başlamadan önce bir şekilde telefonu kapatmayı başardım. Bir gün hafta sonları alarmımı kapatmayı hatırlayacağım. Ama bugün değil.

Tuvalet, lavabo ve küvetin zar zor sığıdığı küçük bir dolap büyüklüğündeki banyoya doğru ağır adımlarla yürüdüm ve musluğu açarak yüzüme bir avuç soğuk su serptim, sonra aynaya baktım ve yansımam sabırla beni depresyona sokmak için bekliyordu. Dün gece yüzümü yıkamamıştım; sadece yatağa düşmüş ve uykuya dalmayı beklemiştim, sanki bu, ondan önce olan her şeyi silebilecekmiş gibi. Tabii ki silmedi. Ve bunun kanıtı yüzümde yazılı: gözlerimin altındaki dumanlı maskara izleri, şişmiş dudaklarımın üzerinde bulaşmış soluk ruj izleri.

Dün gecenin anıları bir anda korkunç bir şekilde geri geliyor. Nathan'ın uzun, geniş vücudu beni sarıyor, dudaklarım onun dudaklarını arıyor, ısırıyor, çekiyor ve bastırıyor, elleri saçlarımı, çenemi, kalçamı buluyor ve...

Aman Tanrım.

Küvetin kenarına oturup başımı öne eğiyorum. Nathan Asher'ı öptüm.

Alkolü suçlamak istiyorum. Bu kolay bir bahane olurdu. *Sarhoştum! Hiçbir anlamı yoktu!* Ama akşamdan kalma değilim. Başım bile ağrımıyor. Elbette, dün gece biraz çakırkeyiftim, ama karar verme yeteneğimi etkileyecek kadar değil. Şampanya bir tılsım gibiydi, elimde tutmam gereken bir şeydi.

Onun varlığından dikkatimi dağıtmak için. Ya da en azından gülümsemesinin köşesindeki küçük gamzeyi.

Ama işe yaramadı. Yine de onu öptüm.

Elim içgüdüsel olarak dudaklarıma gitti, yumuşaklıklarını hissettim. Hayır, onu öpmedim. Kendimi ona attım.

Aman Tanrım.

Giysilerimi çıkarıp duşu açtım, su ılık sıcaklığa ulaşmadan içeri girdim. Ama soğuk su altında bile karnımdaki sönük ağrı devam ediyordu.

Ne düşünüyordum ben?

Sevişmek, Bayan Seigel'e çok benzeyen bir ses kafamda yankılanıyor.

Kaşlarımı çatıp saçımı köpürttüm.

Tamam, evet, biriyle birlikte olalı epey zaman oldu. Bir ilişkiye benzer bir şey yaşamayalı ise daha da uzun zaman oldu. Ve kendime karşı dürüst olursam — gerçekten, acımasızca dürüst olursam— geçen yılki yalnızlık okuldan neredeyse daha zordu. Arkadaş grubumuzdaki kırılmaları derslerde, işte ve ders çalışırken görmezden gelmek daha kolaydı, ama geceleri, bu küçük dairede tek başıma kaldığımda, yalnızlığın ağırlığı çok daha fazla hissediliyor. Bu beni üzüyor, kızdırıyor ve sinirlendiriyor çünkü ne yapacağımı bilmiyorum.

Belki de bu yüzden onu öptüm. Ona en kötüsünü verdim ve o da bu meydan okumaya karşılık verdi, öyle ki apartmanımın önünde durduğumuzda, elimizde silah kalmamıştı. Onu öpmek, öfkemin bir başka dışavurumu, onu ilk gördüğümünden beri biriken baskının bir tahliye vanasıydı.

Ama bu yine de bir mazeret değil.

Kurulanıp dişlerimi fırçalarken aynada kendime kızgın bir bakış atıyorum. Sonra eski bir eşofman altı ve yıpranmış bir kazak giyerken, tamamen yeni ve korkutucu bir düşünce aklımdan geçiyor: Jillian'a söylemeliyim.

Cep telefonum hala masada şarj oluyor ve uzun bir dakika boyunca ona bakıyorum, sonunda elime alıyorum. Onun numarasını bulduğumda kafamda yeni bahaneler uçuşmaya başlıyor — muhtemelen meşguldür, henüz uyanmamış olabilir, eşyalarını yerleştirmekle meşgul olabilir — ama yine de arama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürüyorum.

ZİL.

ZİL.

ZİL.

Aniden bağlantı kuruluyor ve otomatik mesaj başlayana kadar damarlarımdaki nabız hızlanıyor: "Aradığınız numara mevcut değil. Mesaj bırakmak için lütfen # tuşuna basın."

Pound tuşuna basıyorum. Bip sesini duyuyorum. Ama bir an için şaşkına dönmüş, önümdeki boş duvara bakarak ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Merhaba... Jills. Benim. Bea. Merhaba. Buradayım. Ve... sana sesli mesaj bırakıyorum. Çünkü sana... bir şey söylemem gerekiyor. Yani... bu bir sesli mesaj. Beni ara. Evet. Teşekkürler."

Telefonu kapatıp yatağıma uzanıyorum, kalbim daha da hızlı atıyor, o mesajı dinlediğinde ne kadar çılgınca geleceğini düşünmek istemiyorum.

Bir dakika sonra tekrar telefonuma bakıp saati kontrol ettim: 7:49

Cumartesi, genellikle temizlik ve market alışverişi için ayırdığım gün, ama dün geceki çamaşırları yıkamalı ve yüzünden okumadığım kitapları okumalıyım...

Gözlerimi sıkıca kapatıp, o anıyı kafamdan uzaklaştırıyorum. Doğru.

Ayağa kalkıp çamaşır sepetime doğru yöneliyorum, renkli ve beyaz çamaşırları ayırmaya başlıyorum ve bir şekilde kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna ediyorum.

Cuma gecesi çamaşırhanede ayrı bir mutluluk vardır. Nirvana'ya benzer bir şey, ya da en azından eşofman giyerken ulaşabileceğiniz en yakın şey. Bu huzurun anahtarı iki yönlüdür: birincisi, makinelerini kontrol etmek için gelen bir veya iki kişi dışında her zaman boştur, ikincisi ise kurutucuların yumuşak uğultusu, büyük ön pencerelerin hemen ötesindeki şehri bastıran mükemmel bir beyaz gürültü makinesidir. Kişi, notlarını, dizüstü bilgisayarını ve tüm baro sınavı çalışma kitaplarını ana katlanır masanın üzerine yayabilir ve kimse ona kötü bir bakış bile atmaz. Mükemmel, ideal bir çalışma/dinlenme ortamıdır.

Ne yazık ki, bugün Cuma gecesi değil. Cumartesi sabahı. Ve genellikle bulduğum o mutluluk, muhtemelen Cuma geceleri düzenli planları olan ve boş kurutma makinesi beklemek zorunda kalmanın dehşetinden etkilenmeyen insanlarla dolu bir odayla yer değiştirmiş.

Ana katlanır masa, giysilerini katlayan insanlarla dolu, bu yüzden giysilerimi çamaşır makinesine attıktan sonra, duvar kenarında boş bir sandalye bulup yanımda getirdiğim tek kitap olan *The Bar Exam & You'yu* açıyorum. Etrafımdaki konuşma ve hareketlerin gürültüsünü engellemek için elimden geleni yapıp odaklanmaya çalışıyorum. Yine de, giysilerimi kurutucudan çıkarıp sepeti koltuğuma geri götürdüğümde, bir bölümü zar zor bitirebilmişim.

En sevdiğim iç çamaşırlarını katlarken, çantamın içinde telefonumun çaldığını duydum. Kalbim sıkıştı, ekranında Jillian'ın yüzünü görmeyi beklerken, onun yerine Maggie'yi gördüm.

"Lütfen bana şehirde olduğunu söyle," diye sızlanarak cevap verdim. "Ben asla şehirde değilim. Artık kuzeyde yaşıyorum, unuttun mu?"

"Hudson Valley'in kuzeyde olmadığını söylemiştin," diye cevap verdim.

"Bir saat boyunca bu hırdavatçıyı bulmak için dolaştım, sonunda tulumlu bir adama kalafatın nerede olduğunu sormak zorunda kaldım. Bugün bunu kuzey olarak adlandırabilirim."

Kendi kendime gülümsüyorum. Maggie şehirden taşınmaktan şikayet ettiğinde, bunun onun yararına değil, benim yararına olduğunu biliyorum. Fordham'dan mezun olduktan sonra, grubumuzun önümüzdeki birkaç yılı için her şeyi planlamıştık: hepimiz şehirde yaşayacak, tatilleri birlikte geçirecek, önemli olayları kutlayacak, *Friends dizisinin* gerçek hayattaki versiyonunu yaratacaktık. Sonra Maggie, bir hedge fonunda hayalindeki işi buldu. İlk yılını hedge fonlarını ve genel olarak Amerikan bankacılık sistemini sevmediğini öğrenerek geçirdi, sonraki üç yıl ise her maaşını biriktirip, sonunda işten ayrıldığında ne yapacağını hayal ederek geçirdi. Cevap, Cold Spring'de eski bir oda ve kahvaltı tesisinin emlak ilanı şeklinde geldi. O ve Travis bir teklif verdiler ve bir anda hayatları, ciddi bir tadilata ihtiyaç duysa da, bir Hallmark filmi haline geldi.

"Peki tulumlu adam en iyi kalafatın nerede bulunacağını biliyor muydu?" diye soruyorum.

O gülüyor. "Öyle yaptı. Şimdi sadece fayans yapıştırıcısını bulmam gerekiyor, sonra eve gidip gündüz içmeye başlayabilirim."

"Burada da gündüz içebiliriz, biliyorsun."

"Evet, ama burada bunu yaparken, mutfak fayanslarını daha iyi döşediğimi hayal edebilirim," diye cevaplar. "Tatile çıkmadan önce mutfağın tamamını bitirmeye çalışıyorum."

"Mags, siz ikiniz önümüzdeki aya kadar Miami'ye gitmeyeceksiniz." "Ee?"

"Backsplash'ı fayanslamak ne kadar sürer?"

"Evet, gün boyu içki içtiğinde biraz daha uzun sürer," diyor. "Peki, sen ne yapıyorsun?"

"Çamaşır yıkıyorum."

"O genellikle cuma geceleri yapılmaz mı?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu bilmeni hiç sevmiyorum."

"Oh lütfen, en azından şu anda orada olmanın önemini tam olarak anlayabiliyorum. Bu, dün gece planların olduğu anlamına mı geliyor? Bir randevu mu? Lütfen bana sarhoş bir sefahat yaşadığını söyle."

Gülmeye çalışıyorum. Sesim gülünç derecede zorlama geliyor. Bir duraklama. "Bekle, haklı mıyım?"

"Önemli bir şey değil," derim, ön tarafında "Wednesday" yazan soluk mavi bir iç çamaşırını katlayarak.

"Oh, kesinlikle önemsiz bir şey değil," diye mırıldanır.

"Anlat." "Sana önemsiz bir şey olmadığını söyledim."

"Yalan söylediğinde sesin yüksek tona çıkıyor."

Bu kadar açıkça ifşa edildiğim için yüzümü buruşturuyorum. "Çok aptalca bir şey yaptım."

"Bekle." Maggie'nin sesini duyuyorum, sonra tekrar konuşmaya başlıyor. "Üzgünüm, oturmak için bir kova alçıpan macunu taşımam gerekti. Devam et."

"Tamam." Uzun bir nefes veriyorum. "Nathan Asher'ı tanıyor musun?"

"Hayır," diyor, sonra duraklıyor. "Bekle, belki? Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Josh'ın boşanma avukatı."

"Doğru," dedi, hiç şaşırmadan. "Senin pislik dediğin adam." "Evet, o."

"Aman Tanrım, oraya geri mi gittin? Yaklaşma emri mi alıyor?" Alt dudağımı ısırırım. "Tam olarak değil."

"Tamam." Ben ayrıntıya girmeyince Maggie devam etti, "Bana bir şeyler anlatman lazım çünkü kafam karıştı."

"Dün gece profesörüm beni bu etkinliğe davet etti, tamam mı? İş aramama yardımcı olması için etrafta dolaşıp insanlarla tanışmak gibi şeyler yapacaktık."

"Ve?"

"New York Barosu'nun düzenlediği bir etkinlikti. Yani, avukatlarla dolu kocaman bir salon."

Telefonun diğer ucunda bir şey yerine oturdu. "Hay aksi, o da oradaydı."

"Orada olmakla kalmadı, profesörümü de tanıyor."

"Tabii ki profesörünü tanıyor. Avukatlar birbirlerini tanımazlar mı?" sanki bu herkesin bildiği bir şey gibi diyor. "Peki ne dedi? Kötü müydü?"

Tedirgin oldum. "Kötü kelimesinin doğru kelime olduğunu sanmıyorum."

Diğer uçta o kadar uzun bir sessizlik olur ki, bağlantı kesildi mi diye merak ederim.

"Aman Tanrım, Josh'un boşanma avukatıyla yattın mı?"

O kadar yüksek sesle bağıyor ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Yanımdaki kadın dönüp gözlerini kocaman açıyor. Telefonu kulağıma geri getirirken zorla gülümsüyorum.

Maggie tekrar hareket ediyormuş gibi daha fazla ayak sesi duyulur, ardından uzaktan derin bir ses gelir.

"Üzgünüm efendim," diyor Maggie, sesi sanki telefonu gömleğine bastırmış gibi biraz boğuk çıkıyor. "Arkadaşımla onun şüpheli ahlaki değerleri hakkında konuşuyordum."

Sabırımı yeniden kazanmak umuduyla çamaşırları katlamaya başlıyorum. "Lütfen bana tulumlu adamın bunu duymadığını söyle."

Ya beni duymuyor ya da görmezden geliyor. "Evet, bu dolgu macunu mükemmel, teşekkürler," diyor, sesi hala gömleği tarafından bastırılmış gibi. Sonra yine ayak sesleri duyuluyor ve sesi tekrar telefona dönüyor, bu sefer alçak, alaycı bir fısıltıyla. "Seni pis, pis sürdük."

"Onunla yatmadım!"

"Neden? Hafta içi iç çamaşırını mı giyyordun yoksa?"

Salı gününü katlamak üzereyim ama sepetin içine geri bırakıyorum. "Hayır." "Tamam, o zaman ne oldu?"

"Biz... öpüştük."

"Sen mi onu öptün, yoksa o mu seni öptü?" "Mags, ben kendimi ona attım resmen." "Ama o da seni öptü mü?"

Hatırlamaya çalışırken başımı yana eğip durakladım. O an o kadar kendimi kaybetmişim ki, tek hatırladığım şey onu ne kadar istediğimdi. Bu da aklıma ciddi bir düşünce getiriyor: Onun da bunu isteyip istemediğini sormaya hiç zahmet etmedim. O sadece beni kapıya kadar geçirdi, ben ise sarhoş bir sarkaç gibi davranarak bir dakika onu azarlarken, bir dakika sonra kendimi ona atıyordum. O da beni öpmüş olsa bile, bu onu adeta pusuya düşürdüğüm gerçeğini değiştirmez. Yine.

"Sanırım? Binamın yan tarafındaydık ve... çok fazla..." Yanaklarım kızarıırken sesim giderek azaldı.

"Kuru sevişmek."

Yine utandım. "Kuru sevişmiyorduk."

"Oh, tamam, o zaman sadece arkadaşımızın hayatına gazyağı döken adamla öpüşüyordun. O zaman sorun yok."

Cevap vermedim, ama suçluluk duygusu göğsüme fiziksel bir darbe gibi çarptı.

"Şaka yapıyorum," diye ekledi bir saniye sonra, sanki ezilmiş ifademi görebiliyormuş gibi. "Ama bunun ne kadar delice olduğunu farkındasın, değil mi?"

"Evet," diyorum, başımı sallayarak.

"Peki, sonra ne oldu?"

"Aklım başıma geldi ve yukarı çıktım. Yalnız başıma." "Onu orada bıraktın mı?"

"Evet."

"Vay canına," diyor Maggie. Diğer uçta, bunu düşünür gibi bir süre sessizlik oluyor, sonra "Peki elleri neredeydi? Belinin üstünde mi tuttu yoksa altına mı soktu..."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. "Asıl mesele o değil, Mags."

"Ne demek istediğine bağlı."

"Önemli olan, Jillian'a söylemem gerek."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bu yapman gereken en son şey." "Ciddi misin?"

"Sen ciddi misin? Bea, onun sonsuza dek mutlu yaşama hayali yavaş çekimde paramparça oluyor ve sen, kibriti tutan adamla yattığını bilmesinin ona yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Onunla yatmıyorum!" diye bağıyorum.

Yanımdaki kadın bana tekrar bakar, sonra ayağa kalkar ve birkaç koltuk öteye geçer.

"Biliyorum, ama düşmanla kuru seks yapmak aynı şey değil," diyor Maggie. Başım beton tuğla duvara yaslanır. "Benim neyim var böyle?"

"Kes şunu. Senin bir sorunun yok. O objektif olarak yakışıklı. Ondan hoşlanmana izin var."

"Ama onu neredeyse yukarı davet edecektim. O zaman ne olurdu?"

"Sabah nefesinin kokusunu alınca çılgılık atarak kaçardı herhalde?"

Uzak duvara öfkeyle bakıyorum. "O kadar da kötü değil." "Aman Tanrım, Bea. Sanki bir şey ölmüş gibi..."

"Neyse," diye sözünü kesip, yüzümden bir tutam kıvrıkcık saçımı çekiyorum. "Zaten önemli de değil, çünkü bir daha asla olmayacak."

O, burnundan bir kahkaha attı. "Evet, ama sen istiyor musun?"

"Tabii ki hayır," sesimin yüksekliği belirsizliği gizleyecekmiş gibi yüksek sesle söylüyorum. "O Josh'un avukatı. *Josh*. Durum zaten berbat, buna gerek yok

Hattın diğer ucunda yüksek bir ses duyulur ve Maggie'ye bir mesaj geldiğini bildirir. "Bekle," der Maggie. Bir dakika sonra geri döner. "Travis arıyor. Ona bundan bahsedebilir miyim? Bu çok iyi bir haber."

"Sakin yapma. Bunu unutmalı ve yolumuza devam etmeliyiz."

"Muhtemelen haklısın," diye mırıldanır. Uzun bir sessizlikten sonra devam eder. "En azından orgazm oldun mu?"

"Tamam," derim, başımı sallayarak. "Şimdi kapatıyorum."

"Seni seviyorum!" diye bağırır, ben telefonu kapatmak için harekete geçerken. "Hayatındaki tüm kötü seçimlerini bana anlatmaya devam et!"

Telefonu çantama geri atıp Tuesday'i yeniden katlamaya başlıyorum.

BÖLÜM 7

Hafta sonunun geri kalanı, dikkatimi başka yere yöneltmeye çalışmakla geçiyor, ki bu tahmin ettiğimden çok daha zor oluyor. Birkaç yıl önce bu çok kolay olurdu; telefonu kaldırıp Travis'i arayarak şehir merkezinde buluşup sinemaya gitmeyi teklif ederdim ya da Jillian'ı arayıp beni müzeye götürmesini isterdim. Josh'u benimle yogaya, Maggie'yi de ikinci el mağazasına gitmeye zorlardım. Belki de hepsini bir araya getirip, daha önce defalarca yaptığımız gibi Lucky Cheng'in brunch kabaresinde sınırsız mimosa politikasını suistimal ederek günümüzü geçirirdik.

Ama şimdi arayacak kimse yok. Birkaç metro durağı uzaklıkta, gelip kendi düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlayacak kimse yok. Bunun yerine, *The Real Housewives of New York City'nin* eski bir bölümünü açıyorum ve kadınların Berkshires'a yaptıkları talihsiz kaçamağın yalnızlığımı uzak tutmasını umuyorum. Sonra tek başıma yogaya gidiyorum, e-postalarımı kontrol ediyorum, biraz daha yoga yapıyorum, önümüzdeki üç haftalık içtihat hukuku okuma ödevlerini tamamlıyorum ve pazartesi günü okula gidip bununla kafamı dağıtabileceğim günü bekliyorum.

İşte bu yüzden pazartesi sabahı saat yedide giyinip evden çıkıyorum. Kamu politikası seminerim saat onda başlayacak, ama o zamana kadar not vermem gereken bir yığın ödev ve Frank'in öğrencilerinden, onun hastalık izindeyken ne olacağını merak eden yaklaşık bir milyon e-posta var. Hepsi çok sıkıcı, çok monoton ve beynimi meşgul tutmak için çok iyi.

Ne yazık ki, metroyla şehir merkezine giderken beynim buna uymayı reddediyor. West Fourth Street'e çıkan merdivenleri tırmanırken, Cuma gecesinin hatırası yeni bir favori oyuncak gibi, sürekli geri döndüğüm, farklı sonuçları, olabilecekleri düşünerek...

Sıkıcı bir zil sesi düşüncelerimi bölüyor. Adımlarımı yavaşlatmadan çantamın çeşitli ceplerine uzanıp telefonumu çıkarıyorum

ve beceriksizce kulağıma
götürüyorum. "Alo?"

"Selam, naber?" Jill'in sesi beni kaldırımın ortasında durdurur.

Siktir, diye gökyüzüne doğru mırıldanıyorum, bu da yaşlı bir adamın durup bana dehşetle bakmasına neden oluyor, sonra da yoluna devam ediyor. Cevap vermeden önce telefonuma bakmalıydım, tamamen hazırlıksız yakalanmadan önce kendime bir dakika zaman tanımalıydım. Ama şimdi köşeye sıkıştım ve aklıma gelen tek cevap şu: "Ne?"

"Bea?" Jillian, sanki kristal netliğinde bağlantımız kötüymüş gibi diyor. "Oh, hey, Jills," diye cevap veriyorum zayıf bir şekilde.

"Selam. Üzgünüm, tüm hafta sonu telefonumu açmadım, beş dakikadan fazla boşanmayı unutmaya çalıştım, bu yüzden mesajını yeni gördüm. İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Yürüyüşüme devam ederken, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Harikayım. Kesinlikle harikayım." Harika değilim. "Sadece... seni kontrol etmek istedim."

"Gerçekten bildirecek bir şey yok. Her zamanki gibi."

"Peki, bu iyi," diyorum ve tabii ki bu iyi olmadığı için yüzümü buruşturuyorum. Her zamanki gibi olması korkunç. Ama beynim düzgün çalışmıyor ve bunun farkında olmam, onu daha da çılgına çeviriyor.

Jillian, cevabımda ima edilmiş bir şaka varmış gibi gülüyor. "Peki, sende neler oluyor? Mesajında bana bir şey söylemen gerektiğini yazmıştın."

"A h , doğru. Şey... Aslında önemli bir şey değil." Derin bir nefes alıyorum. "Cuma günü bir etkinlik vardı."

"Tamam," diyor ve sonra duraksıyor. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü sesin tuhaf geliyor."

"Garip gelmiyor." Aslında garip geliyor. "Bea."

Tir tirinim. "Tamam. Yani Nathan Asher oradaydı."

Jillian inliyor. "Yasaklama emri falan çıkaracak mı?" "Hayır?" diye cevap veriyorum, ancak söyledikten sonra tam olarak emin olmadığımı fark ediyorum. "Neden bunu bir soruymuş gibi söyledin?"

Gülüyorum. Sesim kesinlikle çılgınca geliyor. "Sorun yoktu! Ben iyiyim!" "Emin misin?"

Bu, ona öpücüğü anlatabileceğim an. Ona her şeyi anlatabilirim. Ama sözler boğazımda takılıyor, bunun ne kadar acı vereceği, onun bunu başka bir ihanet olarak göreceği, belki de küçük grubumuzu onarılamayacak şekilde parçalayacak son ihanet olarak göreceği düşüncesi beni engelliyor. Bu yüzden Maggie'nin tavsiyesine uyuyorum

ve sözleri geri yutuyorum. Jillian'ın bilmesi ya da bilmemesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Olan oldu ve bir daha asla olmayacak.

"Sadece... Onu gördüğümü ve konuştuğumuzu ve her şeyin yolunda olduğunu bilmeni istedim."

"Peki, sorun yoksa sorun yok," diyor. Sözlerinde gülümsediğini duyabiliyorum. "Dinle, bugün seni arayacaktım zaten. Senden bir ricam var."

Işık değişir ve köşeye varmak için bana baskı yapan taksinin korna sesini görmezden gelerek caddeyi geçerim. Midemdeki suçluluk duygusu dikkatimi dağıtır ve onun ne isteyeceğinin önemi olmadığını bilirim — ne isterse kesinlikle yapacağım. "Tabii, neye ihtiyacın var?"

"Daireden bir şey alabilir misin?"

Vücudumdaki gerginlik, tanıdık bir korkuyla yer değiştirir. "Her şeyi aldığımı sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum, ama Josh dün gece bana e-posta attı. Sanırım buzdolabının üstündeki dolapta hala tüm fırın gereçlerim duruyor."

"Jills, hayatın boyunca hiç bir şey pişirdiğini görmedim."

"Hepsi büyükannemin eski Pyrex'leri. Hani, yanlarında mavi ve turuncu desenleri olan beyaz olanlar?"

"Beni ikna etmeye çalıştığını sanıyordum."

"Bea," diye iç çekerek söylüyor. Benim evet diyeceğimi zaten biliyor. Aramadan önce de biliyordu, çünkü onu o daireye bir daha gitmesine izin vermektense onu öldürürdüm. Josh'u görmek, onunla konuşmak zorunda kalacağı düşüncesi bile... Öfkemin közleri göğsümü yakmaya başladı bile.

"Tamam," diye mırıldandım. "Şu anda şehir merkezindeyim, oraya gidip şimdi alırım." "Okulda mısın?"

"Josh'un bacaklarını kırması için bir tetikçi tutmanın ne kadar mal olacağını araştırıyorum ve bunu okulun ağından yapmak daha güvenli."

O gülüyor. "Peki, teşekkürler. Bulaşıklar için, kiralık katil için değil." "Rica ederim."

"Fazla olmamalı, sadece bir kutu."

"Aldıktan sonra ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum, köşeyi dönerken çantamı yeniden ayarlıyorum. Rüzgar Sixth Avenue'yu süpürüyor, yaprakları, çöpleri ve buklelerimi havaya uçuruyor.

"Bir dahaki görüşmemize kadar sakla."

Peki ne zaman olacak? Diye sormak istiyorum. Ama sormuyorum. Çünkü bunu konuşmuyoruz, birkaç yıl önce çok sağlam hissettiren normların yavaş yavaş aşınmasını.

"Tamam," diye cevap veriyorum.

"Oh, Bea?"

"Evet?"

"Kibar ol."

Kaldırımındaki son kar kalıntılarını ezerek, Village'dan Barrow Street'e doğru ilerliyorum. Josh ve Jillian'ın dairesine giden bu yürüyüşü eskiden çok severdim. Her blok, devasa meşe ağaçlarıyla doluydu ve çıplak dalları şehrin sert hatlarını yumuşatıyordu. Batıya doğru yürüdükçe, mimari, kuleler ve pencereler daha karmaşık hale geliyor ve özenle tasarlanmış merdivenler, birdenbire bir film setindeymişsiniz gibi hissettiriyor.

Şimdi, zavallı ince paltomu vücuduma sıkıca sararak ilerlerken, sokak artık eskisi gibi görünmüyor; renksizleşmiş gibi. Bayat.

Her zamanki gibi, binanın ön kapısı kilitli değil, bu yüzden ikinci kattaki daireye çıkmak için zili çalmaya gerek duymuyorum. İçeri girip, üzerinde hala tanıdık hoş geldiniz yazısı asılı olan ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Kapıyı çalabilirdim. Normalde öyle yapardım. Ama duvarda kapı zili için pirinç bir düğme görüyorum. Yepyeni görünüyor, çünkü öyle. Jillian, her çalındığında Beethoven'ın Beşinci Senfonisini çalması için taktırmış ve Josh'un bundan kesinlikle nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden düğmeye basıyorum.

Sonra tekrar basıyorum.

İçeriden yaklaşan ayak sesleri duyana kadar tekrar tekrar basıyorum. Kapı açılıyor ve ilk olarak Tex'i görüyorum, dilini dışarı çıkarmış ve kuyruğunu sallayarak beni gördüğüne sevindiğini gösteriyor. Ve onun yanında, kesinlikle sevinen biri olmayan bir kişi var.

Josh'un koyu renk saçları dağınık, uzun boylu vücudu eşofmanla kaplı ve bir an için bu manzara bana onu derslere götürdüğüm o kadar çok sabahı hatırlatıyor. Kahvaltıya. Sadece konuşmak için. Ama şimdi, gözetleme deliğinden bakma zahmetine girmedeği belli, çünkü beni gördüğü anda omuzları çöküyor ve başı geriye düşüyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

Josh her zaman yakışıklı bir çocuktü, baktığınızda lise balosunda kral seçildiğini ve Cadılar Bayramı'nda düzenli olarak Clark Kent kılığına girdiğini anladığınız türden bir çocuktü. Ama şu anda, o kişi soluk bir anı gibi görünüyor. Bu Josh zayıf, bu da kare çenesindeki sakalları daha da belirginleştiriyor. Saçını da kestirmesi gerekiyor; siyah bukleleri uzun ve düz, sanki uzun süredir yıkanmamış gibi. Boşanma onu çok yıpratmış.

Endişemi bir kenara bırakıp ona yapmacık bir gülümseme atıyorum. "Sana da merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Jill'in fırın malzemelerini almaya geldim."

Bir şeyler mırıldanıyor ve Tex'in hemen arkasından içeri giriyor.

Ben de onu takip ediyorum, gözlerimi oturma odasının her yerine gezdiriyorum. Bir hafta önce Jill'in eşyalarını alıp gittiğimizden beri daha da boş görünüyor. Artık duvarlarda resim yok, parke zeminde halı yok. Kokusu bile farklı, bayat Çin yemeğinin keskin kokusu, Jillian'ın yakardığı vanilya mumunun kalıntı kokusuyla karışıyor. Kendimi ona acımaya izin versem, bu manzara inanılmaz derecede üzücü olurdu.

Mutfığa ulaşana kadar Josh'un arkasında yürüyorum. Burası da aynı şekilde boş, ama en azından burada birinin yaşadığına dair kanıtlar var. Yemek masası hala odanın ortasında duruyor, ama Jill'in orta yüzyıl sandalyeleri, bir dizüstü bilgisayar ve bir dizi Çin yemeği paketinin önüne yerleştirilmiş tek bir metal katlanır sandalyeyle değiştirilmiş. Tex'in yatağı da hala masanın altında. O çoktan yatağa çökmüş, bacakları yanlardan sarkıyor.

"Jillian nerede?" Josh, kalçasını masaya dayayıp kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor.

"Artık bunu sormana izin verilmediğinden eminim."

Yüzünde hayal kırıklığı var. Gözleri hala keskin ve bana bıçak gibi bakıyor olsa da bunu fark ediyorum. Sonra mutfak kapısının yanındaki yerde duran bir kutuya başını sallıyor.

Diz çöküp kutuyu kaldırıyorum. Kutusu ağır ve Josh, kırılabilir tabakları kağıda sarmaya zahmet etmemiş, bu yüzden tabaklar birbirine çarpıyor ve ben kutuyu tutmaya çalışırken kırılabilirliklerinin uyarısını veriyorlar.

Josh yardım etmek için kıpırdamadan beni izliyor. "Avukatımı görmeye gittiğini duydum."

Ağır kutuyu kalçama dayayarak ağırlığımı değiştiriyorum, çenemi kaldırıyorum ve ifadem boş olmasını diliyorum. "Öyle mi duydun?"

"O öyle söyledi."

"O da senin hiçbir şey yapmadan nafaka almayı hak ettiğini söyledi, o yüzden onun sözlerini çok ciddiye almayalım, olur mu?"

Tiksinmiş gibi alaycı bir şekilde güldü. "Neden her zaman bu kadar cadaloz olmak zorundasın Bea?"

Yüzüm sertleşir ve omuzlarım silkerim. Kutu ağırlığından kollarım yanmaya başlar, ama bunu belli etmeye cesaret edemem. "Muhtemelen hak ettiğin için

hak ettiğin içindir."

"Ama başka ne olabilir ki?"

Kaşlarım çatılır. "Ne?"

"Yani, sonunda kaltak olmayı bırakmaya karar verdiğinde geriye ne kalacak? Herkes adına öfkelenmek için çok zaman harcadın, küçük grubumuzu bir arada tutmak için çok fazla enerji harcadın, çünkü başka bir şeyin yok. Ve yine de başaramadın. Bu iş bittiğinde ve hepimiz sensiz kendi hayatlarımızı yaşamaya başladığımızda, kaltak olmaktan başka sana ne kalacak merak ediyorum."

Onun daralmış bakışlarına karşılık olarak ona bakıyorum. Sabah güneşi onu sıcak bir ışıkla çevreliyor, yüzünün sert hatlarını, çenesinin keskin çizgilerini yumuşatıyor. Yüzünde sert bir ifade var, ama bu ışıktaki on bir yıl önceki halinin izleri aniden beliriyor. Fordham'da ilk haftamızda tanıştığımız zamanlar. Anı şimdi birdenbire geri geliyor: Kampüs dışı bir partide beni öpmeye çalıştığı, ama benim ona defolup gitmesini söylediğim, ancak birkaç saat sonra, tanımadığım bir adam beni zorla kendisiyle gitmeye çalışırken, onun tekrar ortaya çıktığı an. Çok korkmuş ve bunalmıştım, ama sonra Josh ortaya çıktı, uzun boylu, şık giyimli, yarı sarhoş bir koruyucu melek gibi. Adamı o kadar sert yumrukladı ki, onu bayılttı. Ve bir anda, ayrılmaz bir ikili olduk — benim hiç sahip olmadığım ağabeyim. Her saat başı yurt odama gelirdi ve okul, hayat ve bunlarla ilgili ne halt ettiğimiz hakkında konuşurduk.

Pittsburgh'daki bir hastaneden büyükannemin öldüğü haberini aldığımda beni teselli etmek için yanımda olmuştu. Annemin sayısız boşanmalarıyla ilgili her türlü şikayetimi dinlemişti. Dartmouth'la oynanan futbol maçında sakatlandığında yanındaydım, bursunu kaybetmemek için çok erken bir şekilde takıma geri dönmeye çalıştığında ona bağırarak için yanındaydım. Aşil tendonu kopduktan sonra iyileşmesi uzun süren ağrı kesicilerle mücadele ederken ona yardım ettim. Bu süreçte Jillian, Maggie ve Travis gibi diğer arkadaşlarımız da aramıza katıldı, ama benim için Josh her zaman birinci sınıftaki o çocuktı, sert görünmeye çalışan, ama aslında bizim kadar korkan bir çocuk.

Ama şimdi, o bir yabancı.

"Hayatın güzel olsun, Josh," diyorum. Sonra arkanı dönüp ön kapıdan çıkıyorum.

BÖLÜM 8

Okula taksiyle dönüyorum. Tabak kutusu bunu mantıklı hale getiriyor: ağırlığı zahmetli ve içindeki kırılğan eşyalar korunmalı. Ama içten içe yürüyerek de gidebileceğimi ve bunun sorun olmayacağını biliyorum.

Hayır, taksiye biniyorum çünkü kendimi kırılğan hissediyorum, sanki biri koruyucu kabuğumu yırtıp içimi güneş ışığına maruz bırakmış gibi. Josh, bunu yapabilecek kadar beni iyi tanıyan birkaç kişiden biri. Ve sözleri tam isabet ediyor.

Ofisime döndüğümde, kutuyu masamın altına kaydırıp beni bekleyen iş yığımına bakıyorum, umarım bu sabah vaat ettiği gibi hala dikkatimi dağıtabilir. Ama panik halindeki bir öğrenciye Salı günkü Alternatif Çatışma Çözümü dersinin hala yapılacağını ve yardımcı profesörün kısa süre içinde açıklanacağını belirten bir e-posta daha gönderirken, sabahı midemde bir apse gibi hissediyorum.

Sonunda cadalozluk yapmayı bırakmaya karar verdiğinde geriye ne kalır?

Bu kelimeler beynimde yankılanıyor, keskin bir çınlama ile kenarlarına çarpıyor. Josh'un bana kaltak demesi ilk kez olmuyor. Aslında, muhtemelen bana ilk adımdan daha çok bu kelimeyi kullanmıştır. Yine de, bu kelime her zamanki gibi iyi niyetli bir alaycılıkla söylenmemiştir. Artık içinde zehir vardı, beni en hassas yerimden vuran bir gerçek.

Yerden çantamı alıp telefonumu çıkarıyorum. Biriyle konuşmak, bu duygudan uzaklaşmak istiyorum. Jillian'ı aramayı düşünüyorum, ama onun zaten yeterince derdi var, bu yüzden ona bulaşıkları aldığımı söyleyen bir mesaj atıyorum. Bir dakika sonra başparmağı yukarı işaretiyle cevap veriyor. Sonra rehberime gidip numaraları kaydırmaya başlıyorum.

Maggie'nin isminde durdum, ama onun Josh'un söylediklerine kulak asmamamı söyleyeceğini biliyordum. Hatta bana kaltak olmadığını bile söyleyebilirdi, ki bu

doğrulanabilir bir yalan olur, bu yüzden şu anda objektif olacağına güvenilemez. Travis'i ararsam, şüphesiz bana oraya hiç gitmemem gerektiğini söyleyecektir.

Bir dakika sonra telefonumu çantama geri koyup önümdeki boş duvara bakmaya başladım. Bu duygudan nefret ediyorum, sanki Josh beni açıp saklamaya çalıştığım her şeyi ortaya çıkarmış, sonra da beni yalnız ve boşaltılmış bir şekilde bir kenara atmış gibi. Titrek bir nefes alıyorum. Ofisim birdenbire çok küçük, çok boğucu geliyor. Dışarı çıkmam lazım.

Ceketimi ve öğrenci salonundan aldığım kahveyi alıp aşağıya iniyorum. Vanderbilt Hall'un lobisine vardığımda güneş nihayet bulutların arasından çıkmış, kışın dışarıda beklediğini unutturacak kadar parlak. Ana kapıyı açıp avluya çıktığım anda bu yanılsama yok oluyor. Aylardır görülen en soğuk gün ve ofisimdeki bunaltıcı sıcaktan sonra, neredeyse ferahlatıcı geliyor. Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi soğuk hava ile dolduruyorum ve bu hava beni içten dışa donduracak gibi değil, sanki hayata geri döndürüyor gibi.

Washington Square Park'a girerken kahvenin kağıt bardağı parmaklarımı ısıtıyor. Park oldukça boş, ama yine de bir bank bulana kadar birkaç dakika dolaşıyorum. Oturup gözlerimi kapatıyorum ve göğsümde büyüyen tanıdık endişeyi görmezden gelmek için çaba sarf ediyorum.

Kızmak, öfkemle bu acıyı uzaklaştırmak istiyorum, ama öfkemi desteklemek için bulduğum her neden zayıf geliyor. Josh gerçeği söylediği için mi ona kızgıyım? Yoksa gerçeğin bu olduğu için mi kızgıyım? Öyle uzun süre öfkeye kapıldım ki, belki de diğer tüm duygularım köreleşmiş.

Sonunda, neden kızgın olduğumu anlayamadığım için kızgın olmaya karar veriyorum, bu da çantamın içinde bir yerlerde telefonumun çaldığını duyana kadar işe yarıyor gibi görünüyor.

Gözlerimi açıp telefona uzanıyorum. Ekranda Frank'in adı yazıyor. "Merhaba."

"Neredesin?" Frank'in sesi diğer uçtan gürültülü bir şekilde geliyor.

"Parkta, hayat seçimlerimi düşünüyorum."

"Peki, işini bitir ve ofisime gel. Bu öğleden sonra doktor randevum var ve buradan hemen çıkmam gerekiyor."

Göğsümde hafif bir endişe hissediyorum. Frank önümüzdeki haftadan itibaren hastalık iznine çıkacak ve o ameliyatını sabırsızlıkla bekliyor olsa da, onun yokluğuyla ilgili daha geniş kapsamlı bir konuyu, yani benim kiminle çalışacağım konusunu henüz konuşmadığımızı biliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, ayağa kalkıp Vanderbilt Hall'a doğru yürümeye başlıyorum.

Bana belirsiz bir homurtu ile cevap veriyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Nathan Asher ile konuştum demek. Şu anda ofisime geliyor, acele et."

Kalbim midemde yeni bir delikten düşerken kaldırımın ortasında duruyorum.

Siktir.

"Affedersin?" diyor Frank.

Tanrım, bunu yüksek sesle söylemişim.

"Üzgünüm," diyorum, gözlerimi sıkıca kapatarak. "Sadece... Frank, dinle. Sen bir şey söylemeden önce, sana ne olduğunu anlatmam gerek. Yani, bana onun sana söylediklerini anlatmadan önce, benim yaptıklarımın tamamen haklı olduğunu bilmeni istiyorum. Ve bu saldırı değildi. İlk kez de değildi."

Sessizlik.

"Sen ne diyorsun?" diye sorar sonunda. Gözlerimi

kırpıştırırım. "Sana nasıl tanıştığınızı anlattı mı?"

"Partide tanıştığınızı sanıyordum."

Yüzümden buklelerimi çekip kendimi hazırladım. "Doğru. Tamam. Yani, ondan önce tanışmış olabilir miyiz? Yani, o zamanlar benim adımı bilmiyordu, yani teknik olarak evet, resmi olarak partide ilk kez tanıştık diyebilirsiniz, ama..."

"Söyle hadi Bea."

İnlerim. "Birkaç hafta önce ben... onun ofisine gidip, arkadaşımın boşanmasını nasıl ele aldığı konusunda onunla yüzleştim."

"Yüzleştin mi?"

"Ona pislik dedim."

Telefonun diğer ucunda yine sessizlik hakim ve tek duyabildiğim kalbimin çarpıntısı. Beni azarlayacağını biliyorum ve bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. Ama sonra sert bir kahkaha duyuyorum.

Kaşlarım çatılır. "Frank?"

Beni duymuyor. Duyamaz da. Kahkahası çok yüksek ve sonra sanki telefonu düşürmüş gibi sesi boğuklaşıyor.

"Frank." Daha yüksek sesle söylüyorum.

Nefes nefese geri geliyor. "Tanrım, bu yıllardır duyduğum en güzel şey."

"Ama bu kötü bir şey değil mi? Baro başvurusunda karakter açıklamama bunu eklemem gerekmez mi?"

"Bea, her avukat baro başvurusunda başka bir avukata kaç kez pislik dediğini listelemek zorunda olsaydı, avukat kalmazdı."

Midemdeki düğüm biraz gevşer ve uzun bir nefes veririm. "Tamam, Tanrı'ya şükür."

"Ama onu bir daha asla görmeyeceğini mi sandın? Tanrım. Burası New York. Herkes herkesi tanır, özellikle de avukatlar."

"Yararlı bilgi, teşekkürler." Sonra duraksıyorum. "Bekle, bu yüzden uğramıyorsa, neden beni aradın?"

"Çünkü pazartesi gününden itibaren Nathan Asher benim yerime Alternatif Çatışma Çözümü'nü devralacak."

Ağzım açık kalır ve beynim kısa devre yaparken parkın karşısına bakakalırım. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Yani, yapamaz. O öğretim üyesi değil," diye patladım. "Yardımcı öğretim üyesi bile değil." "Sen ne diyorsun? Onları işe alırsak herkes yardımcı öğretim üyesi olur."

"

"O zaman Blake'in seminerini ona ver. İki asistanın olması bunun için değil mi?" "Profesör Geoffreys onu çoktan aldı," diye cevaplar Frank, sonra sabırsız bir nefes alır. "Sadece bu dönem için, Bea."

"Bütün dönem boyunca onunla çalışmamı mı istiyorsun?" Sesim bir oktav yükseldi, ama umursayacak durumda değildim.

"Bu bir sorun mu olacak?"

Tanrım, öyle mi? İstifa etmek istemiyorum. Sadece düşük maaşımdan dolayı değil, bu pozisyon için çok çalıştım. Onlarca kişi başvurdu ve Frank beni seçti. Nathan Asher'ın benim bu pozisyonda kalıp kalmamamı neden etkileyebilsin ki?

"Hayır, sorun yok," diye cevap veriyorum.

"İyi. O zaman buraya gel. O şimdi uğrayacak ve bugün ayrılmadan önce ikinizle konuşmam gerekiyor." Tartışmaya fırsat vermeden telefonu kapatır.

Frank'in ofisine giderken kafamda konuşmayı prova ediyorum.

Lobiden geçerken kendime "*Sakin ve soğukkanlı ol*" diyorum.

Profesyonelliğin timsali gibisin, diye kendime söylüyorum asansörle yukarı çıkarken ve dördüncü katta inerken.

Ama sonra koridorun sonuna geldiğimde tüm olumlu düşüncelerim yok oluyor. Frank'in ofisinin kapısının açık olduğunu ve Nathan Asher'ın masasının önünde durduğunu gördüğümde, onlar benim parlak öfkemin altında küle dönüşen kağıt parçaları gibi oluyorlar. Sırtı bana dönük olduğu için yaklaşmamı görmüyor. Frank'in söylediklerini dinlemekle çok meşgul.

Frank'in söylediklerini dinlemekle meşgul. Sonra gülüyor. Bu ses, arka dişlerimi birbirine sürtüyor ve son olumlu düşüncelerimi de yok ediyor.

"Ah, buradasın," Frank beni görünce seslenir ve içeri girmem için eliyle işaret eder. Nathan, ben kapıya ulaştığımda omzunun üzerinden bana bakmak için döner.

"Merhaba." Sesinde tanıdık bir küçümseme var.

"Merhaba," diyorum. Oturmak için kıpırdamıyorum. O da öyle.

"Sanırım bir tur daha tanışma gereği yok," diye mırıldanır Frank, bana alaycı bir bakış atarak.

Ben de ona aynı şekilde bakarım.

"Tamam o zaman, çabuk bitirelim," diye devam eder Frank. "Nate ve benim konuşacak çok şeyimiz var ve öğlene kadar buradan çıkmam lazım."

"Tamam," diyorum, ona başımı sallayarak. Tek yapmam gereken önümüzdeki birkaç dakika boyunca odaklanmak, sonra gidebilirim. Kolay.

"Nate'e programımızı ve ders sırasında benim için nasıl not aldığını anlattım. Seminerin yanı sıra haftalık toplantı da var." Nathan'a döner. "Bea ve ben genellikle bunu dersin bir saat öncesinde yapıyoruz, ama değiştirmek istersen bu kesin bir kural değil."

Nathan kalçasını kitaplığa dayadı. Bu rahat duruşu, diğer yönleriyle uyumsuzdu ve üstündeki floresan ışık, daha önce fark etmediğim kusurları ortaya çıkardı. Alt dudağının altında çenesine kadar uzanan soluk bir yara izi. Sol kaşının üzerinde, sanki yüzünü kalıcı olarak çukurlaştırmak için yeterince kaldırmış gibi derin bir kırışıklık. "Bana uyar."

"Güzel," der Frank, dikkatini önündeki kağıda geri çevirerek. "Şimdi, ödevlerle ilgili olarak..."

"Durun," diyorum. "Ya değiştirmek istersem?"

İkisi de bir anlığına bana bakıyor.

"Değiştirmek mi istiyorsun?" diye sorar

Frank. "Tartışmaya katılmak istiyorum."

Frank, benimle işini bitirmiş gibi burnunun köprüsünü sıkıştırır.

"Tamam," diyor Nathan, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Senin için ne uygun, Beatrice?"

Aniden bir müzakere gibi hissediyorum: iki avukat karşı karşıya durmuş taleplerini dile getiriyor. Rahat bir nefes alıp kollarımı kavuşturuyorum, onun duruşunu taklit ederek. Bununla başa çıkabilirim.

"Frank ve ben her hafta bir saat görüşüyoruz, ama bu genellikle iş yükümün geri kalanını ve iş aramayı da tartıştığımız için oluyor."

"Yani?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bu bir L1 semineri, Nathan. Sadece materyalleri ve ödevleri gözden geçiriyorsak, gerçekten her hafta bir saat buluşmamız gerekiyor mu?"

"Başka planların mı var?"

Bu çok masum bir soru, ama ses tonunda küçümseme var, sanki benim okul dışında planlayacak hiçbir şeyim olmadığını biliyormuş gibi.

"Her hafta buluşuyorsunuz," diye araya giriyor Frank, bana sert bir bakış atarak. "Materyali biliyorsun, Bea. Nate'in gündüz işi var. Koordinasyon yapman gerekiyor."

Kahretsin. Dürüst olursam, bu mantıklı: Ben bu konuyu ve derslerin nasıl işlediğini ondan çok daha iyi biliyorum. Ama dürüst olmak istemiyorum. Sadece yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyle mücadele etmek için bile olsa tartışmak istiyorum. Bu yüzden "Tamam. Ama sadece yarım saat" diyorum.

"Tamam," diye cevaplar Nathan. "Saat 12:30'da ofisinde buluşabiliriz."

Kahkaha atarım. "Olmaz."

Kaşları çatılır. "Neden?" "Bu çok..."

Bekliyor.

"Küçük," diyorum sonunda. Nabzım kulaklarımda atıyor ve oda birden çok sıcak geliyor.

Nathan'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve çukurcukları belirir.

Frank kendi kendine mırıldanır, sonra etrafımızdaki odayı işaret eder. "Burada buluşalım. Boş olacak ve Bea'nın anahtarı var."

Nathan başını sallar. "Olur."

İkisi de onayımı bekliyor.

"Açıkça söylemek gerekirse, burası hala Frank'in ofisi," diyorum Nathan'a. "Ve Frank benim patronum, sen değil. Sen sadece iş arkadaşısın."

Yine sırtıyor. "Katılıyorum."

Frank'in ofis telefonu çalmaya başlar ve o, telefonu açmadan önce bana eliyle bir işaret yapar. "Tamam, çık buradan. Nate ve benim halletmemiz gereken çok iş var ve senin de ofis saatlerin var."

"Tamam."

Ben çıkmak için dönerken Frank, hattın diğer ucundaki kişiyle konuşmaya başlamıştır bile. Sonra Nathan ceketinin cebinden bir kartvizit çıkarır. "İşte iletişim bilgilerim. Ders programını aldım ama not verdiğin ödevleri de gönder, gelecek haftaya kadar gözden geçireyim."

"Harika." Uzatılan elinden kartı alıp, en iyi avukat gülümsememle ona bakıyorum. "Salı günü görüşürüz!"

Giderken arkama bakmıyorum, merdiven boşluğuna doğru adımlarımı ölçerek yürüyorum, sonra bir kat aşağı inip ofisime varıyorum. Ancak orada nihayet nefes alabiliyorum, masamın sandalyesine çöküyorum, uzuvlarımdaki gerginlik azalıyor ve vücudum gevşiyor. Başım yana düşüyor ve bakışlarım kupama takılıyor.

Buradan nefret ediyorum.

BÖLÜM 9

"Bekle... ne?" Maggie FaceTime görüşmemizde bağıyor, şaşkın ifadesi telefonumun ekranını kaplıyor. Travis'in mutfağın diğer tarafında bir şeyi çekiçe vurmasının sağır edici sesine rağmen, ilk üç seferde beni duyduğunu biliyorum, ama yine de tekrar ediyorum.

"Nathan Asher benim sınıfımı devralıyor," diyorum, kung pao karidesimin içindeki son fıstığı dürterek. Tabakla uğraşmadım, sadece kanepenin yanına Çin yemeği kaplarını dizdiğim. Bu akşam kendimi eve yemek sipariş ederek ödüllendirdim, iş başvurularıma hala cevap gelmemesinin acısını hafifletmek için. Boş gelen kutusu dizüstü bilgisayarımın açık, yanımdaki minder üzerinde parıldayan bir haberci gibi.

"Yani, dilini boğazına sokan adamla mı çalışıyorsun?"

"Teknik olarak, ben *onun* boğazına dilimi soktum," diye düzeltiyorum, ama sözlerim arkasındaki gürültüde boğuluyor.

"Trav, bence daha yüksek olmalı!" Maggie, kamera dışında durduğu yeri işaret ederek bağırdı. "Hayır, daha yüksek!"

"Gitmen gerekiyor mu?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece... bir santim daha! Evet, orası!" Sonra bana geri döner. "Üzgünüm, Miami gezisinden önce tüm bunları halletmeye çalışmak çok iddialı bir hedefmiş."

Arkasında bir şey kırılır.

"Sorun yok!" diye bağıır Travis. "Ben iyiyim!"

Maggie gözlerini devirir. "Tamam, geri dönelim. Bu nasıl oldu?"

İç çekip, çubuklarımı bırakıp yüzümden birkaç bukle saçımı çekiyorum. "Görünüşe göre profesörüm, Nathan hukuk fakültesine giderken onun profesörüymüş. Hâlâ arkadaşlar, bu yüzden Frank ondan bir iyilik istedi."

"Vay canına." Gülümsüyor. "Bu hafta duyduğum en güzel şey."

"Bunu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim." Fıstığa kızgın bir bakış atarım.

"Belki de deli gibi ofisine dalıp sarhoş olup onu öpmesen, tüm bunlar bu kadar komik olmazdı."

"Tabii, sanki onu tekrar göreceğimi önceden tahmin etmem gerekirdi."

"Tabii ki tahmin etmeliydin," diyor Maggie burun kıvrarak. "Burası New York. Her zaman bir daha görmek istemediğin insanlarla karşılaşırsın."

"Bu doğru değil."

"Öyle mi? Brooklyn'deki barda tanıştığımız o adamla son sınıfta tek gecelik bir ilişkim olduğunu ve iki yıl sonra Westfield Holdings'te asistanım olmak için mülakata geldiğini hatırlıyor musun?"

Kahretsin. Bunu hatırlıyorum.

"Odasında erkek arkadaşınla tek gecelik ilişkilerden mi bahsediyorsun?" diye soruyorum, konuyu saptırmaya çalışarak.

"Sorun yok. Rafları asıyor ve beni dinlemiyor bile," diyor.

"Dinliyorum!" diye bağıyor Travis.

Maggie onu görmezden geliyor. "Peki, ne yapacaksın?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Ne yapabilirim ki?"

"Asher'dan nefret ediyorsun, o yüzden istifa etmeyi düşündüğünü varsayıyorum?"

Bu iyi bir soruydu, Frank'in ofisindeki toplantıdan beri aklımda dolaşıp duran bir soruydu. Ama bu soru her aklımda belirlediğinde, hep aynı sonuca varıyordum.

"Yapamam. Hukuk fakültesini karşılayabilmemin tek yolu bu pozisyon, bu yüzden bununla başa çıkmak zorundayım."

"Doğru," dedi, sanki seçeneklerimi değerlendirip aynı sonuca varmış gibi. "En azından artık özgeçmişine kuru seks yapmayı ekleyebilirsin."

Ona sert bir bakış attım. "Bu bir daha olmayacak. Bunu hiç düşünmedim bile."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bu tam bir yalan."

Haklı, bu bir yalan. Uzun yalan söyleme geçmişimde söylediğim en bariz, en küstahça yalan.

"Her neyse," diyorum, tek fıstığı ağzıma atarak. "Onu neredeyse hiç görmeyeceğim. Sadece derslerden önce buluşup ödevleri gözden geçirip ders materyallerini tartışacağız. Bu arada, bu benim işim. Yani aslında sadece işimi yapıyorum."

Maggie, bana hiç inanmıyormuş gibi kendi kendine mırıldanıyor. "Sanırım bu, artık onun uzaklaştırma emri alması konusunda endişelenmemiz gerekmediği anlamına geliyor."

"Kim uzaklaştırma emri alıyor?" Travis odanın diğer ucundan bağılıyor.

"Evet, Bea." Maggie bana kaşlarını oynatıyor. "Kim yasaklama emri alıyor?"

Ona kaşlarımı çatarak bakarım. "Kimse."

Travis rafı bırakıp Maggie'nin yanına, kameranın önüne geçer. "Bu sefer Josh olabilir diye düşündüm, çünkü sen dairesine girip onun pişirme malzemelerini çalmıştın."

Gözlerimi deviririm, aniden kanepenin yanındaki yerde duran fırın tepsileri kutusunu fark ederim. O hafta başında eve getirmiş ve hemen unutmuştum.

"Aslında Jillian'ın pişirme malzemeleri," diye cevap veriyorum. "Mesajında kendisinin olduğunu söylemişti."

"Dur, ne oldu?" diye sorar Maggie.

"Önemli bir şey değil," diyorum, Travis'in Josh'un versiyonunu anlatmaya başlamadan önce. "Jillian dairede birkaç şey unutmuş, ben de gidip alayım dedim."

"Aman Tanrım," diye inledi Maggie. "Josh'la konuşmak zorunda mıydın?"

"Sorun yoktu," diyorum. "Biraz pişirme malzemesi aldım. Bana kaltak dedi. Sonra gittim."

Travis gülüyor ve Josh'un anlattıkları benimkinden çok da farklı değilmiş gibi geliyor bana.

"Dur," diyor Maggie, başını sallayarak. "Jillian'ın neyi unuttuğu konusunda hâlâ kafam karışık. Orada her şeyi toplamadık mı?"

Eğilip kutunun içindekileri karıştırıyorum.

"Fazla bir şey yok. Çoğunlukla buzdolabının üstünde sakladığı büyükannesinden kalma fırın gereçleri," derim, Pyrex tabaklara bakarak. "Biraz çatal bıçak takımı ve buzdolabı mıknatısları da var gibi. Ve..."

Kutunun köşesinde küçük ve yuvarlak bir şey gözüme çarptı. Kaplardan birini kaydırıp ona uzandım, çıkardım ve avucumun içine koydum. Açık yeşil renkli, genel ibuprofen boyutunda ve şeklinde bir hap, ama ibuprofen gibi görünmüyor. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

"Ne?" diye soruyor Maggie.

"Emin değilim," diyorum, hapyı yakından bakmak için elime alıyorum. "Burada bir şey buldum."

"Ne tür bir şey?"

Görmeleri için telefonuma tutuyorum.

Travis yaklaşıyor. "Bu bir hap mı?"

"Evet. Sanırım öyle."

Maggie ve Travis bir dakika boyunca sessiz kalırlar. Ne düşündüklerini biliyorum, bilmemek imkansız. Birbirimizi bu kadar uzun süredir tanıdığımız için bu bir sorun. En iyi yanlarımızı biliyoruz, ama diğer yanlarımızı da biliyoruz.

Artık Josh'un diğer özelliklerinden hiç bahsetmiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar da hiç bahsetmiyorduk. Birinci sınıfta futbol maçı sırasında Aşil tendonu koptuğunda, doktorlarının tahmin ettiğinden çok daha önce takıma geri dönmek için çok çalıştı. Kilo kaybını ve ruh hali değişimlerini görmezden gelsek de, hepimiz onun adına mutluyduk. Bunun stres yüzünden olduğunu kendimize söyledik; takımda olmazsa bursunu kaybedecekti. Ama sonra Jillian'dan ayrıldı. Derslere gitmeyi bıraktı. Her şey giderek kötüleşti, ta ki Travis onu banyolarının zemininde bulana kadar. Birkaç saat sonra acil servisteydik ve doktorun Josh'un kazara aşırı dozda ilaç almasını ve aylar önce geçirdiği bu kazanın Josh'un reçeteli ağrı kesicilere bağımlı hale gelmesine nasıl yol açtığını anlatmasını dinliyorduk. Birdenbire gerçek hayat, gece yarısı yurt odalarımızın güvenli ortamında tartışılan soyut bir fikir olmaktan çıktı ve hastane bekleme odasındaki parlak floresan ışıkların altında, şu anda ve burada yaşanan bir gerçeklik haline geldi.

Josh aylarca danışmanlık aldı. Hepimiz dinlemek, öğrenmek ve yardım etmek için elimizden geleni yaptık. Sonra bir gün iyileştiğini açıkladı. Kısa süre sonra, Jillian ile tekrar çıkmaya başladılar. Ve yavaş yavaş, o gecenin endişeleri, hayatın önümüze çıkardığı diğer endişelerin arkasında kayboldu.

Ama şimdi, avucumda duran hapi izlerken, o geceki endişelerim kristal berraklığında yeniden ortaya çıkıyor.

"Muhtemelen Jillian'ındır," diyor Travis. "Orada olanların hepsi ona ait, değil mi?"

"Belki," diyor Maggie. "Anksiyete sorunu için bir ilaç almayı doktoruyla konuşacağını söyledi."

Düşünürken bilinçsizce alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak dalgın dalgın başımı sallıyorum.

Yine sessizlik hakim olur, sonra Travis sonunda iç geçirir. "Josh'a mesaj atıp ona sorsam ikiniz de rahatlar mısınız?"

Maggie ve ben aynı anda "Evet" diye cevap verince içimi bir rahatlama kaplar. "Tamam. Ama eminim önemli bir şey değildir."

"Biliyoruz tatlım," diyor Maggie, omzuna hafifçe vurarak. "Muhtemelen haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Ben her zaman haklıyım." Burun kıvırırım. "Tabii. Tamam."

Kulakları sağır eden bir gürültü hattı doldurur ve Travis küfrederek kadrajdan çıkar.

"Ugh, tamam, gitmemiz gerek," diyor Maggie. "Raflarımız düşüyor."

"Tamam. Travis'e Josh'tan haber alınca beni aramasını söyle."

"Söylerim," diyor. "Ve yeni profesörüne benim söylediğimi ilet..." O cümleyi bitirmeden telefonu kapatıyorum.

Hap hala avucumda duruyor. Donuk kenarlarını, ruhsuz yeşil rengini inceliyorum. Muhtemelen bir şey değildir, diyorum kendime ve banyoya gidip onu tuvalete atıyorum. Neredeyse buna inanıyorum da.

Ama o gece yatağa girdiğimde hala bunu düşünüyorum.

BÖLÜM 10

BEATRICE

BURADA MISIN?

NATHAN GÖT HERİF

Hemen geliyor.

BEATRICE

12:30 DEMİŞTİK

NATHAN ASSHOLE

Saat 12:34.

BEATRICE

GEÇ KALACAĞINI BİLSEYDİM, 12:55'TE BURADA OLURDUM.

12:55

NATHAN ASSHOLE

Neden bağıırıyorsun?

BEATRICE

Mesajımı gönderirken başımı kaldırdığımda, koridorun sonundaki asansör kapılarının açıldığını ve Nathan'ın çıktığını gördüm. Durdu, gözleri hızlıca koridoru taradıktan sonra dönüp koridorun sonunda beni buldu. Yaklaştıkça, tanıdık kamel rengi paltosunun altında takım elbise giydiğini fark ettim, ama bu sefer kravatı yoktu.

"Bağırmıyordum," diye sesleniyorum, duyabileceği kadar yaklaştığında.

Birkaç adım önüme geldiğinde kaşlarını çatıyor. "O zaman neden tüm harfleri büyük yazdın?"

"Telefonumun ekranı büyük harf tuşunun üzerinde kırık, o yüzden kapatamıyorum."

"Telefonunun ekranını neden tamir ettirmiyorsun?"

Bir elimle "Buradan nefret ediyorum" yazan kupamı ve telefonumu ustaca dengelerken, diğer elimle Frank'in ofisinin kapısını açıyorum. "Çünkü büyük harflerle yazmak daha ucuz."

Bana, sonra da kupama bakıyor, sonra kaşlarını çatıp içeri giriyor. Ofis, bir hafta önce buradayken olduğu gibi aynı görünüyor. Frank izin almadan önce masasını temizleme zahmetine bile girmedi, bu yüzden kalabalık alan sanki bir natürmort gibi, her şey zaman içinde donmuş, onun dönüşünü bekliyor gibi: masasındaki kağıt yığınları, raflara gelişigüzel atılmış kitaplar. Ancak Frank'in kolonyasının sıcak kokusu kaybolmuş ve Nathan arkamdan içeri girerken, kullandığı

kullanıyor olursa olsun, onun kokusu onun yerini aldı.

Frank'in masasının önünde iki sandalye var. Çantamı birinin yanına bırakıp sandalyeye oturuyorum. Nathan'ın Frank'in koltuğuna oturacağını sanıyorum, ama o benim yanımdaki sandalyenin yanında duruyor. Aceleci görünmüyor, bilgisayar çantasını aramızdaki yere koyup ceketini çıkarmaya başlıyor. Bu hareketi izlememeye çalışıyorum, ama kaçınılmaz. Geniş omuzları tüm görüş alanımı kaplıyor; tek yapabileceğim, her bir manşeti tutup kollarından aşağı doğru çekişini izlemek. Sonra ceketini sandalyenin arkasına asıyor ve uzun bacaklarını önüne uzatarak oturuyor.

Bütün sabah bu konuşmayı kafamda prova etmişim. Bina önündeki öpücük için özür dilemem gerektiğini biliyorum, bu çok açık, ve bu bile göğsümde bir rahatsızlık tohumları ekmiş durumda. En iyisi bunu bir an önce halledip yoluma devam etmek. Ama aynı zamanda, bina önündeki saldırı için özür dilediğimi, ofisindeki sözlü saldırı için değil, açıkça belirtmeliyim, ki dürüst olmak gerekirse, o hiç de saldırı değildi.

Ağzımı açıp iyi prova ettiğim monologuma başlamak üzereydim, ama o benden önce davrandı.

"Başlamadan önce özür dilemek istiyorum."

Gözlerimi kırıyorum. Bu, onun söylemesini beklediğim şeyden o kadar uzak ki, beynimin yeniden ayarlanması bir an sürüyor. Ve o zaman bile kafam karışık. "Ne?"

"Bar olayından sonra olanlar için," diye cevaplar. "Özür dilerim."

Gözlerimi ona dikerim. "Neden özür diliyorsun ki?"

Yine o küçümseyen kaşlarını çatıyor. "Senin rızan olmadan seni öptüm, Bea. Sen istemediğini açıkça belirtmiştin..."

"Ne?" Bu sefer daha yüksek sesle tekrar patladım. "Tekrar etmem mi gerekiyor?"

"Ah, hayır." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hayır. Hayır, hayır. Ben seni öptüm."

Bir an. Gözlerini kırıştırıyor, şimdi onun kafasının karıştığının tek ipucu bu. "Anlamadım?"

"Bu bir soru bile değil, Nathan. Bana konuşmak için eğildin, ben de o anda seni öptüm."

Sanki anısını düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Bu..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bunu tartışmıyoruz. Seni öptüm. Senin rızan olmadan, eklemeliyim. Yani, özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim. Ama dilemeyeceğim, çünkü sen de beni öptün, bu yüzden bilgilendirilmiş rıza olduğunu iddia edebilirim..."

"Zımnı rıza."

"Zımnı rıza," dişlerimi sıkarak tekrar ediyorum. Onu düzeltmesi için ona fırsat verecek kadar telaşlandığımı inanamıyorum. "O yüzden özür dilemeyeceğim. Aslında, bence özür dilemesi gereken sensin, çünkü bu iş durumunun olabileceğini açıkça biliyordun ve o gece olanlardan önce bana söylememeyi tercih ettin. Karar vermeme etkileyecek bilgileri benden sakladın. Bu, baronun mesleki davranış kurallarının bazılarını ihlal ediyor, değil mi? Resmi bir şikayette bulunabilirim. Ya da en azından yönetim kuruluna bilgi verip, kiminle uğraştıklarını bilmelerini sağlayabilirim. Başkana söyle ya da hepsine bir e-posta yaz ya da... ya da... bir şeyler yap." Saçmalıyorum ve onun yüzündeki ifadeden, sesim sonunda kesilene kadar bir kaşının yavaşça yukarı doğru kıvrılmasından saçmaladığımı anlıyorum.

"Bitirdin mi?" diye soruyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, sabrımın son damlasını kullanıyorum. "Bu gerçekten ağzından çıkacaklara bağlı."

"

Gözlerimi tekrar açtığımda, onun bana baktığını fark ettim ve bakışlarında beni hareketsiz bırakan bir şey vardı.

"Özür dilerim, Beatrice," diyor. "Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

Onun "üzgünüm" dediğini duymak tuhaf geliyor. Sanki özür dilemesi anıyı daha da pekiştiriyor ve şimdi tek düşünebildiğim, dilindeki burbonun tadı. Kalbim göğsümde tuhaf bir şekilde titriyor ve sanki sözlerini bir şekilde uzaklaştırabilmişim gibi aramızdaki havada elimi sallıyorum.

"Tamam. Harika. Özrünü kabul ediyorum. Artık işimize dönebilir miyiz?" "Bu duruma bağlı."

"Neye?"

Küçük sandalyesine yaslanarak, ellerini kucağında birleştirir. "Frank, okul masraflarını karşılamak için asistanlık maaşına güvendiğini söyledi. Ayrıca, onun dersini devralmamdan pek hoşnut olmadığını da söyledi. Bu yüzden istifa etmeyi ve diplomanı tehlikeye atmayı düşünüyorsan, ben istifa edip Frank'e yerine birini bulmasında yardım ederim."

Bir an onu izlerim, gizli bir niyetini ortaya çıkarabilecek bir ipucu ararım. "Neden umursuyorsun?"

Dudaklarını düzleştirip başını eğdi, böylece kaşlarının altından bana bakabildi. "Beni pislik olarak gördüğünü biliyorum Bea, ama o kadar da pislik değilim."

Rahatlamam gerekirdi. Bu durumdan kurtulmak için bir çıkış yolu vardı ve o da bunu bana cömertçe sunuyordu. Ama bu düşünce beni tereddüt ettirdi. Gururum devreye girdi ve kafamın içinde, beni bu kadar kolay bir şekilde zayıflığımı ortaya çıkarmaya zorlayamayacağını haykırdı. Bu yüzden ona bakakaldım, cevap vermek için acele etmedim ve o da bekledi, hala gözlerime bakarak.

"Ona söyledin mi?" diye soruyorum. "Olanları?"

Frank, seni öptüğümü ve o zamandan beri bunu düşünmeden duramadığımı biliyor mu?

"Hayır."

Karnımdaki endişe düğümü biraz gevşiyor. En azından bu iyi bir haber. Çünkü incinmiş egom ya da onun yanıldığını kanıtlama ihtiyacım olmasa bile, bu işe ihtiyacım olduğu gerçeğini görmezden gelemem. Bu işi almak için çok çalıştım ve maaşı çok düşük olsa da, bu iş olmadan okul masraflarımı, kiradan bahsetmiyorum bile, nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Bu işi yürütmem gerektiği kadar, ona "Neden bunu yapmak istiyorsun ki?" diye sorarken kayıtsız görünmek için ne kadar çaba sarf ettiğimi asla bilmesini engellemem gerekiyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"New York dergisine göre, sen bu şehrin en iyi boşanma avukatlarından birisin." Çantamdan "Alternatif Uyuşmazlık Çözümü" yazılı şişkin bir klasör çıkarıyorum. Seminer derslerini düzenlemek için kullandığım renkli küçük sekmeler, kenardan sarkık sarkık çıkıntı yapıyor. "Salı öğleden sonra, bir grup L1'e temel bir araştırma dersi vermekten daha iyi yapacak işlerin yok mu?"

Gözlerinde tanımlanamaz bir ışıltı parladığını ve dudaklarının bir köşesinde sinsî bir gülümseme belirlediğini gördüğümde, fazla konuştuğumu anladım.

"Makaleyi okudun mu?"

Evet,
sanırım.
"Hayır,"
diyorum.

Savunmam olarak, ben onu aramadım. Maggie, öpücükten bahsettikten hemen sonra bana bağlantıyı mesajla gönderdi, ama iki gece öncesine kadar tıklamamıştım. Saat sabahın 3'üydü ve o kadar uzun süredir aynı SCOTUS görüşüne bakıyordum ki, başka bir şey düşünmem gerekiyordu: yani, bu ne olursa olsun. Nathan ve benim nasıl birlikte çalışacağımız, önümüzdeki birkaç ayın nasıl geçeceği... ve sonra makaleyi okumak doğal bir şey gibi geldi. Bağlantıya tıklamak, araştırma yapmak gibi hissettirdi, karşımda oturan adamı daha iyi anlamak için başka bir yol gibi.

Web sitesi yüklendi ve karşımda "Asher Kurtarmaya Geliyor" başlığı belirdi. Tam bir özellik, sözde derinlemesine bir röportajdı, ama aslında hiç de derinlemesine değildi. Evet, sayısız müşterisini (bazıları isimleri verilmeden bahsedilebilecek kadar zengindi), geniş Midtown ofisini (İtalya'dan ithal mermer! Sıfır karbon ayak izi!) ve gelecekteki hedefleri (aslında muhabirin, onun yakın zamanda ortaklığa terfi etmesiyle ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek için onu kışkırtma yöntemi) anlatılıyordu, ancak Nathan Asher'ın kim olduğu hakkında somut bir bilgi yoktu. Makaleyi midemde bir boşluk hissiyle bitirdim ve Nathan hakkında yirmi dakika boyunca okuduğumu asla kimseye söylememeye karar verdim.

Şimdi bana bakıyor, bekliyor, ben de titizlikle hazırladığım dosyayı açıyorum, sonra bir çırpıda tekrar kapatıyorum. "Böyle bir şey nasıl olur ki? Bir muhabir ofisinizi arayıp, profil yazısı bahanesiyle sizi nesneleştirmek istediğini mi söylersin?"

Kaşları yukarı kalkıyor. "Sence bu beni nesneleştirdi mi?"

"Nathan, kafanı Superman'in vücuduna photoshopla eklemişler."

"Ama sen okumadın."

"Hayır," diye tekrar yalan söylüyorum.

O, gözlerinde bir anlık eğlenceyle başını sallar. "Tamam."

Ses tonu, bana hiç inanmadığını gösteriyor, sanki benim onu biraz olsun anlayabilmeyi dilediğim kadar, o da beni tamamen anlayabiliyormuş gibi.

"Böyle bir röportaj için kime para ödemek gerekiyor?" diye soruyorum, kolumu sandalyenin koluna dayayarak çenemi destekliyorum, sanki çok ilgileniyormuşum gibi.

"Kimseye. Diğer ortaklardan biri röportajı ayarladı." "Neden?"

"Firma için iyi bir tanıtım olacağını söyledi."

"Anladım. Fotoğraf çekimini de onlar mı organize etti?" "Fotoğraf çekimi yok. O benim profesyonel vesikalık fotoğrafım." "Ah. Demek o bakış *profesyonel* bir tercih."

Bakışları küçümseyici hale geliyor ve artık o bakışını nasıl kullandığını biliyorum; rahatsız olduğu anlarda taktığı bir maske. "Doğuştan gelen bir özellik."

Kıkırdayarak güldüm. "Röportajda *bundan* bahsetmeliydin."

"Bahsetmediğimi nereden biliyorsun?"

Kahretsin.

Hâlâ gülümsemiyor, ama neredeyse gülümsemeyecekmiş gibi bir iz var, sanki gülümseyeceğini biliyor ama kendini tutmaya çalışıyor gibi. Nathan Asher kendini tutuyor.

"Soruma cevap vermedin," diye cevap veriyorum sonunda. "Ne sorusu?"

"Frank'in yerine bu dersi almak yerine yapacak daha iyi işlerin yok mu?"

Hafifçe omuz silkiyor. "Evet. Ama bir arkadaşın yardıma ihtiyacı olduğunda, bu önceliklidir."

Bu mantıklı cevap beni hazırlıksız yakaladı. Cevap vermek üzereydim ki, telefonumdan sıkıcı bir ses geldi. Telefon masanın üzerinde yüzüstü duruyordu ve elime aldığımda ekranda bir kısa mesaj görüldü.

ANNE

Sence tekrar sarışın olsam mı?

Göğsümde bir rahatsızlık hissediyorum. Her seferinde ona hayır dediğimi hatırlatmak için mesaj atmak istiyorum, ama yine de her bahar bunu yapıyor ve sonra pişman oluyor. Ama sonra saate bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Neredeyse bir oldu."

Nathan bana, benim yüzümde de olduğu gibi aynı soruyu soran bir ifadeyle bakar: *Bu ne zaman oldu?* Ama o benden daha çabuk toparlanır

, ayağa kalkıp ceketini alıyor.

"Bekle." Gözlerim büyür, hala kapalı olan defterimi kaldırıyorum. "Henüz hiçbir şeyi gözden geçirmedik."

"Bana daha önce gönderdiğin ders programını inceledim. İyi görünüyor." "Tabii ki. Ben yazdım."

Dudakları yukarı kıvrılır ve kapıya doğru yönelir. "Gerisini ilerledikçe hallederiz."

Çatışma Çözümü dersi Furman Hall'da birkaç kapı ileride. Büyük amfi, dördüncü kattaki diğer odalar gibi görünüyor: ön tarafta kürsüden yarım daire şeklinde yayılan üç sıra sıra. Nathan ve ben girdiğimizde, sınıf bizi bekliyor; oda yarısı dolu ve konuşma sesleri, öğrenciler tek tek kürsüye yaklaşan adama dönünce azalıyor.

Her zamanki yerime, arka sıranın sonuna oturuyorum, bu yüzden Nathan çantasını bırakıp dikkatini öğrencilere çevirdiğinde, öğrencilerin bakışları, fısıltıları, kıkırdamaları ve şaşkın bakışlarını fark etmemek imkansız.

"Herkes iyi günler," diyor ve bar etkinliğinden tanıdığım o avukat gülümsemesini odaya yayıyor. Herkes sessizleşiyor, dikkatleri ona odaklanıyor. "Ben Nathan Asher. Profesör Landry'nin hastalık izni süresince onun yerine derslere gireceğim. Yedi yıl önce buradan mezun olduğumdan beri aile hukuku alanında çalışıyorum. Profesör Landry o zamanlar benim akıl hocamdı, umarım şimdi onun yerini layıkıyla doldurabilirim. Neyse ki Beatrice Nilsson bana yardım edecek."

Nathan bana işaret eder, ama sadece birkaç kişi başını çevirip bana bakar. Beni zaten tanıyorlar; ben eski haberim. O ise yeni gelen. "Profesör Landry'nin verdiği ders programına sadık kalacağız, yani bu hafta Gasley ile Newton davasını tartışacağız. Okuduklarınızdan hatırlayacağınız üzere, Patricia Gasley eski işverenini güvenli olmayan çalışma koşulları nedeniyle dava ediyor..."

Konuşmaya devam ediyor, ama gözlerim sınıfı tararken, çok az öğrencinin gerçekten dinlediğini fark ediyorum. Parmaklar klavyeye basmıyor, kalemler defterlere yazmıyor. Sadece fısıltılar, zorlukla bastırılan gülümsemeler ve açık ağızlar var.

Gözlerimi devirdim. Uzun bir dönem olacak.

BÖLÜM 11

Beş dakika içinde dokuzuncu kez gelen kutumu yeniliyorum. Hala aynı şey yazıyor.

Yeni mesaj yok.

Ekrana öfkeyle bakıyorum, sonunda dönüp küçük ofis penceremden dışarıya bakıyorum. Rüzgarda tek başına bir dal sallanıyor, ama kabuk boyunca tomurcukların büyümeye başladığını görebiliyorum. Küçük, yeşil ve zar zor görülebilir, ama yine de baharın yaklaştığını hatırlatıyor. Aklım, kafamda biriken sayılara geri dönüyor: On dokuz farklı hukuk firmasına e-posta göndermemin üzerinden 56 gün geçti; mezuniyete 93 gün kaldı; baro sınavına 156 gün kaldı. Ve tam olarak sıfır iş olasılığı.

Mahvoldum.

Başım katlanmış kollarımın üzerine düşüyor. Birkaç bukle saçımın fincanımın içine düşmüş ve beş saat önce demlenmiş kahvenin içinde ıslanmış olabileceğinin farkındayım, ama hareket edecek kadar umursamıyorum. Tek istediğim bu masanın altına girip bin yıl uyumak.

Sonra telefonum çalmaya başladı. Ders sırasında sessize almıştım ama çantamın içinde titreştiğini duyabiliyordum. Sesli mesaja yönlendirmek istedim ama sonra Travis'e Josh'la hap konusunda konuştuğunu öğrenmek için iki düzine kadar mesaj attığımı ve hala cevap almadığımı hatırladım. Sonunda beni arıyorsa, bunu görmezden gelemezdim.

Ama telefonumu çıkardığımda ekranda Travis'in adı yoktu. Jillian'ın adı vardı.

"Merhaba," diye inliyorum, sesim süveterimin kolları tarafından boğuklaşıyor. "Her şey yolunda mı?" Sesinde endişe var.

"Evet. Sadece hayatımın geri kalanında işsiz kalacağım, sonra yalnız öleceğim ve iki hafta sonra bulunacağım."

Sempatik bir iç çekiş. "Bence bu doğru değil."

Kollarımın arasında başımı çevirip tek gözümle boş gelen kutumu görebiliyorum. "Haklısın. Fordham kitapçısı beni tekrar işe alacaktır. Birinci sınıfta onların yıldız çalışanlarından biriydim."

O gülüyor.

"Yarın öğle yemeği planımız hala geçerli mi?" diye soruyorum. "Apartmanımın yakınında bir şeyler yiyebiliriz, böylece bulaşıklarını alabilirsin."

"Aslında bu yüzden arıyorum," diyor, sesi şimdiden özür diler gibi. "Beni öldürme, ama iptal etmek zorundayım. Boston'daki pazarlama müdür yardımcısı pozisyonu için başka bir görüşmem var. Görüşme sanal olacak, ama iyi geçerse, önümüzdeki birkaç hafta içinde gelip ekiple tanışmamı istediklerini söylediler."

Kalbim sıkışıyor. "Massachusetts'e mi?"

O iç geçiriyor. "*O kadar da* uzak değil. Seni yine de sık sık görebilirim." "Seni şimdi bile zar zor görüyorum."

"Eh, şık bir hukuk firmasında iş bulduğunda, beni görmek için zamanın olmayacak zaten, o yüzden sorun değil."

Boş gelen kutuyu görmemek için yüzümü yine koluma çevirip kuru bir kahkaha attım.

"Gerçekten üzgünüm," diye devam etti. "Ama yakında yeniden planlayabiliriz, söz veriyorum."

Hâlâ o tabakları almam gerekiyor, değil mi?"

Aniden Jillian'a hapı sormak aklıma geldi. Ona bu konuyu hiç açmadım ve şu an tam da uygun bir an gibi görünüyor. Ama sonra ne olacak? Travis haklı olabilir ve bu bir ibuprofen ya da anksiyete ilacı olabilir. Josh'a ait olsa bile, Jillian'ın bir cevabı olacağını düşünmek için hiçbir neden yok. Aylardır birlikte yaşamıyorlar. Ona söylemek, endişeleneceği şeylerin listesine bir yenisini daha eklemek olacak. Zaten çok uzun olan bir liste.

"Doğru," diye mırıldandım ve bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırdım.

"Tamam, benim hakkımda bu kadar yeter. İş aramandan bahset."

"Fordham kitapçısında çalışacağım. Bunu az önce konuştuk."

Gülüyor. "Neden yeni profesörden tavsiye mektubu istemiyorsun?"

Başımı o kadar hızlı kaldırıyorum ki, fincanımdaki kıvrım uçar ve masamın üzerine kahve sıçrar. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Maggie, Frank'in hastalık izninde olduğunu ve senin de biraz pislik ama kötü anlamda değil, yeni bir adamla çalıştığını söyledi. Bu ne anlama geliyorsa."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. Tabii ki Maggie ona söylemiştir. Maggie muhtemelen sırrı açığa çıkarmak için can atıyordu ve sırrı saklarken bu dürtüsünü hafifletmek için yeterli kadarını söyledi. O, şeytani olduğu kadar da dikkatlidir.

"O kadar mı kötü?"

Jillian'ın sesi o kadar nazik ve sabırlı ki, bir an için ona Nathan'ın yeni profesör olduğunu söylemeyi düşünüyorum. Ama bu, bugüne kadar olan her şeyi ona anlatmamı gerektireceği için, sözlerimi geri alıp sadece "Evet" diyorum.

"En azından yakışıklı mı?"

Kalbim göğsümde çarpmaya başlasa da kaşlarımı çattım. "Bunun ne önemi var?" "Çünkü yakışıklı biriyle çalışmak eğlenceli olabilir."

"Şey, o bir pislik, o yüzden..." Başka ne diyeceğimi bilemediğim için alaycı bir şekilde burun kıvrıyorum, homurdanıyorum, şaka yaptığımı umduğum bir sürü ses çıkarıyorum.

"İşini tehlikeye atacak hiçbir şey yapma, tamam mı? Hukuk fakültesine girmek için çok çalıştın ve..."

"Bana biraz güven, Jills," diyerek sözünü kesiyorum. "İster inan ister inanma, ben profesyonel davranabilirim."

"Saçmalık!"

Sesim Frank'in ofisinde yankılanır ve yanından geçen bir kadın koridordan bana eleştirel bir bakış atar.

Nathan koltuğundan kalkmaz; sadece sert kaşlarının altından bana bakar.

"Neden saçmalık mı?"

"Çünkü kasıtlı olarak duygusal acı çektirmek için *niyet* gerekir, Nathan."

"Aynen öyle."

Frank'in masasının kenarına dirseğimi dayayarak inlerim, boş kahve fincanlarımızdan ve uzun zaman önce bitirdiğimiz keklerden kalan kırıntılarla kaplı peçetelerden kaçınırım.

Geçtiğimiz birkaç haftadır her salı olduğu gibi, en iyi niyetle Frank'in ofisine gelmişim — kağıtlar notlandırılmış, içtihat örnekleri hazır. Nathan ve ben toplantımıza iyi bir başlangıç yapmıştık. Ancak geçen hafta ele alınan dava Southland Corp. v. Keating idi ve bir grup 7-Eleven franchise sahibi, sözleşme ihlali nedeniyle ana şirketi dava etmişti. Bu da Nathan ve benim neredeyse tüm zamanımızı Slurpee'nin en lezzetli çeşidini tartışarak geçirmemize neden oldu (tabii ki mavi ahududu). Bir hafta önce, Mitsubishi Motors Corp. v. Soler Chrysler-Plymouth, Inc. davasının antitröst davalarında tahkim sürecini nasıl şekillendirdiğini detaylı olarak anlatmamız gerektiğinde

antitröst davalarında tahkimin nasıl şekillendiğini detaylı olarak anlatmamız gerektiğinde, sonunda şehirde araba sahibi olmanın gerçekten gerekli olup olmadığını tartışmaya başladık (gerekli değil). Ve bugün, DeMarco v. Petrou davası ve konut mülkiyeti açıklama sözleşmeleri hakkında bir ders için hazırlanmamız gerekiyor. Bunun yerine, *The Real Housewives of New York City* dizisinin, kadınların kiraladıkları yatın sert denizlerle karşılaşması sonucu tatilde neredeyse ölmek üzere oldukları bölümünün, kiralama şirketinin yolculuk öncesinde olası hava koşullarından haberdar olduğu ancak bu bilgiyi hiç açıklamadığı için ihmalin iyi bir örneği olduğunu söylemekle hata ettim. O zaman Nathan, bir TV dizisindeki senaryolu olayları içtihat hukuku olarak kullanıp kullanmadığını sordu ve şimdi artık neyin gerçek olduğunu bile bilmiyorum.

"Bu bir reality şov."

"Ve?" Sandalyesine yaslandı. Bu küçük hareketin havayı nasıl bozduğunu, deri, sedir ve sabun kokusunun beni nasıl sardığını görmezden geldim.

"Reality, senaryosuz olduğu anlamına gelir."

"Bence televizyon yapımcısının rolünü ciddi şekilde küçümsüyorsun." "Bazı unsurların koreografisi yapılmadığını söylemiyorum," diyorum, sakinliğimi yeniden kazanmak için. Bu arada, karşımdaki adam, sanki milyonlarca dolarlık bir davayı mahkeme dışında müzakere ediyormuşuz gibi ellerini kavuşturmuş oturuyor. "Ama bu, dizinin tüm oyuncularını taşıyan bir yatdı. Bir TV yapımcısının kasten onların hayatını böyle tehlikeye atacağını mı düşünüyorsun?"

Omzunu silkiyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu, sapkınlıkla eşdeğer bir şeydi. "Bunlar gerçek olayları yaşayan gerçek insanlar, Nathan. Kontes neredeyse ölüyordu."

Bana iki kafam varmış gibi bakarak kaşlarını çatı. "Kontes mi var?"

Ağzım açık kalır. "Kontesi nasıl unutursun? Connecticut'tan New York'a taşındı ve kraliyet ailesinden biriyle evlendi."

Ağzının köşesi seğirir, sanki ne olacağını biliyormuş gibi. Nathan Asher yine neşeleniyor. "Programı hiç izlemedim."

Ağzım açık kalır, ama sert bir cevap vermeden göğsümden kahkahalar fışkırır. O kadar yüksek ve sınırsız bir kahkaha ki, muhtemelen utanmam gerekir, ama utanmıyorum. Gözlerimi kapatıp başımı geriye atar ve gülerim. Nathan Asher ile tartışmak, uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey.

Telefonum çantamın içinde titremeye başlayınca tartışma kesintiye uğrar. Çıkarmama gerek kalmadan, dersin beş dakika sonra başlayacağını bildiren alarm olduğunu anlarım.

"Bu bizim işaretimiz," diyor Nathan, kapıya doğru başını sallayarak.

Binadan çıkıp Furman Hall'a doğru yürümeye başladığımızda avluda güneş parlıyor, ama hava hala o kadar soğuk ki nefesimiz önümüzde dönen bulutlar halinde süzülüyor. Ceketimi vücuduma daha sıkı sarıyorum, yanımda duran adamı görmezden gelmeye çalışıyorum, ama bu imkansız. Özellikle de yanımızdan geçen her öğrenci de onu fark ediyor gibi görüldüğünde.

Köşeye vardığımızda, "Frank'tan haber var mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Dün aradı ve birkaç gün daha gözlem altında tutulacağını söyledi."

Frank'in ameliyatı iki hafta önceydi ve ameliyat iyi geçmesine rağmen, kısa süre sonra bir enfeksiyon gelişti ve enfeksiyon geçene kadar hastaneye geri dönmesi gerekti. Bu bilgilerin çoğunu, bu ülkedeki tıbbın mevcut durumu ve hastanesinin portakal aromalı Jell-O'ya olan düşkünlüğü hakkında yazdığı ara sıra gelen mesajlardan ve kısa telefon görüşmelerinden edindim.

"Durumu nasıl?"

"Veniero's'tan bir an önce cannoli almazlarsa orayı ateşe vereceğini söyledi."

Nathan gülümsüyor ve bunun nadir görülen gerçek bir gülümseme olduğunu hemen anlayabiliyorum. Yanağındaki gamze ortaya çıkmış. Bu, ona genellikle yüz hatlarını sertleştiren sertlikten uzak, çocuksu bir görünüm kazandırıyor. "Onu görmeye gittin mi?"

Yaya geçidinin dikkatimi gerektirdiğini iddia ederek, onun yüzünden gözlerimi kaçırıyorum. "Henüz değil. Yani, gideceğim. Sadece... hastaneleri sevmiyorum, o yüzden..." Sözlerim yavaşça sönüyor ve omuz silkiyorum.

"Ama sağlık hukuku ile uğraşıyorsun."

"Ee?"

Bana doğru dönüp kaşlarını kaldırdığını hissediyorum. "Ve hastanelerden nefret ediyorsun?"

Furman Hall'a girerken çenemi kaldırıyorum. Lobi öğrencilerle dolu ve Nathan'ın konuşma gürültüsünün içinde beni duyabilmesi için sesimi yükseltmek zorundayım. "Son baktığımda, opioid krizini körüklediği için bir ilaç şirketini dava etmek için hastaneye gitmen gerekmiyordu."

Asansörlerin önünde durup çağrı düğmesine basmadan önce, onun bekleyen bakışlarına karşılık vermek için başımı kaldırıyorum. Yüzümü incelerken kaşları çatılmış, sanki orada gerçek bir şey görmüş ve geri kalanını arıyormuş gibi.

Asansör kapıları açılır ve o bulamadan hızla içeri girerim.

BÖLÜM 12

Hastaneleri her zaman sevmemişimdir. İkinci sınıfta okulun oyun parkından düşüp kolumu kırdığımda, acil servisteki doktor bana bir lolipop ve mor bir alçı verdi, böylece üç saat sonra hastaneden çıktığımda aslında gülümsüyordum. Lise ikinci sınıfta bir gece annemin dördüncü kocası kalp krizi geçirdiğinde, annem Las Vegas'a yaptığı kızlar gezisinden dönene kadar üç gün boyunca onun hastane yatağının başında oturmakta hiç sorun yaşamadım. Hatta günün her saati Pop-Tarts sağlayan koridorun karşısındaki otomat makinesini bile sevmeye başlamıştım.

Hayır, hastaneler kesin bir şey olmaktan çıkıp, insanların yaralı olarak girip iyileşmiş olarak çıktıkları yerler haline gelmesi üniversiteye kadar sürmüştü. Üçüncü sınıfta, Josh o meşhur futbol maçında yaralandıktan sonra ambulansla hastaneye götürdüm ve ayak bileğini sabitlerken onun çığlıklarını dinledim. O steril bekleme odasından Kaliforniya'daki annesini arayan ve doktorların verdiği bilgileri ileten bendim. Bir yıl sonra Travis, Jillian ve Maggie ile oturduğum ve başka bir doktorun Josh'un yaralanmasının nasıl ağrı kesici bağımlılığına yol açtığını anlattığı da aynı bekleme odasıydı. Onu eve götürebilirdik, ama "iyileştirmek" artık geçerli bir terim değildi.

En azından Frank o hastanede kalmak zorunda değil, bu da küçük bir nimet. Lenox Hill Hastanesi, neo-Gotik konakların, lüks butiklerin ve önünden hiç durmadan ambulansların geçtiği, ağaçlıklı bir caddede, Upper East Side'da bulunuyor. Perşembe günü biyoetik dersimden sonra oraya gidiyorum, yolda Veniero's'a uğruyorum. Dört cannoli alıp, metroya doğru ağır adımlarla yürüyerek uptown 6 trenine biniyorum. Hastanenin sürgülü kapılarından içeri girdiğimde, endişem midemde ağır bir taş gibi duruyor ve bilgi masasına yaklaşırken adımlarımı yavaşlatıyor.

Hemşire beni asansörlere yönlendirir ve ben yedinci kata çıkarım. Frank'in odası koridorun sonunda ve ben yavaşça yürürken gözlerimi yere dikip nefesimi kontrol etmeye çalışırım. Ancak keskin antiseptik kokusu kaçınılmazdır — çeşitli temizlik malzemelerinin yapay narenciye kokusuna karışır. Bu kokular burnumu gıdıklar ve zihnimde telaşlı hemşireler, uykusuz geceler ve boş bekleme odaları görüntüleri canlanır.

Frank'in odasının kapısı açık ve ben kapının hemen önünde duruyorum. Yatağın etrafında kısmen çekilmiş bir perde var ve birkaç metre ötedeki her neyle karşılaşacaksam, kendimi buna hazırlamak için bu perdenin arkasına saklanıyorum. Yaşına rağmen, Frank'i her zaman sarsılmaz bir güç, her şeyin değişken olduğu bu dünyada kalıcı bir şey olarak görmüşümdür. Onu tanıdığım üç yıl boyunca, hiç zayıf görüldüğünü görmedim. Şimdi buna hazır mıyım, bilmiyorum.

Ama sonra Frank'in kahkahasını ve onunla birlikte derin, boğuk ve tanıdık başka bir sesi duyunca donup kaldım.

"Dün geldiler," diyor Nathan, odayı ikiye bölen ve görüşümü engelleyen perdenin arkasından.

Kalbim hızla atmaya başlar. Gündüz uğrarsam Nathan'ın orada olmayacağını düşünmüştüm. Yani, adamın çalışması gerekiyordu, değil mi? Ama görünüşe göre bir hukuk firmasında ortak olmak, istediğin zaman çıkıp gidebileceğin anlamına geliyor, ki... evet, şimdi kafamda tekrar edince mantıklı geliyor.

"Papatyalar mı?" Frank hala gülererek soruyor.

"Onun doğum gününü ilk kez hatırladığımı kutlamak için olduğunu söyledi."

Kapıdan ayrılmıyorum, sadece biraz daha eğilip dinliyorum.

Frank'in kahkahası yavaşça sönüyor ve bir süre sonra soruyor: "Onu en son ne zaman gördün?"

"Noel'de."

"Nasıl geçti?" Nathan iç

çekerek. "İyiymiş." "İyi mi?"

Ağırlığını değiştirir. "Beklediğimden daha iyiydi."

"Eh, bu zor olmasa gerek." Frank yine kuru bir kahkaha attı.

"O iyi, Frank," der Nathan. Sesinde yorgun bir gülümseme duyabiliyorum.

"Biz iyiyiz."

"Öyle mi?"

Ağırlık kayması. "Eh, benim etrafında olmamı istemediğini açıkça belli etti."

"Tabii ki istemiyor," diye mırıldanır Frank. "Senin kendi sorunlarınla uğraşman gerektiğini biliyor. Onunkileri de üstlenmene gerek yok."

"Hayatımda biraz saçmalığa ihtiyacım var," diye cevaplar Nathan. "Bana her zaman haklı olduğumu söyleyen yeterince insan var."

Frank, Nathan'ın sözlerinde gizli bir derinlik bulmuş gibi yine homurdanır. Sonra, "Bu konuda kafanın karışık olması normal," der.

Ağırlığını yine değiştirir, sonra iç çeker. "Sorun yok, Frank."

"Biliyorsun, bir gün iyiymiş gibi davranmanın bende işe yaramadığını anlayacaksın."

Nathan iç çeker, ama sesi etrafındaki hastane sesleri arasında kaybolur. "Haklısın."

Sessizlik. Kimden bahsediyorlar? Nathan'ın kız arkadaşından mı? Eski sevgilisinden mi? Frank'in neyden bahsettiğini anlamak için utanmadan her türlü ipucuna açgözlülükle yaklaşıyorum, ama sonra bir hemşire aniden yanımda belirir ve beni irkiltir.

"Oh, merhaba!" Sesi yüksek ve neşeli, Nathan ve Frank'in birkaç metre öteden duymamaları imkansız.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, sesimi alçaltmaya çalışarak.

Tahmin ettiğim gibi, perde arkasında bir hareketlenme oluyor, sanki Frank oturmak için kalkarken "Bea?" diye sesleniyor.

Tir tirinim. "Evet."

Hemşire, bir iyilik yapmış gibi gülümsüyor. "Hemen girebilirsiniz." "Harika. Teşekkürler." Ona kızgın bir bakış atıyorum.

Odaya doğru ilerlerken kalbim göğüs kafesim içinde staccato çalışıyor. Oda, koridorda geçerken gördüğüm diğer odaların aynısı: soluk pembe, nane yeşili ve beyazın karışımından oluşan sıradan bir duvar kağıdı. Duvarda o kadar uzun süre asılı kalmış ki, orijinalinden soluk bir kopyası haline gelmiş ünlü sanat eserlerinin çerçeveli posterleri. Yakınlardan gelen makinelerin uğultusu ve bip sesleri, ya da havayı kaplayan keskin el dezenfektanı kokusu olmasaydı, burası kötü bir otel odası gibi hissettirirdi.

Odayı ayıran perdeyi geçip, Frank'i dar yatakta oturur halde buldum. Nathan, onun yanındaki sandalyede oturuyor. Saçlarıyla uyumlu bir şekilde, tamamen dağınık görünüyor. Gri takımı tertemiz, ama gömleği biraz kırıışık ve lacivert kravatı gevşetilmiş, boynundaki iki düğme açılmış. Köprücük kemikleri arasında hafif bir çukur var, onun altında da birkaç göğüs kılı görünüyor.

Ama beni şaşırtan onun ifadesidir. Şimdiye kadar, o soğuk tavrını korumak için ne kadar çaba harcadığını fark etmemiştim.

kararsız bakışını gizleyemedi şaşkınlığı yüzüne yansıyor. Sonra bana sandalyesini verecekmiş gibi ya da annesinin muhtemelen küçük yaşlardan beri ona öğrettiği başka bir şey yapacakmış gibi duruyor. Yaklaşan teklifi reddediyorum, kolum aramızdaki boşlukta garip bir şekilde sallanıyor. "Hayır, hayır, sorun değil. Kalamam. Sadece uğramak istedim. Merhaba demek için. Selam vermek için." O anda elimdeki kutuyu hatırlıyorum ve onu havaya kaldırıyorum. "Cannolis!"

"Onları böyle sallamaya devam edersen canoli olmazlar," diyor Frank, beni ileri çağırarak kutuyu elimden alıyor. Kutuyu yatağının yanındaki masaya koyuyor ve ancak o zaman yanında, üstüne aynı kırmızı ip bağlanmış aynı kutunun olduğunu fark ediyorum.

Gözlerim, hala yatağın diğer tarafında karşımda duran Nathan'a kayıyor.

"Oh, sen..." Neden cümleyi tamamlayamadığımı bilmiyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, bu yüzden sadece aptalca kutuyu işaret ediyorum.

Bana, aniden ne kadar rahatsız olduğunu gizleyemeyen küçümseyici bir bakış atıyor. "Veniero'dan cannoli istediğini söylemiştin."

"Bir dahaki sefere bir milyon dolar istediğimi söyleyeceğim ve ne olacağını göreceğim," diyor Frank neredeyse fısıldayarak, hastane yatağında tekrar kıpırdanıyor. Bacağını hareket ettirmeye çalışırken yüzünde bir acı ifadesi belirliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Kalça protezi takılmış gibi." Solgun görünüyor ve yüzü hiç bu kadar zayıflamamıştı, ama sesi güçlü, her zamanki gibi derin ve keskin. "Enfeksiyon geçti, ama nedense birkaç gün daha burada kalmam gerekiyor. Sanırım benden son kuruşuma kadar para sıkıştırmak istiyorlar."

"Gözlem için, Frank," diyor Nathan, ellerini beline koyarak ayakta duruyor. "Yirmi dört saat ateşin düşmeden seni taburcu edemezler."

Frank, anlaşılamayacak kadar alçak sesle, birkaç küfürle dolu bir monolog mırıldanıyor.

"Ama sonra eve gideceksin, değil mi?" Sözlerimi cesaret verici hale getirmeye çalışıyorum, ama sesim zayıf çıkıyor, sanki Frank kadar benim de güvenceye ihtiyacım varmış gibi.

"Sonra eve giderim," diye cevaplar. "Tabii, günde iki kez hemşire gelecek. Ve fizik tedavi. Yaz gelmeden yürüteçten kurtulursam şanslıyım."

Soğuk bir endişe göğsümü sıkıştırıyor, ama daha fazla ayrıntı sormadan önce arkamdan bir ses duyuluyor.

"Merhaba, Bay Landry," diye selamlar doktor, odaya girip perdeyi açarken. Klips tahtasından başını kaldırmadan, Frank'in komodininin yanındaki monitörlere doğru yürür. "Bugün nasılsınız?"

"Buradan gitmeye hazırım," diye mırıldanır

Frank. "Bu iyi."

Bu konuşma, daha önce birkaç kez yaşanmış gibi geliyor, ama doktor Frank'in hayati organlarını muayene etmeye başlayıp, yanıp sönen ekranları ve kabloların battaniyenin altında vücuduna nasıl bağlandığını incelemeye başladığında, paniğim hala boğazımı sıkıyor. Kanım ayaklarımın dibinde birikiyor, kalbim ise onu damarlarıma geri çekmek için deli gibi atıyor.

Sonra bir çekiş hissediyorum, yatağın diğer tarafından bana dikkat çekiliyor. Nathan beni izliyor, gözleri kısılmış ve çenesi gergin. Ama bu, alıştığım alaycı bakış değil; sanki bir şeyi çözmeye çalışıyor gibi görünüyor. Neredeyse endişeli gibi.

"Akciğerlerini dinleyelim," diyor doktor. Frank yine homurdanıyor ve öne eğiliyor.

"Seni rahat bırakalım, Frank," diyor Nathan, yatağın etrafından dolaşıp yanıma geliyor. Eli aniden belimin alt kısmına konuyor, hafif bir dokunuşla beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Yarın taburcu olursan bana haber ver. Seni almaya gelirim."

Frank eliyle onu uzaklaştırır, doktora surat asmakla meşgul olduğu için odadan yavaşça çıktığımızı fark etmez ve umursamaz.

Koridora çıktığımızda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ilk kez derin bir nefes alıyorum. Ama asansörlere geldiğimizde Nathan'ın hala yanımda olduğunu fark ediyorum, eli sanki her an bayılabilirmişim gibi sırtımın birkaç santim üzerinde duruyor.

"Teşekkürler," diyorum, öne çıkıp aşağı düşmesine basarak kendime birkaç santimlik değerli bir alan yaratıyorum. "Bizi oradan çıkardığın için, yani."

"Önemli değil," dedi. Bir saniye sonra asansör kapıları açıldı. Kapının bir tarafını tutarak, önünden geçmem için başını salladı, sonra devam etti. "Ben de hastaneleri pek sevmem."

Gergin profilini inceliyorum, ama kapılar kapanırken bana bakmıyor ve *L düşmesine* basmak için öne eğiliyor.

Asansör sessizce aşağı iner, kapılar tekrar açıldığında, sıkıcı konuşma ve anons sesleri ile antiseptik kokusu bizi birinci kata geri karşılar.

Hâlâ bana bakmadan düz ilerler, hastanenin sürgülü kapılarından geçer ve kalabalık kaldırıma çıkar.

"Peki," diyor, durup birbirimize bakarken boynundaki kaşmir atkısını düzeltiyor. "Metroya mı gidiyorsun?"

Ben başımı sallayarak onaylıyorum.

"Tamam." Sonra dönüp o yöne doğru yürümeye başlar, adımlarını yavaşlatarak benim de yanına yetişmemi bekler.

Gökyüzü sulu bir gri, güneş ince bir bulut tabakasının arkasında gizlenmiş. Sanki bahar orada bekliyor, ortaya çıkmak için mücadele ediyor, ama soğuk hala şehri etkisi altında tutuyor, sıcaklığı zorla engelliyor. Sanki işaret almış gibi, yıpranmış paltomun altından bir ürperti geçiyor, omurgamdan bir titreme yayılıyor. Paltomu vücuduma daha sıkı sarıyorum ve bu hareketin Nathan'ın dikkatini çektiğini fark etmemiş gibi davranıyorum.

"Daha iyi bir paltoya ihtiyacın var," diyor.

Soluk yeşil yününe bakıyorum ve dikişler boyunca yıpranmış ipliği düzeltiyorum. "Bu paltoyu seviyorum."

"Neden?" Bu neredeyse bir soru bile değil, sanki mantıklı bir cevap beklemiyormuş gibi.

Çenemi meydana okurcasına kaldırıyorum, bu hareketin yakamın altından bir ürperti daha girmesine neden olduğunu umursamadan. "Bu eski moda."

"Parçalanıyor."

"Belki de parçalanmış şeyleri seviyorumdur."

"Bu yüzden mi o binada yaşıyorsun?"

Gözlerimi kırıyorum. Hafta başında derslerde de birkaç kez böyle yapmıştı, konuşmayı aniden başka bir yöne çevirmişti. Hiç şüphesiz bu, hukuk fakültesinde geliştirdiği bir özellik, rakibini dengesiz tutmanın bir yolu. Ve onun yanında kendimi böyle hissediyorum, sanki ağırlık merkezim kaymış ve ayaklarımın üstünde duramıyormuşum gibi. "Neden bahsediyorsun?"

"Apartmanınız. Tüm o iskeleler."

Bir yanım onun orada olduğunu, binamı tüm harap haliyle gördüğünü sürekli unutuyor, diğer yanım ise bu anıyı kafamdan atamıyor. *Vücudunun sana ne kadar mükemmel bir şekilde yaslandığını hatırlıyor musun? Nefesinin ciğerlerini doldururken ne kadar sıcak olduğunu?* Boğazımı temizliyorum.

"Yıkılmıyor," diyorum. Bana alaycı bir bakış atıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Tamam, evet, öyle görünebilir, ama taşındığımda ev sahibi dış cepheyi yenilediklerini ve bazı boruları değiştirdiklerini söyledi."

"Peki bu ne kadar zaman önceydi?"

Omuz silkiyorum, cevabımı olabildiğince belirsiz tutmaya çalışıyorum.
"Birkaç yıl."

O başını sallar. "Taşınmalısın."

"Kaşmir atkı sahibi ve muhtemelen kahvaltıda havyar yiyen bir adam için bu şok edici olabilir, biliyorum..."

"Kahvaltıda havyar yemiyorum."

"...ama part-time işi olan ve büyük miktarda öğrenci kredisi olan bir hukuk öğrencisi için pek fazla konut seçeneği yok."

Kaşları çatılır. "Yıkılmak üzere olan bir apartman dairesinden başka seçenekler de olmalı."

"Bu sadece bir daire değil, Nathan," diye onu düzeltiyorum. "Bu *kira sabitlemeli* daire."

"Hayır, burası gelecekte EPA Superfund sitesi olacak."

Gülüşüm o kadar yüksek sesli ki, Nathan'ı da benim kadar şaşırtıyor. Dönüyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve sonra yüzünde bir gülümseme yayılıyor. O kadar samimi bir gülümseme ki, dimliği yanağına derin bir iz bırakıyor.

Ama sonra köşeden esen bir rüzgarla kahkaham kesilir ve gamze kaybolur. Aslında, bakışları benim ceketimi vücuduma sıkıca sarılmaya çalıştığım yere doğru kayarken, tüm ifadesi yine okunamaz bir maskeye dönüşür. Denetim o kadar yoğundur ki, bakışlarımı başka yöne çevirmek, caddenin karşısındaki bankanın penceresinin bir şekilde ilginçmiş gibi davranmak zorundayım.

Bir an sonra, boynumda yumuşak ve sıcak bir şey hissediyorum. Beynimin durumu anlaması biraz zaman alıyor ve o zaman bile, omuzlarıma sarılmış kalın lacivert kaşmir şalı aşağıya bakıp, sonra da onun boynundan kaybolan atkıyı yukarıya bakarak durumu kavrayabiliyorum.

"Bu senin atkın," diyorum aptalca, sanki bu ikimiz için de yeni bir habermiş gibi. "Ee?"

"Ve ben istemiyorum."

"Tamam." Bana inanmadığını ima eden bir şekilde söylüyor, ama ısrar etmiyor. Eşarby geri almaya da çalışmıyor.

"Nathan, ben..."

"İş arama nasıl gidiyor?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Kavgayı bırakmak istemiyorum. Ama eşarby çıkaramıyorum da. Eşarp muhteşem yumuşaklıkta, boynumu ısıtıyor ve vücuduma sıcak bir akıntı gönderiyor. Ya da belki de kokusu: deri, sabun ve sedir. Bu yüzden sadece "İlerliyor" diyorum.

O, kararsız bir sesle mırıldanır. "Henüz herhangi bir firmadan cevap aldın mı?"

"Henüz değil, ama yılın bu zamanı çok yoğun. Ayrıca, baro sınavına çalışmam gerekiyor. Şu anda asıl önceliğim bu. Eğer geçemezsem, iş arama da anlamsız olur."

Kaşlarını çatıyor, ifadesinde neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir değişiklik, tam da gerektiği kadar şüpheyi gösteriyor. "Geçersin."

Ben alay ediyorum. Baro sınavı, West Side'daki bir kongre merkezinde, sert ışıklandırılmış devasa bir salonda yapılıyor. Bu salonda, binlerce avukat adayı iki gün boyunca mutlak sessizlik içinde oturmak için bitmek bilmeyen bir sıra halinde katlanır masalar bekliyor. Daha korkutucu bir mekan t a s a r layamazlardı. "Bunu bilemezsin."

Yaya geçidinde duruyoruz ve o çenesini kaşımak için elini uzatıyor. Eşarbi olmadığı için boynundaki çizgileri ve sakalını görebiliyorum. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, o odaya giren hiç kimse sınavı geçeceğini düşünmüyor."

"Sen hariç, eminim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. Kafasını yana eğiyor, sanki o anıyı yeniden gözden geçiriyormuş gibi. "Ama sanırım bunun sebebi arkamda oturan ve sırtıma kusmuş olan adamdı, o yüzden son kompozisyon sorusunu neredeyse bitiremeyecektim."

Ağzım açık kalır. "Şaka yapıyorsun."

Kafasını sallar. "Konferans salonunda telefon kullanmak yasak ve saat de yok, bu yüzden zamanı takip etmek için kendi saatini getirmen gerekiyor. Bu adam, sınavın ilk saatinde saatinin durduğunu son on dakikaya kadar fark etmedi, bu yüzden sınavı bitirmeye çok uzaktı."

"Harika," diye mırıldanıyorum, neredeyse kendime. "Şimdi endişelenecek başka bir şeyim daha oldu."

"Sorun olmaz."

"Peki ya iyi olmazsam?"

"İki saat getir."

Kafamı sallıyorum, ama gülümsemeden de kendimi alamıyorum. "Sen tam bir pisliksin." "Bunu daha önce de söylemiştin."

Tekrar güldüm ve atkıyı vücuduma daha yakın çektim. Nathan'ın bu hareketi izlediğini fark edene kadar, bunu yaptığının neredeyse farkında değildim, gülümsemesi bir kez daha okunamaz bir şeye dönüştü.

"Peki ilk seferinde geçtin mi?" diye soruyorum. Yine başını sallıyor, ama bu sefer daha yavaş.

Dramatik bir şekilde iç çekirim.

"Tahmin etmiştim." "Neden?"

"Ünlü hukuk öğrencisi ilk denemesinde baroyu geçer. Şehrin en iyi hukuk firmalarından birine girer. Beş yıl içinde ortak olur."

"Ama o makaleyi okumadın."

Kahretsin. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ama önümde elimi sallayarak, sanki bu önemsiz detayı silip atıyormuşum gibi yapıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Her şey yolunda gidiyor. Mükemmel bir hukuk fakültesi kariyeri, rüya gibi bir iş. Eski kız arkadaşın muhtemelen bir süper model."

Kaldırımın ortasında durur, ifadesi değişir, dudaklarında asimetric bir gülümseme tutmaya çalışırken yüzünde karışıklık belirir. "Kim?"

"Eski sevgilin. Frank'le ve... orada konuştuğun kişi." Sözler ağzımdan çıktıktan sonra, sadece kulak misafiri olduğumu itiraf etmekle kalmadığımı, aynı zamanda Nathan'ın aşk hayatıyla da ilgilendiğimi fark ettim.

Sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi uzun bir süre bana bakar. Sonra, yavaşça, zihninde bir şeyler yerine oturur ve gülümsemesi yumuşar. "Ne kadar süre dinledin?"

Sesim bir oktav yükselirken gözlerimi devirdim. "*Dinlemiyordum.*" "Tamam."

Bana inanmıyormuş gibi söyledi ve tekrar yürümeye başladı.

"Şey, eski sevgilimden bahsetmiyorduk."

"Oh." Onun adımlarına uyum sağlarken göğsümde tuhaf bir rahatlama hissettim. "Annemden bahsediyorduk."

"Frank anneni tanıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Mezuniyetimde bir kez tanışmışlar. Ama onun hakkında çok konuştuk." Nathan bakışlarını yolun ötesine kaydırır. Bir an geçti. "Ben onun asistanıyken ona MS teşhisi kondu."

Sesimi bulana kadar uzun bir süre ona baktım. "Çok üzıldüm, Nathan."

Benim üzgün ifademi görünce kaşları yumuşadı. "Önemli değil. Şu anda durumu çok iyi. Bir süredir nüksetmedi ve son nüksetme de çok uzun sürmedi. Ama neyin yanlış olduğunu anlayana kadar sık sık hastaneye girip çıktı, bu yüzden şehirde değil, evimde daha çok zaman geçirdim. Başka biri benim amirim olsaydı, istifa etmek zorunda kalırdım, ama Frank bu konuda çok anlayışlıydı. Bana ekstra izin verdi ve sanal ofis saatleri yapmama izin verdi. Onun sayesinde mezun oldum."

Yola geri döndü. "Her neyse, bu yüzden hastanelerden nefret ediyorum." Dikkatini bir anıya takmış gibi göründü, sonra onu silkeledi ve dikkatini tekrar bana verdi. "Peki ya sen?"

Ona gerçeği söyleme isteği beni şaşırttı. Hatta ağzımı açtım, Josh'la birlikte hastanelere girip çıkmanın korkunç anılarını paylaşmaya hazırdım. Ama ben

Yapamam. Belki bir yabancıyla ilgili olsaydı, Nathan'ın asla tanışmayacağı biriyle ilgili olsaydı... ama bu onun müvekkilini ilgilendiriyor. Ve Josh'un bağımlılığının ayrıntılarını avukatına açıklamak... bunun getireceği komplikasyonlar midemi bulandırıyor. Bu yüzden omuz silkiyorum.

"*Grey's Anatomy*'nin beşinci kez patlayan hastane bölümünü hatırlıyor musun? Ondan hiç kurtulamadım."

O hafifçe güldü ve ben de gülümsemeden edemedim.

Yürüyoruz, yürüyoruz ve sohbet o kadar kolay ve rahat akıyor ki, metro istasyonuna vardığımızı neredeyse fark etmiyorum. Treni burada yakalamam gerektiğini biliyorum, hatta köşedeki metro girişinde parlayan yeşil küreleri görüyorum, ama Nathan, L2 iken Frank ile nasıl tanıştığını anlatıyor, bu yüzden bunu görmezden gelip Washington Heights'a kadar yürümeye devam etmeye hazırım.

Ama sonra Nathan durur. "Bu sen misin?"

"Oh, evet. Evet." Fark etmemiş gibi görünmeye çalışarak başımı sallıyorum. O da başını sallıyor. İkimiz de kıpırdamıyoruz.

"Bu gece büyük planların var mı?" diye soruyor sonunda.

"Evet," diyorum ve ona keskin bir gülümseme atıyorum. Flanel pijamalarım ve Netflix ile randevum olduğunu itiraf etmek istemiyorum.

İfadesinde, ofisinde ilk tanıştığımızda gördüğüm o keskinlik var, gözleri yanaklarımdan, gözlerimden, saçlarımdan geçip giderken bile. "Umarım seni çok bekletmemişimdir. Geç kalmanı istemem."

Garip bir şekilde başımı sallıyorum. "Tamam. Peki, haftaya görüşürüz. Toplantımızda. İş toplantımızda."

"Tabii." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "İyi geceler, Bea."

Sonra arkasını dönüp kaldırımda yürümeye başlar. Merdivenlerden inip metroya binmeden önce köşeyi dönüp kaybolmasını izlerim. Bir saat sonra daireme girdiğimde, hala onun atkısını taktığımı fark ederim.

BÖLÜM 13

Salı günü, sırt çantamı, dizüstü bilgisayarımı, telefonumu ve köşedeki içki dükkanında bulabildiğim en ucuz kırmızı şarabı taşıyarak bir şekilde Vanderbilt Hall'un dördüncü katına çıkmayı başardım. Bu başarı tek başına satın almamı haklı çıkarırdı, ama asansörden inerken, şarabı neden satın aldığımı kendime hatırlatıyorum: Bu sabah, Maggie ve Travis'in Miami'ye uzun zamandır beklenen varışlarıyla ilgili mesajlarının arasında, bir e-posta uyarısı vardı. Bir hukuk firmasından cevap gelmişti.

Maalesef, bu bir form e-postasıydı ve bana şu anda işe alımların dondurulduğunu ve kimseyi işe almayı düşünmediklerini söylüyordu. Bu yüzden elimde altı dolarlık kırmızı şarap var.

Nathan, Frank'in ofisinin dışında bekliyor. Dikkatini telefonuna vermiş, ekranı incelerken kaşlarını çatmış, bu yüzden kapıyı açmak için yanından geçene kadar beni fark etmiyor.

Başını kaldırıp kaşlarımı çatmış halimi, sonra da şarabı fark etti. "Öğle yemeği mi getirdin?"

Ona alaycı bir gülümseme attım. "Hayır. Sekiz hafta boyunca iş cevabı bekledikten sonra, bugün Mitchell ve Roch'tan bir e-posta aldım."

"Ee?"

İçeri girip her zamanki koltuğuma oturuyorum ve şişeyi kaldırıyorum. "Sana bir ipucu vereyim. Bu şampanya değil."

Yanımdaki koltuğa oturdu. Düşünceli bir ifadeyle, doğru kelimeleri arıyor olduğunu anladım, bu yüzden o bulamadan ben önceden vazgeçtim. "Sorun değil."

Öyle de. En azından artık e-postaların alıcılara ulaşıp ulaşmadığını merak ederek kendimi yıpratmaktan vazgeçip, diğer on sekiz şirketin neden bana hiç cevap yazmadığını merak ederek kendimi yıpratmaya başlayabilirim.

Hayır, beni gerçekten rahatsız eden tek şey, e-postayı okuduktan sonra dairemdeki sessizlikti. Genellikle müzik dinlerim ya da televizyonu açarım, yalnızlığımdan dikkatimi başka yere çekecek herhangi bir şey yaparım. Ama bu sabah e-postayı açmak için o kadar endişeliydim ki, her zamanki düzenimi ihmal ettim, bu yüzden bilgisayarımı kapattığım anda sessizlik beni bekliyordu. Ne kadar yalnız olduğumu hatırlatan bir sessizlik.

Nathan telefonunu ceketinin cebine koyar ve ellerini birleştirir. Bugün gri bir takım elbise giymiş, ama kravat takmamış, sadece mavi bir oxford gömlek giymiş. Bir dakika boyunca beni izler, sanki sözlerini dikkatlice seçiyormuş gibi, sonra şöyle der: "Land and Associates'ten henüz haber aldın mı?"

"Hayır, neden?"

"Çünkü bar etkinliğinde seni Marcie Land ile tanıştıracığımı söylemiştim."

Aklım, haftalar önce o geceye, benim daireme giderken arabada yaptığımız sohbele geri dönüyor.

"Hayır, orada olsaydı seni tanıştıracığımı söyledin. Ama o orada değildi."

"Ama bu Perşembe Safe Harbor için düzenlenecek bağış etkinliğinde olacak."

Bu hayır kurumunun adını tanıyorum, ama hala bağlantıyı kuramıyorum. "Tamam."

"Yale Kulübü'nde. Saat sekizde."

O bekliyor. Ben de bekliyorum. Birbirimize bakarken uzun bir bekleme süresi geçiyor.

"Ee?" diye soruyorum sonunda.

Kaşları çatılır. "Kasten anlamazlıktan mı geliyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarım, ifadesiz bir yüzle.

Gözlerini bana dikip, yüzünde eğlence ve alay karışımı bir ifade belirir. "Seni tanıtabilmem için benimle birlikte gelmek ister misin diye soruyorum."

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Hayır demeliyim. Gülüp, bu şarap şişesini açmak için bir tirbuşon bulmalıyım. Çünkü gitmek istesem de, aylardır hayalini kurduğum bir fırsat olsa da, okul saatleri dışında Nathan'la vakit geçirmek tehlikeli geliyor.

Ama bunun yerine kendimi "Bu bir randevu olmayacak" derken buluyorum. "Elbette," diye ciddiyetle cevap veriyor.

"Yalnız gelirim, yalnız giderim ve seninle konuşmak zorunda değilim."

"Anlaşıldı."

Bir an daha düşünürüm, başka bir uyarı daha bulmaya çalışırım. Ama sonunda vazgeçerim ve başımı geriye atarak, "Bu, ağ kurmam gerektiği anlamına geliyor, değil mi?" diye inlerim.

"Asla bilemezsin," diyor. "Yale Kulübü'nün köşelerinde büyük saksı bitkileri olabilir."

Gülmemi tutamıyorum, bir an vücudum titriyor, sonra başımı tekrar kaldırıp ona pislik demek için hazırlanıyorum. Ama onun ifadesini gördüğümde sözler dilimde eriyor, bakışları boynumdan gözlerime doğru kayarken dudaklarında neredeyse alaycı bir gülümseme belirliyor.

Sonra çantamın içinde telefonum titremeye başlar. Düşük gürültü sesi Nathan'ı transından çıkarır ve o da arkasını döner.

Telefonu çıkarırım ve aydınlatılmış ekranda Travis'in resmini görürüm. Travis iyi bir günde bile nadiren arar, tatildayken ise hiç aramaz. Şu anda aklıma gelen tek neden acil bir durum olabilir ve aniden Travis'in Josh'a o hapla ilgili olarak ulaşacağını hatırlarım.

"Üzgünüm, bunu cevaplamam gerek," diyorum.

Nathan başını sallar, çoktan ayağa kalkmıştır. "Furman'da buluşuruz." İkinci zil sesiyle kapıdan çıkar ve ben hemen cevap veririm. "Ne oldu?" diye sorarım.

Bağırışlar, kahkahalar duyuluyor ve bir an için The Cure'un şarkısını çalan bir çelik davul duyduğuma yemin edebilirim.

Sonra Maggie'nin sesi telefonda patlar. "BEA!"

"Selam," diye cevap veriyorum. "Neden Trav'in telefonundan arıyorsun?"

"O benim telefonumu büyükannemle konuşmak için kullanıyor." O gülüyor ve arka planda sanki biri tezahürat düzenliyor gibi geliyor. "Bea, az önce ne olduğunu asla tahmin edemezsin!"

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Otele vardık ve çantalarımızı bıraktık, Travis bu restorana gitmemiz için ısrar etti, ben çok şaşırdım çünkü uçakta yemek yemiştik, ama gittik ve benim ailem ve onun ailesi oradaydı, sonra o diz çöktü ve bana evlenme teklif etti!" Bir çılgılık daha, bu sefer kulağımın dibinde, kafatasımı titretircesine.

"Ne?" diye sordum,
şaşkın bir şekilde.

"Evleniyoruz!"

Göğsüme ağır bir şey düşüyor. Maggie ve Travis o kadar uzun süredir birlikteler ki, evleneceklerini hiç düşünmemiştim. Bu, onlar bed and breakfast'ı kapattıklarında tutunduğum teselli kaynaklarından biriydi.

birlikte bir ev satın alabilir, taşınabilirlerdi, ama en azından evli değillerdi. Çekirdeğimiz bozulmadan kalacak, daha fazla kırılmalardan korunacaktı.

"Bea?" Maggie, kendi tarafındaki gürültünün üstüne sesini yükselterek sorar. "Orada mısın?"

Frank'in dağınık kitaplığına bakıyorum. Bir an sonra, "Ben sadece... senin evlenmek istediğini düşünmemiştim," diyorum.

"Hadi ama Bea," diyor. Gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Evlilik kötü bir kelime değil."

Kafamı sallayıp paniğimi bastırmaya çalışıyorum. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece inanamıyorum."

"Biliyorum! Nedime olmalısın, tamam mı? Başka seçeneğin yok!" Bir çığlık daha. "Kapatmam lazım. Seni seviyorum! Yüzüğün fotoğraflarını mesaj atarım!"

"Hoşça kal, Mags. Ve tebrikler..." Ama çoktan telefonu kapatmış.

Gerçekten derse gitmeliyim — zaten birkaç dakika geç kaldım — ama gitmiyorum. Bunun yerine, blok çevresinde yavaşça yürüyerek, haftalardır biriken tüm endişe ve kaygıların birleşiminden kaynaklanan mide bulantısını bastırmaya çalışıyorum. Yalnızlık, iş arama, hap hala o kutudaki gibi beynimin köşelerinde yuvarlanıyor. Maggie ve Travis'in nişanlanması, son birkaç yılda ne kadar çok şeyin değiştiğinin bir başka göstergesi.

Furman Hall'a ve dördüncü kattaki derslik odasına geri döndüğümde, dersin bitmesine sadece on dakika kalmıştı. İçeri girebilirdim, ama dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum. Yine de, kapının cam penceresinden odayı görebileceğim koridordaki duvara yaslanırken, ayrılmak da istemediğimi fark ettim.

Nathan sınıfın önünde durmuş, uzun boylu vücudunu kürsüye yaslamış ve ön sırada oturan öğrencilerden birinin sorusunu dinliyor. Ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamış, ön kollarını ortaya çıkarmış, parmakları arasında kuru silme kalemini çevirirken kasları derisinin altında dans ediyor.

Bu işte çok iyi. Bir ay önce bunu itiraf etmeye cesaret edemezdim, ama onu başını sallayıp gülümserken ve cevap verirken izlerken, iyi bir profesör olmak için gereken her şeye sahip olduğunu inkar edemiyorum: sabır, nezaket, zeka ve...

Kes şunu, diye bir ses zihnimin derinliklerinden geliyor.

Kafamı sallayıp arkamı dönmeye başlıyorum, ama tam o anda o da bana bakıyor ve kapıdan gözlerimle buluşuyor. Savunmamı iyi bir şekilde güçlendirdiğimi sanıyordum, ama o kısa bakışla — göz teması kurmadan sadece yarım saniye önce

göz teması kurup sınıfa hitap etmeye devam etmeden önce — beni tamamen anladığını anlıyorum.

Diğer sınıfların kapıları açıldığında koridorda bir kargaşa başlar. Bir dakika sonra bizim dersliğimizin kapısı da açılır. Öğrenciler dışarı çıkar ve asansörlere ve merdivenlere doğru yönelirken konuşmalar havayı doldurur.

Gitmeliyim. Ofisime dönüp şarabı açmalı ve geçen haftanın ödevlerini notlandırmayı bitirmeliyim. Ama sonra adımı duyarım.

"Beatrice."

Başımı kaldırıyorum. Nathan kapıda durmuş, beni dikkatle izliyor. Her zamanki ifadesiz yüzü, ama bu sefer bir parça endişe de var. Sonra merdivenleri işaret ediyor ve benim onu takip edeceğimi bilen birinin kendine güveniyle yürümeye başlıyor.

Ve ben de onu takip ediyorum.

Kahretsin.

BÖLÜM 14

Washington Arch önümüzde yükseliyor, parkın ortasına uzun bir gölge düşürüyor ve Fifth Avenue'nun şehir merkezine doğru uzanan düz yolunu çerçeveleyiyor. Nathan'ı binadan dışarıya kadar takip ettiğimde beni nereye götüreceğini bilmiyordum, ama Washington Square Park'taki boş bir bank değildi. Yine de şu anda oradayız. Bulutsuz gökyüzü ve 50 derecenin biraz üzerindeki sıcaklık sayesinde, NYU'nun geri kalanı da aynı şeyi düşünmüş gibi görünüyor. Park, her boş alana yayılmış, konuşup gülüp ara sıra gitar çalan öğrencilerle doludur. Hatta bir adamın elinde lavta bile var.

Ama Nathan ve ben sessizce oturuyoruz. Birkaç dakika geçtikten sonra sonunda konuşmaya başladı.

"Ne oldu?" Sesi alçak, derin ve yumuşak. "Hiçbir şey."

Tabii ki bu bir yalan. O kadar çok sorun var ki, hepsini takip etmekte zorlanıyorum.

O iç çekiyor. "Aklında bir şey var."

Tanrım, bunu nasıl fark etti? *Neden* fark etti? Beni bu kadar iyi tanıması sinir bozucu ve buna karşı koyacak savunmam yok.

"Önemli bir şey değil."

Ağzının köşesi seğirir. "Tamam." Gözlerimi deviririm. "Bunu yapmandan nefret ediyorum." "Neyi?"

"Tek kelime bile etmeden şüphesini belli etmeni."

"Tamam."

Aman Tanrım, *yine* yaptı.

Hayal kırıklığıyla inledim. Bu öfkeyi sürdürmek için çok yorgunum ve bu öfke beni tüketiyor, vücudumu zayıf ve kırılgan hissettiriyor. "Önemli değil, Nathan."

Bana bakarak devam etmemi bekliyor.

"Tamam, peki." Yüzümden birkaç saç telini çekip attım. "En yakın iki arkadaşım az önce arayıp nişanlandıklarını söylediler."

"Bu kötü bir haber mi?"

"Hayır, sadece..." Dilim kelimeleri telaffuz edemiyor. Nasıl açıklayabilirim? Uzun zamandır arkadaş grubumuzun birleştirici gücüydim, kendimi bu rolle tanımlıyordum. Ve şimdi her şey parçalanıyordu. "Travis ve Maggie yıllardır birlikteler. Birbirlerini seviyorlar ve tüm zamanlarını, asla tamir edilemeyecek olan bu evi tamir etmekle geçiriyorlar, ama bunu yapmaktan hoşlandıkları için umursamıyorlar. Her şey yolunda. Yani, birlikte *yaşıyorlar*. Bu tek başına ciddi bir bağlılık. O yüzden nedenini anlamıyorum."

"Neden evleniyorlar?" "Neden *herkes* evleniyor?"

O iç geçirir ve ben daha o konuşmaya başlamadan ses tonunun alaycı olacağını bilirim. "Şey, Bea, bir insan başka birine aşık olduğunda..."

"Aman Tanrım," derim, gülmeme engel olmaya çalışarak. "Evlilikten bahsetmiyorum. Ama neden riske giresin ki? Neden zaten iyi giden bir şeyi değiştiresin ki? Birini sevmek kolayken ona büyük bir söz veriyorsun, ama kimse sana bu sevginin, kimin gümüş çatal bıçakları alacağı ya da kanepeyi nasıl paylaşacakları konusunda bir kavga ile kolayca sona erebileceğini söylemiyor."

Nathan arkasına yaslanır, bacaklarını uzatır ve ellerini kalçalarının arasında birleştirir. "Bazen kanepe hakkında tartışmak, o duyguların hala orada olduğunu kabul etmeden onları ölçmenin en kolay yoludur."

"Bunu kanepeye söyle."

Gülümser ve gamzesinin izini görürüm. Bu, vücudumda bir heyecan dalgası yaratır.

"Anlamıyorum," diye devam ettim, bakışlarımı onun yüzünden ayakkabımın kirleri tekmelediği yere çevirdim. "Aşk, hukuki bir karmaşaya girmeden de yeterince zor."

O, bu sözleri bir an havada asılı bırakır. "Bütün boşanmalar acımasız değildir, Bea."

Aslında ne demek istediğini biliyorum: *hepsi Josh ve Jillian gibi değil*. Ama ikimiz de ima edilen şeyi anlasak da, ikimiz de bunu kabul etmiyoruz.

"Ofisini gördüm, Nathan," diyorum sırtarak. "O kirayı dostane ayrılıklarla ödemiyorsun."

Yine sessizlik. Yüzünde düşünceli bir ifade var, sanki sözlerimin altında gizli bir şey yakalamış ve onu inceliyor, katmanlarını parçalıyor gibi. Sonra öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve parkın uzak ucundaki bir şeyi inceliyor gibi görünür. "Bir keresinde neredeyse evleniyordum."

Kalbim hızla çarpmaya başlar, kaşlarım karışıklıkla çatılır. "Ciddi misin?"

O başını sallar.

"Ne oldu?"

"Hayat zorlaştı," diyor omuz silkerek. Bir süre sonra devam ediyor. "Burada ikinci yılımda Rebecca ile tanıştım. İkimiz de aynı kar amacı gütmeyen kuruluştaki gönüllü olarak çalışıyorduk. O zeki ve güzeldi ve benimle aynı hedefleri paylaşıyordu. Her şey yolunda gidiyordu. Birkaç ay sonra birlikte yaşamaya başladık, gelecek planları yapmaya başladık. Sonra anneme MS teşhisi kondu..." Anılarına dalmış gibi görüldüğü için sözleri kesildi. Sonra sırtı düzeldi ve çenesini kaşdı. "Ailem, annemin tedavisini ödemek için ikinci bir ipotek aldı, ama yine de yetmedi. Annem beklenenden daha erken işinden ayrılmak zorunda kaldı ve faturalar birikmeye başladı. Benden hiç yardım istemediler, ama ben yardım etmeseydim evlerini kaybedeceklerdi. Bu yüzden mezun olduktan sonra, birlikte çalıştığım kar amacı gütmeyen kuruluştaki almayı planladığım işi reddettim ve bunun yerine özel bir muayenehanede çalışmaya başladım. Çalışma saatleri uzundu, stresliydi ve her hafta sonu onları görmeye gidiyordum. Çok zordu."

"Bu yüzden mi ayrıldınız?"

Çenesindeki kas yine seğirdi. "Ayrılmamıza katkıda bulundu." Uzun bir nefes alıp arkama yaslandım. "Hayat her zaman zorlaşır."

Kafasını yana eğerek düşünüyormuş gibi yaptı. "Ama annemle babam bunu çok kolaymış gibi gösteriyorlardı. Ayrıldıktan sonra onları görmek için eve gittiğimde, sanki onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettim. Sonra bir sabah, annemi doktora götürmeyi teklif ettim. Babama biraz nefes aldirmek istedim, ama o yine de gelmekte ısrar etti. Annem içeri girdikten sonra, biz bekleme odasında otururken, babama neden bu kadar ısrarcı olduğunu sordum. Yani, bunların hiçbirisi kolay değildi. O biraz nefes almayı hak etmişti. O da omuz silkti, gülümsedi ve şöyle dedi: 'Aşkın kolay olması gerekmez. Ama şanslıysan, basit olur.'

Kolay değil, sadece basit, diye düşünüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Nathan bana dönerek, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana bakar. Güneş, çevredeki ağaçların dallarından süzülerek yüzüne gölgeler düşürür. Bu, çenesinin keskin hatlarını, gözlerindeki farklı mavi tonlarını vurgular.

"Seni gerçekten rahatsız eden ne, Bea?" diye soruyor, sanki sorunun özünü biliyormuş gibi. Sadece bunu yüksek sesle söylememi istiyor.

Ve evremdeki insanlara olan sevgime tutunarak geçirdiğim yılları düşünüyorum, onların mutlu ve güvende olmaları için ne kadar çok şey verdiğimi... ama onlar hayatlarına devam ederken ben hala aynı yerdeyim.

"Sevdiğim herkes tarafından geride bırakılıyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama artık içimde saklayamayacağımı biliyorum.

"Ama onları hala seviyorsun,"

diyor. Başımı sallıyorum. "Evet."

Elini uzatıp bir bukle saçımı kulağımın arkasına koyuyor. "O zaman çok basit."

Sessizlik. Bir şey söylemem gerektiğini, alaycı bir cevap vermem gerektiğini biliyorum, ama onun bakışlarını sürdürmekten başka bir şey yapmaya gücüm yetmiyor. Sanki her şeyi görebiliyormuş gibi hissediyorum, tüm çıplak ve korkutucu yanlarımı, derinlerde sakladığım tüm yaraları. Bu bakış beni açık ve savunmasız hissettiriyor. Ama ilk kez bundan nefret etmiyorum. Hiç nefret etmiyorum.

BÖLÜM 15

Ofisimin kapısının üzerindeki saate bakıyorum.

Saat 16:49.

Bu, Marissa Bishop ve Jessica Delgado'nun kırk dokuz dakikadır karşımda oturup, tahkim analizi ödevleri için her gerekliliği inceledikleri anlamına geliyor.

Kimse bana, öğretim asistanlığının en önemli görevlerinden birinin terapistlik yapmak olduğunu söylememişti. Dinleriz, özellikle de ilk başta, birinci sınıf hukuk öğrencileri hevesli ve bunalmışken, en zeki olanlar bile çabalarını sorgularken. Ben de öyle yaptım; üç gün boyunca uykusuz kalıp Medeni Usul Hukuku finaline çalıştıktan sonra, başarısız olacağıma ikna olmuş bir şekilde asistanımın ofisine girmiştim ve ona, bir sanat komününe katılmakla ilgili herhangi bir bilgisi olup olmadığını sormuştum. Neredeyse bir saat boyunca benimle konuştu ve ben de çay içip, biraz uyuyup, sakinleşmem gerektiği konusunda net talimatlarla oradan ayrıldım. Bu, hayatımın en iyi tavsiyesiydi ve bir öğrencim kapımı çalarak dinleyecek birine ihtiyaç duyduğunda, bunu her zaman aklımda tutmaya çalışıyorum.

Şu an hariç. Çünkü şu anda Marissa ve Jessica'nın Nathan Asher hakkında bilgi dışında başka bir şeye ihtiyaçları olmadığı apaçık ortada.

"Profesör Asher salı günleri dışında kampüse hiç uğrar mı?" diye merak ediyor Jessica.

Bu soruyu üçüncü kez soruyor ve ben ona iki kez hayır dedim, bu yüzden şu anda tek söyleyebileceğim şey, "Neden salı günü ona sormuyorsun, tamam mı?"

"Bu hafta ofis saatleri var mı?" diye Marissa araya giriyor. Gülümsemesini zorlukla bastırıyor ve sorusunun vaka çalışmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum.

"Onun gündüz işi var, Marissa."

"Biliyorum," diyor, dirseğini masama dayayarak. "Boşandığımda onu işe alabilmek için evlenirdim."

Jessica'nın gözleri parlar. "O zaman onu her zaman takım elbise içinde görebiliriz."

Marissa başını sallar. "Kravatı biraz gevşetilmiş halde..."

"Tamam, çalışma saatlerim resmen bitti," derim, umarım bu, yanaklarımdaki ani kızarıklığı gizler. "Ödevlerinizi teslim etmenize iki hafta var, başka sorunuz olursa tekrar gelebilirsiniz, tamam mı? Ve Marissa, Nathan'ın sınıfta ilk kimi çağıracağına dair yine bahis oynadığınızı duyarsam, notunuzdan bir harf düşürürüm. Ciddiyim."

Marissa çantasını alıp kapıya doğru yürürken bir şeyler mırıldanıyor. Jessica hemen arkasından geliyor ve koridora doğru ilerlerken aralarında fısıldaştıklarını duyabiliyorum. Kendime, ödevle ilgili verdiğim harika tavsiyeleri tartıştıklarını söylemek istiyorum, ama sanırım hala Nathan'ın kravatını tartışıyorlar.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp saate bakıyorum. Saat 17:01.

Kahretsin. Safe Harbor Benefit'e gitmek için gereken süreyi kafamda hesaplamaya çalışıyorum. A treni zamanında çalışırsa, beş buçukta evde olabilirim, ama yine de duş alıp üstümü değiştirmem ve saçımı yapmam gerekiyor — bu yerin adresi neydi? Onu da araştırmam lazım. Ama önce, başka öğrenciler gelmeden ofisimden çıkmam gerekiyor.

Dizüstü bilgisayarımı alıp kollarımı paltoma sokuyorum. Bir dakika sonra kapının önündeyim, çantamda kilitlemek için anahtarları arıyorum.

"Acil ne var?"

Blake'in sesi arkamdan geliyor ve gözlerimi kapatıp, önümüzdeki altmış saniye boyunca sabrımı korumaya çalışıyorum.

"Eve. Bu akşam planlarım var," diyorum ve arkamı dönüp onun yanımdaki duvara yaslanmış, her zamanki gibi telefonuna bakarken buluyorum.

"Evet,

biliyorum." Bir

an durdum. "Ne?"

"Sen ve Nathan Asher. Yale Kulübü olayı."

Sanki ilk kez kamufajım olmadan yakalanmışım gibi sırtım dikleşir. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kendi isteğimle değil, inan bana." Blake iç geçirir. "Ona o sesli mesajı başkalarıyla paylaştığını söyleyebilir misin? İki dakika uzunluğunda bir mesaj bırakmış, limanlardan falan bahsediyordu ve tüm alanı kapladı. Ya da daha iyisi, ara sıra sesli mesajlarını kontrol edebilirsin."

Ona gözlerimi kısarak bakarım. "Neden bana mesaj atmadı ki?"

"Bilmiyorum. Belki ders bittikten sonra telefonunu sessiz moddan çıkarabilirsin." "Ah, doğru," derim, birden telefonumun titrediğini hatırlayarak.

Marissa ve Jessica'nın ziyareti sırasında çantamın derinliklerinden.

O, ekranından başını kaldırıp bana sinsi bir gülümsemeyle, "Orada ne oluyor ki?" diye sordu.

"Nerede olan?"

Bakışları keskinleşir. "Sen ve Nathan."

"Önemli bir şey değil. O..." Sesim, sonraki kelimeleri bulmaya çalışırken kısılır. "O ne?"

Soru beynimde kurşun ağırlığı gibi duruyor. Nathan Asher benim için kim ki? Meslektaşım mı? Bu çok yetersiz geliyor. Eski arkadaşımın boşanma avukatı mı? Bu tanım oluşurken bile, bir anda yok olup, geride tuhaf bir soğukluk bırakıyor. Hayır, o değil. Bir süredir o değil. Öyleyse, o sadece bir kez öpüştüğüm adam mı? Objektif olarak doğru, ama şimdi de gülünç geliyor. Bunların hepsi gerçek, evet, ama aynı zamanda başka bir şeyin, benim farkında olmadan oluşan daha büyük bir şeyin parçaları.

Nathan Asher benim arkadaşım.

Bu nasıl oldu?

Gözlerimi kırpyorum ve Blake'in benden bir cevap bekleyerek bana baktığını fark ediyorum.

"O geçici," diye cevap veriyorum.

Blake mırıldanır. "İyi olanların hepsi öyledir."

Gözlerimi devirip onu iterek geçerim. "Git buradan Blake." Sonra koridora doğru yürürüm.

Saat 5:42'de ön kapımdan içeri giriyorum.

Korkunç değil, diye kendimi teselli ediyorum ve aceleyle giysilerimi çıkarıp ılık duşa giriyorum. Bu gece giyeceğim kıyafetleri önceden hazırladım ve muhtemelen minimum makyajla idare edebilirim. Tek yapmam gereken, mümkün olduğunca çabuk hazırlanmak ve Marcie Land ve şirketi hakkında yaptığım tüm araştırmaları zihnimde gözden geçirmek. Sorun yok.

Ancak kurulanıp giyinmeye başladığımda, Blake'in sorusu hala beynimin ortasında duruyor.

Bunu kafama takmamalıyım. Blake dedikoducu biridir; herkesten önce sırları öğrenmek için yaşar, bu da muhtemelen, özellikle yeni ve görünüşte boş olan profesörlerin aşk hayatları hakkında, aslında olmayan sırları aramaya çıktığı anlamına gelir.

Ancak Blake, Nathan'ın biriyle görüşüp görüşmediğini sormamıştı. Nathan ve beni sordu. Bu, Frank'in ofisinin önünden geçen ve bizi birlikte gören herhangi bir öğrencinin fısıldadığı söylentilere ve varsayımlara kolayca yol açabilir. Belki de çoktan açmışlardır.

Çözüm elbette çok açık: Derslerden önce onunla buluşmayı bırakmalıyım. Zaten iş ile ilgili hiçbir şeyi konuşmuyoruz, bu yüzden onun işini yapmasına hiçbir şekilde engel olmaz. Ama bu fikir göğsüme bir panik dalgası gönderir. Çünkü durmak istemiyorum.

Ne zaman bu kadar bağımlı hale geldim? O öğleden sonra sohbetleri ne zaman gerçekten bir anlam kazanmaya başladı? Kaçınılmaz bir düşünce diğerlerinin ötesinde yankılanırken kalbim hızla atmaya başladı: Ya onun için öyle değilse? Bunu daha önce düşünmemiş olmamdan neredeyse utanıyorum. Sonuçta, her hafta oraya giden benim. Ya o sadece buna katlanıyorsa? Ya bana uyuyorsa?

Ceketimi giyip kapıya koşarken bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum. *Profesyonel davran*, diye kendime hatırlatıyorum. Önemli olan tek şey bu. Bu durumdan zarar görmeden kurtulmanın tek yolu bu.

Forty-Second Street'teki metro istasyonundan çıkarken çantamdan telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum.

Saat 20:12.

Kahretsin. On iki dakika geç kaldım.

Ona yaklaştığımı bildiren bir mesaj atıyorum, sonra ışığın değişmesini beklerken telefonumu çantama geri koyuyorum. Işık yeşile döner dönmez, karşıdan karşıya geçip köşedeki kulübün girişine doğru koşuyorum.

Nathan beş dakika, belki on dakika bekleyebilir, ama daha fazla bekleyeceğini sanmıyorum. Yine de, yanıldığımı umarak, Yale Club'ın önüne yaklaşırken hala koşar adımlarla ilerliyorum.

Kulübün önünde şık giyimli bir grup insan toplanmış, yanlarından da sürekli yaya trafiği geçiyor. Gözlerim hepsini tarıyor, Nathan'ın heybetli boyunu, tanıdık dağınık saçlarını arıyor.

Onu uzak pencerenin yanında dururken buluyorum. Elleri belinde, kaşları çatık, sokağa bakıyor. Rüzgar kısa saçlarını her yöne savuruyor, dağınık ve kaotik bir şekilde, paltosunun düzgün çizgileriyle tam bir tezat oluşturuyor.

Tepkimi kelimelerle ifade etmek zor. Orada olduğu için büyük bir rahatlama, büyük bir rahatlama hissediyorum. Beklediği için. Ama aynı zamanda şaşkınlık da var, çünkü o da az önce benim göğsümü sıkıştıran aynı endişeyle kalabalığı arıyor gibi görünüyor.

Sonra başını çevirip gözlerime bakıyor. Gülümsüyor ve zihnimdeki her şey bir anda yok oluyor.

Onun önünde durduğumda dudakları eğri bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Bekledin," diye söylüyorum kendimi durduramadan.

"Seni ekeceğimi mi sandın?" diye soruyor, sesi alçak, sanki kırılmış gibi davranmaya çalışıyor.

"Beni ektiğini umuyordum," diye cevap verdim, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak ve kendi gülümsememi gizleyemedim.

Birbirimize uzun bir süre bakıyoruz ve neredeyse bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyorum. Perspektifi çok hafifçe değiştiren yeni bir mercek tıklaması. Bakışları yüzümde dolaşüyor, çillerimin üzerindeki hafif allık, dudaklarımdaki ince kırmızı tonu inceliyor. Aniden kendimi bilinçli hissediyorum.

"Daha fazla makyaj yapmalıyım," diye patladım. Kaşları çatıldı, sanki düşüncelerinden kopmuş gibi, ama ben devam ettim. "Çillerle bu imkansız çünkü çok fazla makyaj yaparsan onları gizlemeye çalışıyormuşsun gibi görünür ve onları asla gerçekten gizleyemezsin, o zaman sadece çok fazla makyaj yapmış gibi görürsün, anlıyor musun?"

"Hayır."

Gözlerimi devirip keskin bir cevap vermek üzereyim, ama bir rüzgâr esintisi sözümü keser. Omurgamdan aşağı bir soğukluk hissederim.

Nathan bunu fark eder. Bakışları eski yün paltoma, sonra boynuma kayar. O anda, evden aceleyle çıkarken sadece paltomu değil, bir de atkıyı da aldığımı hatırlarım. Onun atkısı. Soğuktan korunmak için boynuma sıkıca sarılmış, yumuşak bir bariyer oluşturuyor.

Bir anlığına ona bakıyor ve ben onun geri isteyeceğini düşünüyorum. Ama istemiyor. Yutkunuyor, sonra başka yere bakıyor ve kapıyı işaret ediyor. "İçeri girelim."

Yale Club'a girer girmez sıcaklığı bizi sarar. Sadece sıcaklık değil, ahşap panelli duvarlar, fuayede kalabalığın arasından geçerken havada hissedilen çam kokusu da. Ceketimi ve onun atkısını çıkarıp bekleyen görevliye veriyorum. Nathan da aynısını yapıyor, sonra dönüp bakışları giysilerime takılınca duraksıyor.

"Tanrım, ne oldu?" diye soruyorum, krem rengi süveterime bakarken sesim hafifçe paniklemiş. Kısa olduğu için

mavi kalem eteğimin yüksek beline kadar uzanıyor. Kıyafet, dairemdeki aynada harika görünüyordu, ama şimdi o kadar emin değilim. Vücuduma bakıyor, yüzündeki ifade okunamıyor. "Üzerinde leke falan mı var?"

"Hayır. Hayır, sen..." Sesi, cümlesini bitirmeden kaybolur. Sonra boğazını temizler ve merdivenlere doğru başını sallar. "Yukarıdayız."

Tereddüt ediyorum, ama eli belimin alt kısmına dokunarak beni ileri itiyor. Neredeyse hiç dokunmuyor, ama yine de her sinir ucumda hissedebiliyorum, sanki onun vücudundan benimkine elektrik akımı geçiyormuş gibi.

Merdivenlerin başında, geniş bir resepsiyon odasına açılan bir çift kapı vardı. Oda zaten yarısı doluydu, koyu renk takım elbiseler ve siyah elbiseler ve konuşma sesleri odada yankılanıyordu. İçeri girdiğimizde birkaç kişi başını çevirdi; bazı bakışların bana yönelik olduğunu biliyordum, ama çoğu Nathan'a yönelikti.

Ben de ona bir bakış atıyorum. Bu takımı daha önce gördüğümü sanmıyorum — mavisini, benim çok aşına olduğum lacivert takımlardan daha canlı — ama kesimi benzer, omuzlarının geniş hatlarını vurguluyor.

Gözlerimi kaçırıyorum ve ses tonumu olabildiğince düzgün tutmaya çalışarak, "Peki, bu etkinlik tam olarak nedir?" diyorum.

"Gelmeden önce Safe Harbor'ı Google'da aramadın mı?" diye soruyor, geçen bir garsondan iki kadeh şampanya alıyor ve bana birini uzatıyor.

"Tabii ki Google'da aradım," diyerek bardağı aldım. Aslında, beni davet ettikten hemen sonra Google'da aramıştım. "Safe Harbor, şehirdeki en büyük aile sığınma evlerinden biridir ve dört yüz aileye ev sahipliği yapmakla kalmayıp, sakinlerine iş eğitimi ve çocuk bakımı da sağlayan beş binayı işletmektedir. Bu yardım, yıl boyunca özel fonlarının çoğunu oluşturan birkaç yardımdan biridir." Detayları hatırladığım için kendimi zihinsel olarak tebrik ediyorum.

"O zaman neden soruyorsun?"

"Çünkü Google, bir grup avukatın neden Perşembe gecesini fedakarlık yaparak geçireceğini açıklamadı."

Gülümsedi, sonra şampanyasından bir yudum aldı ve gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Eh, iyi bir amaç ve Marcie çok... ikna edici olabilir."

Bir an durdum. "Bu onun etkinliği mi?"

Nathan başını sallar. "Bir süredir Safe Harbor'ın yönetim kurulunda."

"Ben... bunu bilmiyordum."

"Bunu kamuoyuna açıklamıyor," diyor. "Bu kişisel bir şey. Ailesi, o büyürken birkaç kez Safe Harbor'a güvenmek zorunda kaldı. Geri ödeme yapabilecek duruma geldiğinde, bunu yaptı."

Çenemi kaldırıp ona bakarım. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Sana söyledim, biz arkadaşız."

"Evet, ama *nasıl* arkadaşsınız?"

"Eskiden Safe Harbor için gönüllü olarak çalışıyordum."

Kaşlarım çatılır ve onun, parçaları bir araya getirmeye çalıştığımı görebildiğini biliyorum.

"Ne?" diye sordu.

"A noktasını B noktasına bağlamaya çalışıyorum."

Omzunu silkiyor. "Oradaki kadınların çoğu kötü durumlardan kurtulmak, ailelerini bir arada tutmak, sadece biraz nefes almak için yardıma ihtiyaç duyuyor. Ben de aile hukuku ile uğraşıyorum. Aile hukuku ile uğraşmamın *nedeni bu.*"

Hastaneden ayrıldıktan sonra yaptığımız yürüyüşün hatırası aklıma gelince duraksıyorum. "Bir dakika. Safe Harbor, hukuk fakültesinden sonra çalışmaya gideceğin kar amacı gütmeyen kuruluş mu?"

O başını sallar.

"Peki neden artık onlarla çalışmıyorsun?"

Sırtı hafifçe dikleşir ve ifadesindeki açıklık biraz azalır. Sanki maskenin yerine oturup, görünmeyen bir kırılmalıı koruduğunu görebiliyorum. "Çalışmak isterdim, ama ortak olduktan sonra önceliğim şirketi büyütmek oldu. Müşterilerimize odaklanmak zorundaydım ve bu da başka şeyler için fazla boş zaman bırakmıyor."

"Bir arkadaşın yerine L1 seminerini üstlenmek gibi, değil mi?" diyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle.

Sanki argümanının yanlışlığını şimdiye kadar fark etmemiş gibi duraksıyor. Sonra duruşu tekrar gevşer ve gülümser. "Doğru."

Odaya, New York'un seçkinlerinden oluşan ve giderek artan kalabalığa göz gezdiriyorum. Nathan, okuldayken Safe Harbor ile sadece pro bono çalışmadığını söyledi.

—burası eski kız arkadaşı Rebecca ile tanıştığı yerdı. Acaba o da burada mıdır, pahalı siyah takım elbise giymiş ve kusursuz makyajlı bu heykel gibi kadınlardan biri olarak, Nathan da onu arıyor mu acaba?

"Bu çok kötü," diyorum sonunda. "Ama saatlik ücretini, köşe ofisini ve çatı katı dairesini korumak zorunda olduğunda insanlara yardım etmek için zaman bulmak zor olmalı..."

"Benim penthouse dairem yok."

"Sus, daha bitirmedim." Onu eliyle uzaklaştırıp, parmaklarını sayarak devam ettim. "Ve dergi sayfaları, tasarımcı takım elbiseleri, pahalı akşam yemekleri, kahvaltıda havyar..."

Bana hayal kırıklığına uğramış, ama biraz da eğlenceli bir bakış attı. "Hala insanlara yardım ediyorum Bea. Belki aynı şekilde değil, ama yardım ediyorum. Hatta bazı müşterilerim yeniden bir araya geldi."

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama." "Ciddiyim."

"Eski sevgilisiyle yeniden bir araya gelen bir müşterinin adını söyle, Nathan."

"Vanessa Goodridge. O ve kocası boşanma belgelerini imzalamak için ofise geldiler ve sonunda tuvalette seviştiler."

Gözlerimi kırıştırdım. "Hayır."

"O kadar gürültü yaptılar ki resepsiyonist ruh sağlığı günü almak zorunda kaldı."

Beynimin bunu işlemesi biraz zaman aldı. "Bu nasıl olabilir ki?"

"Anladığım kadarıyla, Bay Goodridge romantik olmaya çalışıyordu, bu yüzden toplantıdan hemen önce ona özür mesajı ve müstehcen bir fotoğraf gönderdi."

Ağzım açık kalır. "Penis fotoğrafı gibi mi?"

O başını sallar.

İğrenirim. "İğrenç."

Ağzının bir köşesinde yine alaycı bir gülümseme belirir. "Ne?"

"Bu sana şok edici gelebilir Nathan, ama çoğu kadın penis fotoğrafını romantik bulmaz."

Yanımızdan geçen bir kadın dönüp bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Nathan ona özür dilercesine gülümsese de ben ona aldırış etmiyorum.

"Romantik olan nedir?" diye sorar Nathan, kadın duyamayacağı bir mesafeye ulaştığında. "Bu tamamen kadına bağlıdır."

"Tamam. Peki ya sen?"

Vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplasa da alaycı bir şekilde gülerim. Bu konuşma tehlikeli bir alana kayıyor.

"*Hepsi tehlikeli bir alana giriyor,*" diyor beynimin bir köşesindeki rahatsız edici bir ses. "Bilmiyorum," diyorum. "Çalışan bir su ısıtıcısı."

O durakladı. "Ev aletlerini romantik mi buluyorsun?"

"Hayır, ama mesele de bu. Birisi benim dairemdeki sıcak suyu tamir ettirmek için çaba sarf ederse, bunun nedeni benim sıcak bir duş almayı gerçekten istediğimi bilmesi ve *bu* romantik *bir şey*."

"Yani biri sana bir düzine gül alsa, onu geri verirdin?"

"Bu hoş bir jest olmadığını söylemiyorum; sadece..." Diye iç çekerek, önümde belirsiz bir hareket yapıyorum. "Çiçekler, çikolata ve mücevherler, hepsi romantik olmak amacıyla satın alınır ve bu da otomatik olarak amacını boşa çıkarır"

amacını boşa çıkarır." Mavi gözleri beni o kadar yoğun bir şekilde inceliyor ki, ağzım kapanıyor ve bakışlarımı başka yere çevirip, düşüncelerimi toparlamak için bir an durmam gerekiyor. "Bir şey gerçekten, içtenlikle romantikse, kendine atıfta bulunmaz. Anlıyor musun?"

"Hayır."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, bu konuşmayı yaptığım için şimdiden pişmanım. Ama artık geri dönmek için çok geç, bu yüzden devam ediyorum. "Tamam, annemi ele alalım. Altı kez evlendi."

Nathan'ın kaşları yukarı kalkıyor. "Altı mı?"

Başımı sallıyorum. "Ve her bir koca büyük jestler yaptı: tatiller, mücevherler, arabalar. Evet, annem bunları çok sevdi. Ama bundan öteye geçmedi. Çünkü bunların hiçbirisi gerçek aşkı temsil etmiyordu, sadece görünüşüydü. Bu yüzden altıncı kocasına geldi. Ama bir de büyükannem ve büyükbabam var. Altmış iki yıl evli kaldılar ve büyükannemin Buick'i bozulduğunda tanıştılar. O gece, kayıtlara geçen en soğuk gecelerden biriydi ve arabasını en yakın tamirhaneye çekmek zorunda kaldı, ki o tamirhane dedemin tamirhanesiydi. Ama arabasını tamir ettiği için ona aşık olmadı. Aslında, tamir işi bittiğinde ve ona ne kadar tutacağını söylediğinde, o kadar sinirlendi ki, tüm çalışanlarının önünde onu azarladı."

"Düşünsenize," diye mırıldanır Nathan, sırtarak.

Onu görmezden geliyorum. "Sonra, onun tiradının ortasında, o sadece dışarı çıkıyor. Yani, dönüp odadan çıkıyor. Tabii ki, bir dakika sonra geri geldiğinde, kadın daha da sinirli. Ona aklınıza gelebilecek en kötü isimleri takıyor ve sonra öfkeyle dışarı çıkıyor. Ve garajın önünde, ısıtıcı sonuna kadar açık halde duran kadının arabası var. Adam, kadının öfke krizinin ortasında, kadının ona bağırmasını bitirdiğinde arabası ısınmış olsun diye arabayı çalıştırmaya gitmiş. Bunu kadını yatağa atmak için yapmamış, muhtemelen onu bir daha göremeyeceğini bile düşünmemiş. Ama yine de yapmış. *Bu* romantik bir şey."

Nathan gözlerini kısarak bana bakar. "Şu anda mantıklı konuştuğun için sinirliyim."

Omuz silkiyorum. "Romantizm var. Sadece tanımlaması çok zor, biz de denemeyi bıraktık ve bunun yerine satın alabileceğimizi söyledik kendimize."

Bir dakika düşünür gibi görünüyor, içkisini yudumlarken odanın diğer tarafına bakıyor. "Yine de Bayan Goodridge'in o penis fotoğrafından hoşlandığını düşünüyorum."

Gülüşüm o kadar yüksek sesli ki, yakınımızdaki birkaç kişi başlarını çevirip bize bakıyor. Nathan umursamıyor; bana gülümsüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

Ona nasıl yaptığını sormak istiyorum — nasıl gülümseyen, dinleyen ve şakalar yapan bu kişiyi kapatıp, dinleyecek ve ilgilenecek birine ihtiyaç duyan kalbi kırık insanlardan para almayı umursamayan o diğer kişiye dönüşebildiğini. Ama bu, bir şekilde gitmemeye karar verdiğimiz o yere çok yakın geliyor. Bu iş ilişkisini devam ettiren, sözsüz bir ateşkes.

Bu yüzden, gülüşümün sönmesine izin verip başımı sallıyorum. "Sen bir pisliksin."

O anda Bayan Goodridge'i unutuyoruz. Aslında, neredeyse her şeyi unutuyoruz. Konuşma ilerledikçe oda sanki yok oluyor, birlikteyken doğal bir şekilde yerleşen itme ve çekme hissi.

İkinci kadeh şampanyamızı yarılamışız ki Nathan'ın gözleri arkamdaki birine takılır.

"Marcie orada," diyor.

Dönüp baktığımda Marcie Land'in odanın diğer ucunda durduğunu görüyorum. Onu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum. Nathan kadar uzun boylu ve uzun siyah saçları, parlak turuncu ve beyaz ipek kaftanını gölgeleyen tek şey. İki takım elbiseli adam onunla konuşuyor ama o sıkılmış görünüyor; onlar konuşurken gözlerini onlardan ayırıyor, kalabalığı tarayarak Nathan'ı bulana kadar bakıyor ve gülümsüyor. Bir an sonra arkadaşlarına bir şey söylüyor, sonra dönüp bize doğru yürümeye başlıyor.

"Aman Tanrım." Nathan'a dönüp gözlerimi kocaman açtım. "Dikkatimi dağıt." Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Dikkatimi dağıtmana ihtiyacım var." "Neden?"

"Çünkü gerçekten aptalca veya saldırgan bir şeyle dikkatim dağılırsa, gergin olamam ve sen aptalca ve saldırgan şeyler söylemede gerçekten iyisin, o yüzden..." Sonuç ortada gibi omuz silkiyorum.

Marcie'nin yaklaştığını bildiğim yere bakarak bunu düşünüyormuş gibi görünüyor.

"Dikkatini dağıtacak bir şey," diye mırıldanır. "Evet."

Kulağıma yaklaşır. "O gece binanın önünde komşun bizi engellemeseydi ne olurdu sence?"

Bir an için şaşkına dönerim, sonra öfke dalgası içimi kaplar. Yüzümde öfkenin yayıldığını izler ve o sinir bozucu derecede mükemmel gülümsemesiyle sırtarak beni çıldırtır.

"Oraya gittiğine inanamıyorum, kendini beğenmiş..."

"Nate!" Marcie'nin sesi beni keser, aramıza girip Nathan'ı kucaklar.

"Marcie," diye cevaplar Nathan, Marcie ondan uzaklaşırken.

"Burada ne işin var? Sen bu tür etkinliklere hiç gelmezsin," der Marcie, koyu renk saçlarını omzunun arkasına atarak. Marcie altmış yaşını çoktan geçmiş ama sanki yaş bir soyut kavrammış, kendisiyle ilgisi olmayan bir şeymiş gibi davranıyor.

"Bazen gelmem lazım, yoksa beni özlediğini nasıl bilebilirsin?"

Marcie gülüyor. "Sana garanti ederim ki, seni özlemiyorum." Sonra beni görüyor ve yüzümü hızlıca inceliyor, sanki beni hafızasına yerleştirmeye çalışıyormuş gibi. "Bu kim?"

"Marcie, bu Beatrice Nilsson. Geçenlerde ofisime geldi ve testislerimi binanın yan tarafına çivilemeye çalıştı."

Ağzım açık kalır ve gözlerim Nathan'a kayar. O sadece bana bakar, gözlerinde hafif bir eğlence dans eder.

Bir an sessizlik olur, sonra Marcie gülererek başını geriye atar. "Bu gece duyduğum en güzel şey," der gülererek. "Beatrice, resmi olarak benim yeni favori kişimsin."

Rahatlamış hissederek ona gülümserim. "Sadece Bea."

"Bea," diye tekrarlar Marcie. "Nate'in hak ettiği kadar ona sataşan bir kadın bulduğuna sevindim."

Nathan ve ben başımızı sallayarak birbirimize belirsiz bir şekilde işaret ederiz.

"Oh, hayır. Hayır, hayır," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bea bir iş arkadaşım," diye devam eder Nathan. "Ve NYU Hukuk Fakültesi'nden mezun olmak üzere. Frank'in yerine aldığım Çatışma Çözümü dersinin asistanı."

Marcie tekrar bana döner. "Frank Landry'nin asistanı mısınız?" Başımı sallarım.

"Geçen bir yıldır."

"Tanrım, sırf bunun için bile onursal diploma hak ediyorsun," diyor Marcie ve tekrar gülüyor. Sonra tekrar Nathan'a dönüyor. "Bu arada, nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevaplar. Bu cevap hiçbir şey ifade etmiyor.

"İyi mi? Ben ilk günden sonra çılgılık atarak kaçardım." Marcie gözlerini devirir. "Öğretmenlik herkese göre *değildir*."

Nathan, avukatların gülümsemesi gibi, gerçekte ne düşündüğünü gizlemek için bir maske takar. Utanmışsa ya da başka bir şeyden dolayı gülümsüyorsa. Ne olursa olsun, kendimi konuşurken buluyorum.

"Nathan bu işte harika."

İkisi de bana dönüp bakar. Nathan yarım saniye şaşkınlığını gizleyemezken, Marcie gülümser.

"Öyle mi?" der.

Zaten çok fazla konuştuğumu biliyorum, ama durduramıyorum kendimi. "Demek istediğim, çoğu profesörüm sadece işini yapıp gidiyor, ama Nathan öğrencilerini gerçekten dinliyor. Ve kavramları pratik bir şekilde anlamalarına yardımcı olacak şekilde öğretiyor. İnanılmaz bir iş çıkarıyor."

Marcie, Nathan'a bir bakış atarken gülümsemesi genişliyor. "Peki. Şaşırdığımı söyleyemem."

Nathan'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama onun bakışlarına karşılık vermek için dönmüyorum. Görebileceğim şeylerden korkuyorum.

"Söylesene Bea," diye devam ediyor Marcie. "Ne üzerine yoğunlaşıyorsun?"

"Sağlık hakları. Mayıs ayında mezun olacağım."

Bunu duyunca kaşları yukarı kalkıyor. "Ondan sonra bir planın var mı?" "Hala seçeneklerimi araştırıyorum," diyorum, umarım bu sözler gerginliğimi gizler. çaresizlik. "New York'ta kalıp özel bir muayenehaneye katılmak istiyorum. İlaç davaları konusunda deneyim kazanabileceğim bir yer."

Marcie, beni yeniden değerlendirir gibi dalgın bir hareketle başını salladı. "O zaman o pisliklere bedelini ödetmek istiyorsun."

Gergin bir kahkaha attım. "Öyle bir şey, evet."

Ağzının köşesi ihtiyatlı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Doğru cevap bu olmalıydı. "Baroya ne zaman gireceksin?"

"Temmuzda."

"Eğer ben dava açmazsam," diyor Nathan kayıtsızca.

Ona keskin bir gülümseme atarım. "Yargıç benimle aynı fikirde olacaktır." Marcie yine sevinçle güler. "Bunu sakla, Nate."

Bana bakıyor ve şampanya kadehinin kenarından, bir yudum almadan hemen önce o yarım gülümseme beliriyor. O gülümsemeyi daha önce de görmüştüm, ama bu sefer yanaklarım kızarıyor ve bakışlarımı başka yere çevirmek zorunda kalıyorum. Bakışlarım Marcie'ye takılıyor. Bir an yüzümü inceliyor, sonra ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor, sanki daha önce kaçırmış olabileceği bir şifreyi çözmeye çalışır gibi. Bulamadığını anlayınca, dikkatini tekrar bana çevirir. "Bir ara buluşup biraz daha konuşmalıyız. Nate'den bilgilerini alıp ofisime iletirim."

Ağzım açık kalır, ama kelimeler çıkması biraz zaman alır. "Bu harika olur, teşekkür ederim."

Marcie başını sallar, ama gözleri benim arkamda, yeni gelen birine gülümseyip el sallamaktadır.

"Lanet Simonsen," diye mırıldanır. "Tamam, onunla konuşmam lazım, yoksa bütün gece lanet bir köpek yavrusu gibi peşimden ayrılmayacak. Tanıştığımıza memnun oldum Bea. Yakında konuşuruz. Nate, buradan gizlice çıkmadan önce içkini bitir. Pahalıdır."

Sonra onun yanağına bir öpücük kondurur ve gider.

Nathan ve ben onun gidişini izleriz ve etrafımızdaki konuşmaların uğultusu, aramızdaki sessizliğin ağırlığı altında kaybolur. Ona tekrar bakmam uzun bir süre alır. Onun gözleri de üzerimde, ama her zamanki keskin ifadesi yok olmuş, yerine özel bir sıcaklık gelmiştir. Bir şeyler söylemeye çalışıyorum, zihnimde dolaşan çelişkili düşünceleri kelimelere dökmeye çalışıyorum. Ama sadece ağzım açık, kaşlarım çatık bir şekilde orada duruyorum.

Sonunda başını yana eğip bana bir can simidi atıyor. "Buradan çıkmak ister misin?"

BÖLÜM 16

Nathan Asher ile yemek yiyeceğim. Akşam yemeği değil, diye kendime hatırlatıyorum. Buna akşam yemeği demek istemiyorum; akşam yemeği *randevuya* çok benziyor ve bu kesinlikle bir *randevu* değil. Bu, iş görüşmesinden sonra yenilen bir yemek.

Forty-Fourth Street'te birbirimize ayak uydurarak yürürken zihnimde tekrarladığım mantra bu. 10 cm topuklu ayakkabılar giyiyorum, ama yine de daha yüksek olmasını diliyorum, o zaman eşit şartlarda olduğumuzu varsayabilirim. Tabii ki, 15 cm topuklu ayakkabılar giysem bile o yine de benden uzun olur. Sanki doğa, onun her zaman üstün olmasını garanti etmiş gibi.

"Burası uygun mu?"

Nathan'ın derin sesi düşüncelerimden beni koparıyor ve başımı kaldırıp baktığımda onun bir lokantanın önünde durduğunu görüyorum. Bu, 50'li yıllardan beri Midtown'ın bu köşesinde duran ve açıldığı günden beri hiç değişmemiş gibi görünen 24 saat açık yerlerden biri. Pencereden floresan ışıklar, steril Formica masalar ve çatlamış suni deri koltuklar görüyorum. Hiçbir atmosferi yok. Başka bir deyişle, mükemmel.

"Evet," diyorum, sanki umurumda değilmiş gibi omuz silkiyorum.

Kapıyı açık tutuyor ve ardından beni takip ederek içeri giriyor, uzun tezgahı geçip pencerelerin yanındaki bir koltuğa oturuyor. Ben bir tarafa kayarken o diğer tarafa kayıyor ve uzun boyunu sığdırmak için eğiliyor. Beyaz gömleği hareketine uyum sağlamak için göğsünde geriliyor ve birdenbire o gece binamın önünde o vücudun beni nasıl kolayca sardığını hatırlıyorum.

Bacaklarımı çaprazlayıp boğazımı temizlerken, neon OPEN tabelasının kırmızı ışığının yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemesini diliyorum. Ama şimdi vücudum çok hareketsiz, bu yüzden masanın ucundaki menülerden birini alıp uzun yemek listesine bakıyorum

. Ya da en azından bakıyormuş gibi yapıyorum. Dikkatim çok dağınık, hiçbir şeyi okuyamıyorum. Sonunda garson geldiğinde pes ediyorum ve Nathan cheeseburger sipariş ettikten sonra, "İki tane olsun" diyorum.

Garson başını sallar ve Nathan ona teşekkür eder, bu da onun sert yüzünde utangaç bir gülümseme yaratır. Bu anda, onun neden işinde bu kadar iyi olduğunu, insanların onu neden bu kadar işe almak istediğini anlıyorum. Gözleri üzerinizdeyken, kendinizi dünyanın merkezi gibi hissediyorsunuz.

Ve garson gidince, gözlerini bana çevirir.

"Ee," der.

"Ee."

"Sence harika bir iş çıkarıyor muyum?"

Gözlerimi deviriyorum. "Dinle, ben sadece..."

Gülümsüyor. "Hayır, desteğin için teşekkür ederim."

Benim yaptığım şey bu muydu? O anda bunun farkında bile değildim, sadece harekete geçmişim, tıpkı her zaman önemsemişim birinin desteğe ihtiyacı olduğunu hissettiğimde yaptığım gibi.

Önem verdiğim biri...

Aman Tanrım.

"Onaylamadım. Sadece... profesyonel düzeyde yaptığın işi takdir ediyorum."

"Bence bu, desteklemenin tanımıdır Bea."

Uzun bir nefes verdim, birkaç bukle yüzümden sıçrayarak uzaklaştı. "Her neyse."

Kendi kendine gülüyor, sesi o kadar düşük ki, havada ve kemiklerimde yarattığı titreşim dışında neredeyse hiç duyulmuyor.

Hafif ol, diye kendime hatırlattım. Sadece otuz dakikayı doldurman gerekiyor, sonra bu iş bitecek.

"Neden avukat oldun?" diye sordum ve neredeyse yüzümü buruşturdum.

Tanrım. Hemen konuya girdim.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Şey, ben çocukken annem avukat yardımcısıydı. Her zaman işlerini eve getirirdi ve ben de ona araştırma ve dosya düzenleme konusunda yardım ederdim. Muhtemelen beni küçükken meşgul etmek içindi, ama lisedeyken bana kendi şirketinde bir iş buldu. Çoğunlukla kişisel yaralanma davalarıydı ve ben sadece telefonlara cevap veriyordum, ama bu beni ikna etmeye yetti. Safe Harbor'da staj yapmaya başladıktan sonra aile hukuku alanında çalışmaya karar verdim."

Başımı sallayarak, bu bilgileri ileride kullanmak üzere beynime kaydediyorum. "Baban ne iş yapıyor?"

"Eski lisemde kimya  ğretmeni." "Nerede?"

Garson sessizce yanımızdan geçip iki bardak su bırakıyor. Nathan garsona başını sallayıp bir yudum aldıktan sonra cevap verirken, ben soğuk bardağı ellerimle sıkıca tutuyorum.

"Great Barrington. Batı Massachusetts."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, göğsümde nadir bir heyecan dalgası yükseldi. "Dorinda'yı tanıyor musun?"

"Kimi?"

"*Real Housewives*'tan! Dorinda!"

Yüzünde hiçbir ifade yok.

"Bilirsin, *The Real Housewives of New York City*," diyorum, aramızdaki havayı işaret ederek, sanki bu, anlatmak istediğimi açıklamaya yardımcı olacakmış gibi. "O Great Barrington'dan! Ya da belki sadece orada bir evi vardır? Her neyse, tüm ev hanımlarının hafta sonu için oraya gittiğı bir bölüm vardı ve..."

Sesi, onun yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle birlikte kayboldu. Omuzlarım çöktü, yenilgiye uğramış gibi.

"Boş ver."

"Tamam," diye cevaplar, suyundan bir yudum daha alır. "Peki ya sen?" "Ben ne mi?"

"New York'ta mı büyüdün?"

Kahretsin. Kişisel sorularımı bana yöneltebileceğini düşünmemiştim. Ani endişemi gizlemeye çalışarak omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Hayır. Connecticut'ta doğdum ama büyürken çok yer değiştirdim."

"Neden peki?"

Odanın köşesindeki bir şey dikkatimi çekmiş gibi yapıyorum. Aniden tehlikeli bir şekilde açığa çıktığını hissettiğim o kısmımı bir şekilde güçlendirmek için boşluğu inceliyorum. Zırhımdaki çatlak. "Her ilişkiden sonra annem taşınmak istiyordu. Beş boşanma ve sayısız ayrılık yaşadıktan sonra, tabii ki çok sık taşındık. Minneapolis, Atlanta, Dallas, Chicago ve sonra lise son sınıfta Pittsburgh'a taşındık. Üniversite için New York'a taşındım ve buradan ayrılmadım."

Sanki bu benim düşüncemi vurguluyormuş gibi omuz silkiyorum ve onun sessizliğı doldurmak için saçma bir soru ya da kışkırtıcı bir yorum yapmasını umuyorum, ama yapmıyor. Sadece bana bakıyor, yüzündeki ifade okunamıyor. Sahte bir gülümseme yapabildiğini biliyorum, bunu yaptığını gördüm. Küçük konuşmalar, nezaket sözleri. Tanrım, şu anda o becerisini görmek istiyorum, sırf bana biraz koruma sağlasın diye. Ama

bunun yerine, sadece sabit bir göz teması kuruyor, gözleri yavaşça kısılıyor ve sonra: "Kontes gibi."

Gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

"*Real Housewives*'tan. O da Connecticut'tan New York'a taşındı, değil mi?" Ağzının köşesi yine yukarı doğru kıvrılmaya başlasa da, gerçekten ilgilenmiş gibi görünüyor.

Gülümsüyorum. "Ama ben kraliyet ailesinden biriyle evlenmedim."

"Eh, hala zaman var," diyor ve suyunu ağzına götürüyor, gülümsemesini bardağın kenarının arkasına saklıyor. Yine de, yanağındaki gamzeyi görebiliyorum, o kadar güzel ki, bir an için ona bağımlı hale gelebileceğimi düşünüyorum.

O anda anlıyorum: Ondan hoşlanıyorum. Ve ondan hoşlandığım için kendimden nefret ediyorum. Sevdiğim insanların hayatlarını mahveden bu kişiden hoşlanmamdan, ona aşık olabileceğimden nefret ediyorum. Josh ve Jillian boşanmasaydı, belki de aşık olurum. Belki o bar etkinliğinde benimle konuşurdu ve onu nefret edecek kadar tanımazdım. Ama nefret etmek zorundayım. Ve çok fazla bağlanmadan önce bunu kendime hatırlatmaya devam etmeliyim.

Çok geç, diye fısıldıyor bir ses kafamın içinde. Onu görmezden geliyorum.

Birkaç dakika sonra yemeklerimiz gelir. Garson tabağımı masaya koyarken bana bakmaz; dikkati Nathan'dadır.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye soruyor ona.

O başını sallar ve teşekkür eder, ben de bir patates kızartmasını ağzıma atarım.

Neyse ki konuşma başka konulara geçiyor: okul, iş, en sevdiğimiz restoranlar, en sevmediğimiz kitaplar... Bir süreliğine burada ne yaptığımızı anlamaya çalışmayı unutuyorum. Rahatım ve o bana gelecek planlarımı sorarken, ben de Marcie ve Safe Harbor'daki işini daha ayrıntılı olarak sorarken saati kontrol etmeyi bile unutuyorum. Aslında, garson boş tabaklarımızı almak için geri geldiğinde saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum.

Nathan ona hesabı ister ve sonra bana döner, dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirir.

Onu tekrar öpmek istiyorum.

Bu düşünce beynimin tam ortasına yerleşir. Sanki göğsümde büyüyen sıcaklığa bir kova soğuk su dökülmüş gibidir. Şu anda burada olmamam gerektiğini hatırlatır. Ve kesinlikle onun yüzündeki o ifadeyi bu kadar çok sevmemem gerektiğini.

Soğukkanlılığımı koruyan ince ipin kopmak üzere olduğunu gizlemek için ifadesiz bir yüz takınmaya çalışıyorum. Ve kesinlikle, kesinlikle ipin kopmasına izin veremem. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: onu da benim kadar dengesiz hissettirmeye çalışıyorum.

"Beni bu gece neden davet ettin?" diye soruyorum. "Çünkü Marcie ile tanışmak istedin." "Ama neden beni Marcie ile tanıştırdın?"

Bakışları yüzümde dolaşıyor. Meydan okuduğumu hissedebildiğini biliyorum; ses tonumda bu açıkça belli.

"Çok basit. Onu tanıyorum ve sen onunla tanışmak istedin."

Basit. Bu kelime, bana en son söylediği zamanki gibi beynimde ağır bir yük oluşturuyor. *Kolay değil, sadece basit.*

"Ama neden umursuyorsun?"

Suyunun son yudumunu içmek üzereydi, ama bardağı dudaklarının yanında durdurup bana baktı. "Anlamadım?"

"Demek istediğim..." Sesim kesildi ve tam olarak söylemek istediğim kelimeleri bulmaya çalıştım. "Umursaman gerekmiyor. Şu anda burada olman bile gerekmiyor. Ben baş belası biriyim ve benimle uğraşmasan işin muhtemelen çok daha kolay olurdu, o zaman neden uğraşıyorsun?"

"Sen baş belası değilsin Bea."

Kıkırdarak güldüm, ama yanaklarımın hala sıcak olduğunu hissedebiliyordum. "Ne?"

"Hadi ama. Zor bir insan olduğumu biliyorum."

Kaşları çatılır, sanki neden bahsettiğimi anlamamış gibi. "Bu ne demek?"

"Ben sadece..." Dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkardım. "Ben çok fazlayım. Çok fazla hissediyorum."

"Hiçbir şey hissetmemekten iyidir," diyor. Sesi derin ve boğuk.

"Ama insanlar öyle görmüyor. Onlar benim çok öfkeli ve çok inatçı olduğumu düşünüyor. Sertim ve duygularımın beni ele geçirmesine izin veriyorum, bu da insanlar için başa çıkması zor bir şey, bu yüzden..."

"Bunu sana kim söyledi?"

İç çekiyorum, ses tonumu hafifletmeye çalışıyorum, sanki şaka yapıyormuşum gibi. Sanki bu, hayatım boyunca kimseye karşı olduğum en dürüst halim değilmiş gibi. "Herkes bana bunu söyledi."

Mavi gözleri bana dik dik bakıyor. "Sen sıradan biri değilsin Bea. Hayatındaki insanları önemsiyorsun. Onları savunuyorsun ve kendinden başka biri olmaya çalışmıyorsun

. Eğer bununla bir sorunu olan varsa, bu sadece onların bir yerlerde bu özelliklerin kusur olduğunu öğrendikleri anlamına gelir. Bu onların çözmesi gereken bir sorun, senin değil."

Alaycı bir gülümseme takınmaya çalışıyorum, ama bu gülümseme kırılğan, her an düşecek gibi görünen zayıf bir savunma.

"Bunu yapma," diyorum.

Gözlerini kırptıştırıyor.

"Neyi?"

"Arkadaşmısz gibi davranmak." "Öyle değil miyiz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen bu işi kabul ettiğinde Frank'ın ofisinde bunu konuşmuştuk, Nathan. Biz iş arkadaşımız."

Havada bir sessizlik oluyor, o uzun bir süre yüzümü inceliyor, sanki bu ince değişimin nedenini tam olarak belirlemeye çalışıyor gibi.

"Doğru." Düşünüyormuş gibi dalgın dalgın başını sallar. "Peki iş bittiğinde ne olacak?"

"O zaman hiçbir şey olmayız. Yani, sen hala arkadaşımın hayatını mahvetmek için aktif olarak çalışan pislik olacaksın, değil mi?"

Ofisinde gördüğüm o okunaksız ifade şimdi de yüzünde, sanki savunmamın yükseldiğini görmüş ve aniden kendi görünmez zırhını giymiş gibi. O kadar hafif bir değişiklik ki, sıradan bir insan farkına bile varmaz, ama ben fark ediyorum. Rahatsız edici bir şekilde tanıdık geliyor.

Ancak benim zırhımın nasıl geliştğini biliyorum. Yıllar süren geçicilik ve hayal kırıklığının onu güçlendirmeyi gerektirdiğini anlıyorum. Onunki nereden geldi?

Sormuyorum. Bu soru çok tehlikeli geliyor, cevabı çok fazla şeyi açığa çıkarabilecek, ikimizi de çok açıktaki bırakabilecek bir Truva atı gibi.

"Ve hayatımda çok katı bir 'pislik yok' politikam var, o yüzden..." Sanki kulaklarımda kalp atışlarım çınlamıyormuş gibi omuz silkiyorum.

"Oh,

gerçekten

mi?" "Evet."

Bana keskin bir gülümseme atıyor, ilk tanıştığımızda ofisinde attığı gülümsemeye o kadar benziyor ki kalbim duruyor.

"O gece binanın dışında bir sorun yaşamamış gibi görünüyordun."

Kulakları sağır eden bir sessizlik çöker. Bu sözler, o öpücük yüzünden hâlâ suçluluk duyduğum, kalbimin en hassas noktasına çarpar. Ama son birkaç haftadır bu konuda ne kadar endişelensem, kaygılandıysam, stres yapsam ve kendimi suçlasam da, onun bunu bana karşı bir koz olarak kullanacağını hiç düşünmemiştim.

"Dediğim gibi," diye cevap veriyorum, sesim titriyor olsa da onun avukat gülümsemesini taklit ederek. "Adi herif."

Yavaşça tepkimi algıladığını, yüzünde pişmanlık ifadesinin belirlediğini ve bakışlarının yumuşadığını izlerim.

"Siktir," diye mırıldanır, başı öne düşer. "Özür dilerim, Bea..."

Utanç göğsümü kaplarken başımı salladım. Tanrım, aslında bunun için minnettarım. Neden burada olmamam gerektiğini bir kez daha hatırlattığı için minnettarım. "İyi geceler, Nathan. Ve siktir git."

Ceketimi ve atkımı alıp kabinden fırladım, masanın kenarına çarptım ve boş bardaklarımız Formica yüzeyine çarparak tıkırdadı. Özür dilemedim ve onun bir şey söylemesini beklemedim. Doğruca kapıya yöneldim ve serin gece havasına çıktım.

Beşinci Cadde'ye doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Geldiğimizden daha soğuktu, ama ben bunu neredeyse hissetmedim. Öfkem hala içimde çok sıcaktı.

Ne düşünüyordum ki?

Bu gece Marcie'nin etkinliğine giderek zaten sınırı aştım, ama bu? Bunun için hiçbir mazeret yok, o adamla oturup yemek yemenin hiçbir gerekçesi yok. Sadece cazibe dışında hiçbir şey yok ve bu da sadece kızgınlığımı besliyor. Çünkü şu anda bile ayrıldığım için pişmanlık duyuyorum. Ve bu daha da korkutucu.

Telefonumu çıkarıp uygulamayı kullanarak bir araba çağırırken ilerlemeye devam ediyorum. Araba dört dakika uzaklıkta ve kabul düğmesine bastığım anda arkamda ağır ayak sesleri duyuyorum. Geniş, ağır adımlar, onun sesini duyduğum anda kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Bea,

bekle."

Beklemiyoru

m.

O benim yanıma gelir ve benim hızlı adımlarıma uyum sağlamak için adımlarını yavaşlatması neredeyse komik bir hal alır. "Özür dilerim..."

"Git buradan."

"Tanrım," diye homurdanır ve kalın saçlarını eliyle tarar. Sonra dirseğine uzanır, yumuşak ama kararlı bir tutuşla. "Durur musun?"

Ona dönerek kolumu çekiyorum. Etrafımızdaki binalar, caddenin karşısındaki kuru temizlemeci dükkanının ışıkları dışında karanlık. Işık, yüzüne, sakallı çenesine sert gölgeler düşürüyor.

"Senin için bunların hepsi bir şaka mı?"

Ellerini beline koyar. "Hadi ama..."

"Hayır, ben ciddiym. Beni bok gibi hissettirdiğinde kendini daha az pislik gibi hissediyor musun?"

Uzun bir nefes alır. "Tabii ki hayır."

"O zaman neden beni bu gece davet ettin?"

"Ben sadece..." Sesi kesilir ve bir dakika sessizlik olur, sonra devam eder. "Sadece nazik olmaya çalışıyordum."

"Nazik olmak, senin kim olduğunu unutmamı sağlamaz!" derim, keskin bir tonla, ama sesi boğuk ve boş çıkar.

Kaşlarının altından bana bakıyor, ağzı yüzünde sert bir çizgi oluşturuyor. Gölgelerin içinde gözleri obsidiyen gibi görünüyor, o kadar siyah ve karanlık ki insanı ürkütüyor.

"O zaman ne olacak Bea?"

Ona cevap verecek söz bulamıyorum. Çenemi dik, omuzlarımı dik tutmaya çalışıyorum, ama yine de o ipin kopmak üzere olduğunu hissediyorum, son on dakikadaki pişmanlığım, zırhımın parçaları yere düşerken tamamen başka bir şeye dönüşüyor.

Sonra bana doğru bir adım attı. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı, ama o bir adım daha attığında gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Sonra bir adım daha. Artık benden birkaç santim uzaktaydı ve ifadesinde yeni, sert bir keskinlik vardı.

"Sen bir pisliksin," diye fısıldıyorum. Bu benim son savunma hattım, bedenim yalanı ortaya çıkarsa da, çaresizce doğru olmasını istediğim sözler.

"Biliyorum," diye mırıldanır. Sesi o kadar derin ve gergindir ki, sanki aynı şeyi dilemektedir.

Sonra bir adım daha atar. Artık neredeyse vücuduma yapışmış durumdadır; ceketinin kenarı göğsüme sürtünür. Çok yakındır ve vücudum çok dürüştür. Nefesimin titremesini duyabildiğini, boynumdaki nabzımın atışını görebildiğini biliyorum. Ve beynimin hala çalışan tek rasyonel kısmı bana ona dokunmamı, vücudunu kendime çekip bu acıyı dindirmemi söylüyor.

Aynı arzuyu onun gözlerinde de görebiliyorum. Yavaşça başını eğdiğinde, dudakları benimkilerin üzerinde durur kadar, ifadesinde aç bir ton var.

"Beni bir daha öpmeyeceğine söz vermiştin," diyorum nefes nefese.

Hareketsiz kalıyor ve sıcak nefeslerimiz uzun bir süre birbirine karışıyor. "Öyleyse öpmeyeceğim," diye mırıldanıyor.

Ama uzaklaşmıyor. Bir an sonra, ellerinin ceketimin açık önünden nazikçe kayduğunu hissediyorum. Kalçalarını kavıyorlar, başparmakları süveterimin eteğimin beline değdiği yeri okşuyor. Bu, yavaş,

tembel bir hareketti, ama bu hareket, onun beni kendine doğru sert ama nazikçe çeken güçlü tutuşunu gizliyordu.

Karşı koymuyorum. Karşı koyamıyorum. Tek yapabileceğim, elleri yukarı doğru hareket edip başparmakları süveterimin hemen altına gelip çıplak tenime dokunurken, onun dokunuşuna kendimi bırakmak.

O da eğiliyor, alnını benim alnıma yaslayarak ikimiz de ellerinin vücudumu tuttuğu yere bakıyoruz, eller yavaşça yukarı doğru kaymaya devam ediyor. Tanrım, başka yere bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Birkaç dakika önce var olan tüm sorunlar zihnimden silinmiş, tek düşünebildiğim şey, başparmaklarının sütyenimin alt kısmına hafifçe dokunması, parmaklarının sanki kaçacağımdan korkuyormuş gibi göğüs kafesimi sarması.

Nefesi giderek kısalıyor, ama benimki de öyle. Zorlu ve derin, aramızda karışıyor. Ve beni öpmese de, bu anın her şeyi çok daha samimi geliyor.

Sonra yüksek bir ses havayı yırtıyor. "Beatrice?"

Başlarımız hala birbirine değiyordu, ama dönüp baktık. Kaldırıma kahverengi bir araba park etmişti. Sürücü pencereden dışarı sarkmış, sabırsız bir ifadeyle bakıyordu.

"Beatrice misin?" diye soruyor.

Sırtımı düzeltip sesimi bulmam biraz zaman alıyor. "Evet. Evet."

"Hazır mısın?"

"Bir saniye," diyor Nathan şoföre, sonra bana dönüyor, yüzü hala o kadar yakın ki nefesini yanaklarımda hissedebiliyorum.

"Gitmem gerek,"
diyorum. "Hayır,
gerek yok."

Ona katılmak istiyorum. Kalmak ve ellerinin vücudumun her santimini keşfetmesine izin vermek istiyorum. Ve bu düşünce beni o kadar korkutuyor ki bir adım geri atıyorum. "Evet, gitmeliyim."

Çenesindeki bir kas seğirir, vücudumu saran elleri gevşer ve ben kollarından kurtulurum.

Arabaya doğru yürümeye başlıyorum ama birkaç adım içinde o oraya varır ve bana kapıyı açar. Arka koltuğa kayarım, gözlerimi ondan uzak tutmak için çok uğraşırım. Ne yazık ki başaramam. Bakışlarım mavi gözlerine kayar ve kalbim yine çarpıntıya başlar.

"Bu gece beni davet ettiğin ve akşam yemeği için teşekkürler," diyorum, dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurarak.

O da bana sıkı ve küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne zaman istersen."

İkimiz de kıpırdamıyoruz, kafamda milyonlarca kelime dolaşıyor ama hiçbir dilimden çıkmıyor. Sonunda, arabanın kapısını kapatıyor ve yumruğunu tavana vuruyor, şoföre gitme işareti veriyor. Şoför de öyle yapıyor, bizi 44. Cadde'den o kadar hızlı sürüyor ki, Nathan'ın benim gidişimi izleyip izlemediğini görmek için arkama bakacak vaktim olmuyor.

BÖLÜM 17

Cuma gününü, öpüşmemeyi düşünmemeye çalışarak geçiriyorum. Dişlerimi fırçalarken ya da duş alırken, dolabımı yeniden düzenlerken ya da buzdolabını ikinci kez temizlerken bile. Çünkü bu, tanımı gereği, bir öpücük değildi. Teknik olarak, hiçbir şey değildi. Bu gerçekten harika, çünkü dün gece sadece iş vardı. Renkli çamaşırları beyazlardan ayırırken kendime böyle söylüyorum. Marcie ile buluşmak için etkinliğe gittim ve o gece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama çamaşır torbama ve sırt çantama dairemden çıkarıp çamaşırvaneye giderken bile, kendime dürüst davranmadığımı biliyorum. Evet, Marcie ile tanışmak istemiştin, ama beni davet eden kişinin kim olduğu da heyecan vericiydi. Okul dışında onunla vakit geçirmek, onunla tartışmak, yanağındaki o lanet gamzeyi ortaya çıkarmak için içimde derin bir ihtiyaç vardı. Ve beynimin bir köşesinde, bunun bir daha asla olmayacağını da biliyorum.

Dün geceki motivasyonu ne olursa olsun, Nathan'a duruşumu açıkça belirttim. Ya da en azından, onun benim duruşumu nasıl algılamasını istediğimi. Onu benimle eve gelmesi için davet edebilirdim - eminim o da bunu umuyordu - ama ben uzaklaştığımda, o sadece beni izledi. Kalmam için baskı yapmadı. Aslında sormadı bile. Her kavga ön sevişme gibiydi ve belki de aynı kaçınılmaz şekilde sona ereceğini düşündü. Öyle olmadığına, o sadece yoluna devam etti.

Muhtemelen öyledir. Aslında, şu anda muhtemelen başka biriyle birlikte. Onunla gülüşen, onu öpen, onu evine götürüp yatağına yatıran görüntüler zihnimi dolduruyor ve birdenbire rahatsız oluyorum. Aslında olması gereken bir şey beni gafil avlıyor. Elbette Nathan biriyle çıkıyor. Sadece benimle çıkmıyor.

Asansörle aşağı inerken bu iç karartıcı düşünce bana eşlik ediyor.

Çamaşırlar, kitaplar ve dizüstü bilgisayarımın ağırlığı yüzünden, lobide yürürken kamburum çıkmış durumda. Ev sahibim ve Idris, birkaç inşaat işçisiyle tartışıyorlar, ama ben onları görmezden gelip kapıdan çıkıp beş blok ötedeki çamaşırhaneye doğru yürüyorum.

Saat daha beş bile olmamıştı, bu yüzden varış noktama ulaştığımda güneş hala batmamıştı. Çantamı muşamba zemine bırakıyorum, geniş odanın pastel renklerinin, öğleden sonra ışığının yukarıdaki floresan lambaların sert parıltısını nasıl yumuşattığının tadını çıkarıyorum. En azından önümüzdeki birkaç saat için. Köşede kurutma makinesinin bitmesini bekleyen yaşlı bir adam dışında kimse yok ve o kadar huzurlu bir sessizlik var ki, rahat bir nefes alıyorum.

En son ne zaman bir kitapla oturup, dikkatim dağılmadan metni özümseyebildiğimi bile hatırlamıyorum. Yine de, çamaşır makinesini çalıştırıp plastik sandalyelerden birine oturur oturmaz, kucagımda bar hazırlık kitabımı açarım ve bacağım yukarı aşağı sallanmaya başlar. Vurgulayıcım sayfalarda staccato çalışıyor. Kelimelere odaklanmaya, önümde yazarları anlamaya çalışıyorum, ama zihnim sürekli Nathan'a geri dönüyor, sanki o benim beynimi kendi amaçları için yeniden programlamış gibi.

İnleyerek, çalışıyormuş gibi görünmeyi bırakıp çamaşırlarımı yakındaki kurutucuya aktarmaya başlıyorum. İşin yarısını bitirmişken cebimden telefonumun sıkıcı zil sesi geliyor. Numarayı tanımıyorum. Görmezden gelip bu yalnızlığı gerçekten kucaklamak istiyorum, ama üçüncü zil sesinde cevap vermeye karar veriyorum.

"Alo?"

"Merhaba, Beatrice Nilsson ile görüşebilir miyim?" Gözlerimi kısıyorum. "Benim."

"Merhaba Beatrice. Ben Marcie Land'in ofisinden Scott Becker. Nasılsın?"

Bir elim telefonda, diğer elimle çamaşır makinesindeki iç çamaşırlarının çamaşırhanenin karo zeminine dökülmesini engellerken, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"İyiyim," diye cevap veriyorum.

"Harika. Günün sonunda aradığım için özür dilerim, ama Bayan Land gelecek hafta öğle yemeği için müsait olup olmadığını öğrenmek istedi. Önümüzdeki Çarşamba günü vakti var."

Ağzımı açtım, ama bir şey söylemeden önce bir süre bekledim.

"Tamam," dedim.

"Saat bir uygun mu?"

Uygun mu? O sabah dersim var, ama saat 11'de bitiyor ve ofis saatlerim 3'te başlıyor.

Yutkunuyorum. "Evet, uygun."

"Tamam, size restoranın bilgilerini e-posta ile göndereceğim. Orada sizinle buluşacak."

"Harika. Teşekkürler," diyorum, o telefonu kapattıktan sonra da telefonu kulağıma tutuyorum.

Son otuz saniyeyi sindirirken, hala açık çamaşır makinesinin karanlık derinliklerine bakıyorum. Marcie Land'in kendisiyle öğle yemeği yiyeceğim. Bu gerçekten oluyor.

Yüzümde geniş bir gülümseme yayılır ve tekrar telefonuma bakarım.

Nathan'ı arayıp ona söylemelisin.

Beynim bu fikri çok açık bir şekilde üretir, ama parmaklarım hala aydınlatılmış klavyenin üzerinde duraksar. Muhtemelen şu anda dışarı çıkmaya hazırlanıyordur. Muhtemelen bir randevudadır. Duymak isteyeceği son şey, arkadaşının asistanından aldığım bir telefon görüşmesidir.

Kişilerimdeki onun numarasını geçip annemin numarasına geliyorum, ama durmuyorum. Annem hukuk fakültesine neden gittiğimi anlamıyorsa, mezuniyetten sonra düşük maaşlı, giriş seviyesinde bir işin potansiyeli hakkında doğru düzeyde mutluluk yayacağına güvenilemez. Listeyi Maggie'ye gelene kadar aşağı doğru devam ediyorum. Arama tuşuna basıyorum, sonra telefonun çalmasına izin veriyorum. Sonunda sesli mesajına bağlanıyorum.

"Selam Mags, benim," diyorum ve ancak o zaman onun neden telefonu açmadığını hatırlıyorum. "Kahretsin, sen hala Miami'desin. Tamam, peki, gelecekteki evlilik mutluluğunu kutlamaya ara verdiğinde beni ara! İş görüşmesi hakkında bir haberim var, aslında iş görüşmesi sayılmaz ama neyse. Hoşça kal."

Jillian'ın numarasını bulup aramaya basana kadar biraz tereddüt ediyorum. Telefon çalarken Jillian'ın bu hafta sonu yüz yüze görüşme için Boston'a gittiğini hatırlıyorum. Muhtemelen şu anda muhtemel patronuyla dışarıdadır.

"Aradığınız numara mevcut değil. Mesaj bırakmak için lütfen # tuşuna basın."

Telefonu kapatıyorum.

Sessizlik beni tekrar yutar, sadece kurutucuların düzenli sesi bana eşlik eder. Telefonumun karanlık ekranında yansıyan ifademi izlerim, heyecanım azalır, yalnızlık tarafından yutulur. Bu, göğsümdeki her zaman var olan öfkeyi, bu küçük, sıkı sıkıya bağlı aileyi oluşturmak için ne kadar çok çalıştığım ve her şeyin

hepsinin parçalanmasına duyduğum öfke ve kızgınlık. Biriyle konuşmak istiyorum, ama konuşmak istediğim tek bir kişi bile aklıma gelmiyor.

Aslında, bu doğru değil.

Telefonumun kilidini açtım ve rehberde onun adını tekrar buldum.

NATHAN ASSHOLE

Parmağım uzun bir süre arama düğmesinin üzerinde kalır. Sonunda ekran kararır ve tekrar kendi yansımanı görebilirim. Yüzümdeki açık sözlülük, gözlerimdeki hüzn.

Kafamı sallayıp telefonumu cebime geri koyuyorum. Sonra kalan çamaşırlarımı kurutucuya atmaya başlıyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca, tüm giysilerim temiz ve kuru olana kadar ders çalışıyormuş gibi yaparım. Onları katlamaya zahmet etmem, hepsini çamaşır torbasına geri tıkıştırırım.

Barı unut. Avukatları, boşanmaları, arkadaşları ve sorumlulukları unut. Yatmam lazım.

Eve dönüş yolu uzun. Kaldırımdan neredeyse hiç başımı kaldırmadan caddeleri geçiyorum ve geceye çıkmaya hazır, şık giyinmiş insanların arasında manevralar yapıyorum.

Yaklaştığımda binanın ön kapısına da bakmıyorum, bu yüzden anahtarımı çıkarıp girmeye hazır olana kadar asma kilidi görmüyorum. Ama kapı koluna sarılmış kalın zinciri, onu yerinde tutan geçilmez kilidi izlerken bile, aklıma gelmiyor. Beynim çalışmıyor. İşte o zaman nihayet yukarı bakıyorum.

İşaret kapının ortasına bantlanmıştı.

BOŞALTIN GİRMEYİN

NEW YORK ŞEHİR İMAR DAİRESİ, BU BİNANIN KOŞULLARININ HEMEN HAYATI TEHLİKEYE ATTIĞINI BELİRLEMİŞTİR.

BU TESİSLER BOŞALTILMIŞTIR VE KOŞULLARI

BAĞLI OLARAK.

BU KOMİSERİN BOŞALTMA EMRİNİ İHLAL EDENLER
TUTUKLANACAKTIR.

Okudum. Sonra tekrar okudum. Sonra bir dakika daha ona baktım, çenem gevşedi, ta ki beynimdeki sinapslar nihayet çalışmaya başlayana kadar ve sonra "Ne oluyor lan!" diye bağırdım.

BÖLÜM 18

BEATRICE

ŞU AN MEŞGUL MÜSÜN

NATHAN GÖT HERİF

Hayır. Her şey yolunda mı?

BEATRICE

EVET, KİRAÇI HAKLARI AVUKATI TANIYOR MUSUN DİYE MERAK ETTİM.

NATHAN

Neden, ne oldu?

BEATRICE

HİÇBİR ŞEY

HER ŞEY TAMAMEN NORMAL.

SADECE BİR AVUKAT LAZIM, LÜTFEN

NATHAN GÖT HERİF

Cuma gecesi saat 10'da neden kiracı hakları avukatına ihtiyacınız var?

BEATRICE

ÖNEMLİ DEĞİL

BİNAM YIKILABİLİR

AMA SORUN YOK

SADECE LANET OLASI BİR AVUKATA İHTİYACIM
VAR

NATHAN GÖT HERİF

Tanrım

Bekle.

Telefonumu çantama geri atıp, rastgele bir binanın merdivenlerinin en alt basamağına çöküyorum. Burası dairemde birkaç sokak aşağıda ve bloğu yarım düzine kez dolaştıktan sonra, oturup kendime acımak için mükemmel bir yer olduğuna karar verdim. Böyle bir şeyin olacağını bilmeliydim; bina zaten zar zor yaşanabilir durumda. Ama düşük kira ve kolay ulaşım nedeniyle yanlış bir güvenlik hissine kapılmışım.

Sonraki otuz dakikayı şehir imar kanunlarını inceleyerek ve şehir belediyesinin web sitesinde bulunan tüm numaraları arayarak geçiriyorum. Bu saatte hepsi kapalı ama yine de sesli mesaj servisi olan tüm ofislere mesaj bırakıyorum. Sonra telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda Nathan'ın adı beliriyor.

"Ne?" diye sızlanarak telefona bakıyorum.

"Neredesin?" Sesi o kadar derin ki, telefon elimde titriyor gibi hissediyorum.

Başımı çamaşırların üzerine yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Sana zaten söyledim. Binamdayım. Bana bir avukat buldun mu, bulmadın mı?"

"Senin binandayım ama seni göremiyorum."

Başımı kaldırıp bir gözümü açarak karanlık caddeden binama doğru bakıyorum.

Orada, sokak lambasının altında Nathan Asher duruyor. Paltosunu giymiş, ama paltosunun altına kapüşonlu bir sweatshirt ve kot pantolon giymiş. Şaşırtıcı derecede rahat bir kıyafet, ama yine de onun olduğu şüphe götürmez.

"Orospu çocuğu," diye
mırıldanıyorum. "Ne
yapıyorsun..."

O cümleyi bitirmeden telefonu kapatıyorum. Saçları dağınık ve çarpıcı profilinden geriye doğru itilmiş, başını sallayıp telefonuna bakıyor, sanki beni tekrar aramaya çalışacakmış gibi.

Çamaşır torbamı, sonra da sırt çantamı kaldırmakta zorlanıyorum. İkisi de o kadar ağır ki, ona doğru yürürken vücudum neredeyse doksan derece eğiliyor. Utanç verici, evet, ama umarım bu, giydiğim şeylerden dikkatini dağıtır —yırtık pırtık spor ayakkabılarımın etrafında birikmiş büyük beden eşofman altı ve sütyensiz bir Poughkeepsie Fun Run 1996 sweatshirt.

Onun birkaç adım önünde durup çamaşır torbasını aramızdaki kaldırıma bırakıyorum. Sanki içinde bir ceset saklıymış gibi mide bulandırıcı bir ses çıkarıyor.

"Bu ev sahibin mi?" diye sorar, çamaşır torbasına bakarak.

"Tanrım, çok komiksin. Çok komik," diyorum, yüzümde hiçbir ifade yok. "Sana mesaj attığıma çok memnunum."

Gülümsemesini bastırıyor. "Tamam, ne oldu?"

"Birkaç saat çamaşırhanedeydim ve eve geldiğimde kapıda o yazı vardı."

"Cuma gecesi çamaşırhanede miydin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Cuma gecesi yapacak daha iyi bir şeyi olmayan ve buraya gelip benim sızlanmalarımı dinleyen bir adamın yargılamasını çok seviyorum."

Gülümsemesi tekrar genişledi, gamzesi ortaya çıktı ve, *aman Tanrım*, şu anda bununla başa çıkamam.

"Gülümsemeyi kes. Ben evsizim."

Yorumumu görmezden gelir ve binayı işaret ederek başını sallar. "Bina yöneticisini aradın mı?"

Başımı sallarım. "Görünüşe göre bir boru patlamış, ama bu, müfettişi buraya getiren uzun bir sorunlar listesinin sadece bir tanesi. Sorunlar çözülene kadar binaya yasal olarak giremiyoruz. Bina yöneticisi tüm hafta sonu çalışacaklarını söyledi, ama aynı zamanda ev sahibinin bize otel ayarlamaktan sorumlu olmadığını söylediğini de ekledi, bu çok kötü çünkü itiraz etsem bile, bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var ve gerçekten hiç param yok, bu yüzden..."

"Ne zaman her şeyi tamir edeceklerini söyledi?" Nathan sözümü keserek sorar.

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Burada 'her şey' göreceli bir terim, ama pazartesiye kadar binaya geri dönebilmemiz için yeterli onarımın yapılacağını söyledi. Bu sorun değil. Dizüstü bilgisayarım, kitaplarım ve tüm giysilerim burada, bu yüzden arkadaşlarımı arayıp Cold Spring'deki evlerinde kalabilir miyim diye soracağım."

"Nişanlanan arkadaşların mı?"

Başımı sallıyorum. "Birkaç mesaj bıraktım. Hala tatildeler, bu yüzden muhtemelen cevap vermiyorlar. Ama eminim onların evinde kalabilirim. Sadece güvenlik sisteminin şifresini bilmem gerekiyor. Ve bir anahtar almam. Yani... evet. Grand Central'a gidip bana cevap vermelerini bekleyeceğim, sonra trene atlayabilirim."

"Ya bu gece sana geri dönmezlerse?"

Gözlerim her yerde ama onun yüzünde değil, gerçek dışında söyleyecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum: Hiçbir fikrim yok.

Sessizliği, yaklaşan bir motorun tiz sesi bozdu. İkimiz de dönüp, motorlu scooterıyla kaldırımdan bize doğru gelen Bayan Seigel'i gördük. Parlak sarı bir sabahlık giymişti, ağzında sönmüş bir sigara vardı ve ben ona doğru yürürken neredeyse hiç başını kaldırmadı.

"Bayan Seigel! Kapıdaki bildiriye gördünüz mü? Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyorum, sesim normalden bir oktav daha yüksek.

Bina'ya bir bakış atar. "Hayır, ben iyiyim." Gözlerimi kırptıştırırım. "Ama... ne yapacaksınız?"

Yaşlı kadın alaycı bir şekilde, "Erkek arkadaşımın evinde kalacağım" der.

Sonra gaza basar ve kaldırımdan köşeye doğru hızla uzaklaşır. Onun gidişini izlerim, motorlu scooterın silueti Broadway'e dönünce omuzlarım çöker. Bir an sonra Nathan yanıma gelir.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

diye sorar. Yenilgiyi kabul ederek uzun bir nefes veririm.

Nathan'ın çamaşır torbamı bekleyen Uber'inin arkasına koymasına izin veriyorum, ama sırt çantam kollarımda kalıyor. Bu değerli bir yük; kitaplarım, tabletim ve dizüstü bilgisayarım şu anda bir can simidi gibi, bu gece beni gerçekliğe bağlayan tek şey.

Nathan'ın beni anladığını söylüyorum kendime. Ne de olsa o benim iş arkadaşım. Bunların hepsi sadece profesyonel bir nezaket.

Ama bu mantra, arka koltuğa oturur oturmaz yok oluyor. Araba sedir, deri ve temiz bir şey gibi kokuyor ve beynimin bunun neden bu kadar rahatlatıcı olduğunu anlaması bir dakika sürüyor. Çünkü Nathan sedir, deri ve sabun gibi kokuyor. Bunu görmezden gelmek istiyorum, ama farkına vardığım anda, sanki büyüyerek beni sarıyor ve hiç yokmuş gibi davranmaya çalışsam da anıları uyandırıyor.

Araba trafiğe girerken Nathan'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, bu yüzden telefonumu çıkarıp meşgul görünmeye çalışıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten meşgulüm; New York City bina yönetmeliği ve kiracı hakları gruplarını araştırırken kendimi kaybediyorum, bu yüzden yirmi dakika sonra durduğumuzu fark etmiyorum, ta ki yanımdaki yolcu kapısı tekrar açılana kadar. Üniformalı bir kapıcı orada duruyor ve ben aptalca ona bakarken bana gülümsüyor. Sonra Nathan'a dönüyorum.

"Neredeyiz?" "Benim binamda."

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Anlamadım?" "Benim..."

"Hayır," diyorum, sırt çantamı alıp kapıcının uzattığı eli görmezden gelerek dışarı çıkıyorum. "Olmaz."

Nathan kendi tarafına inerken bir şeyler mırıldanıyor. Sonra arabayı dolaşp kaldırımında durduğum yere geliyor, sırt çantamı göğsüme sıkıca sarıyorum.

"Senin dairenize çıkmayacağım," derim, çenemi meydan okurcasına kaldırarak. "Senden daireme çıkmanı istemedim."

"O zaman neden buradayız?"

"Çantamı ve çamaşırlarını Tony'ye bırakacağız," diyor, kapıcıya başını sallayarak. "Biz bir şeyler içip arkadaşının sana dönmesini beklerken o bunları saklayabilir. Tabii tüm bunları bara sürüklemek istemiyorsan."

Ellerini beline koymuş, bana umutla bakıyor ve ben de tam da bunu yapmak istiyorum: çamaşırlarımı ve ders materyallerimi alıp, sırf ona inat etmek için hepsini barın üzerine koymak. Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez, bana anlamsız geliyor. Bir zamanlar alışkanlık haline gelmiş olan bu küçük meydan okumalar ve ince örtülü saldırganlıklar, artık boş jestler gibi geliyor.

"Neyse," diyorum.

Tony ipucunu anlar ve çamaşır torbasını alıp yakındaki pirinç arabaya koyar. İki elini de kullanıp dizleriyle kaldırmak zorundadır; buna rağmen

ağırlığı altında zorlanıyor. Sonra bana dönüp gülümsüyor, elini uzatıp sırt çantamı bekliyor.

Tanrım. Tereddüt ediyorum, alt dudağımı ısırarak, sanki ilk çocuğummuş gibi yıpranmış kanvas çantayı yavaşça ona uzatıyorum.

"Lütfen dikkatli ol," diye yalvarırım, onu arabasının ortasındaki kancaya kaldırmasını izlerken. "Okul için ihtiyacım olan her şey içinde. O benim tüm hayatım ve eğer kaybolursa... biliyor musun, ben alayım, sorun değil ___"

Çantayı geri almak için uzanıyorum ama Nathan benden önce davranıyor, ellerini omuzlarıma koyup beni ters yöne çeviriyor.

"Bırak," diyor.

Zorla gülümsüyorum. "Tabii. Sadece tüm geleceğim söz konusu, önemli bir şey değil." "Anlıyorum. Ama her şey yoluna girecek, güven bana."

"Sorun da bu, Nathan. Sana güvenmiyorum."

Bunu içten söylemiyorum. Sözler dilimden dökülürken bile, bunu hiç içten söylemediğimi biliyordum. Ama bu eski bir alışkanlık, sözleri silah olarak kullanmak, ve daha iyi düşünebilmeden onları kullanıyorum. Artık sözler döküldü ve tek yapabileceğim, onların hedefine ulaşmasını izlemek.

Nathan uzun bir nefes verir, başını sallar ve aramızda sessizlik hakim olur. Kaşlarının altından bana baktığında, mavi gözleri neredeyse parıldıyor, göğsümde bir şey sıkışır.

"Bir şeyler içmek ister misin, Bea?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Tamam. Nereye gitmek istersin?"

Gözlerimi etrafımızdaki binalara çeviririm ve sonunda caddenin karşısındaki bir bara takılır.

"Oraya."

Ve o cevap veremedi caddeyi geçiyorum.

Nathan, Chaps'ın bir eşcinsel bar olması umrunda değil gibi görünüyor. Beni takip ederek içeri giriyor, gökkuşağı flamaları ve disko topunun altında duran insan gruplarının arasından geçerek uzun meşe barın önüne geliyor. Bizi bekleyen iki boş tabure var ve ben hemen onlara yöneliyorum, birine oturup memnuniyetle iç çekiyorum. Nathan diğerinin yanında duruyor ve barın cilalı ahşabına yaslanıyor.

Henüz çok kalabalık değil, en azından birkaç saat sonra olacağı kadar kalabalık değil. Yine de, boş sahne ve DJ kabini olmasına rağmen, dans pistinde iyi bir kalabalık var, gülüşüyorlar, sohbet ediyorlar ve tepeden çalan sentetik pop müziğe eşlik ediyorlar.

boş sahne ve DJ kabini olmasına rağmen, kalabalık dans pistinde dolaşıyor, gülüyor, sohbet ediyor ve tepeden çalan sentetik pop müziğe eşlik ediyor.

İçecek menüsünü inceliyordum ki barmen ortaya çıktı ve önümüze iki bardak altlığı bıraktı. Nathan'a gülümsedi.

"Merhaba. Ne alırsınız?"

Nathan beni işaret ediyor ve barmen bana dönüyor. Gülümsemesi kayboluyor ve beni baştan aşağı süzerken yüzünde acıma benzeri bir ifade beliriyor.

"Bir içki istiyorum," dedim, dirseğimi bara koyup yanağımı elime dayadım.

"Tatlım, görünüşe göre bütün şişeye ihtiyacın var."

Haksız sayılmaz. "Yapabileceğin en sert içki nedir?"

"Martini, votka dolu bir bardağın süslü adıdır, o yüzden neden ondan başlamıyoruz?"

"Tanrı seni korusun," diyorum ciddiyetle, pembe file gömlekli bu adamın azizliğe ulaştığından eminim.

Nathan'a dönüyor. "Peki ya sen? Sen de güçlü bir şey mi arıyorsun?"

Nathan gülümser ve başını sallar. "Sadece bir bira. Ne varsa onu verin."

Barmen ona şakacı bir şekilde kaşlarını çatar ve arkasını dönerek bir şişe votka alır. Onun arkasını izlerim, sonra Nathan'a dönerim. Hâlâ barın üzerine yaslanmış, uzun vücudu gevşemiş durumda.

"Onun numarasını alabilirsin," diyorum. Nathan tembel bir omuz silkmeye cevap veriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, tabii ya. Eminim buna alışkınsındır."

"Neden alışkın olayım ki?"

"Lütfen, çok yakışıklı olduğunu biliyorsun." Onu ölümcül bir hastalığı varmış gibi göstermek istemiyorum, ama yine de öyle çıkıyor. "Muhtemelen her gün insanlar sana atlıyorlardır."

"Senin başına
gelmiyor mu?"
diye alay
ediyorum.

Bana bir bakış attı. "Ciddiyim."

"Nathan, uyanık olduğum her dakikayı derslerde ve diğer hukuk öğrencilerini ikna etmekle geçiriyorum. Bunu yapmadığım zamanlarda ise, bu kıyafetle mahalledeki çamaşırvhanede oturup baro sınavına çalışıyorum. Ne dersin?"

Bana bakarken kaşlarının arasında bir çizgi belirir. Disko topu başımın üzerinde tembelce dönerek yüzüne ışık huzmeleri gönderir ve gözlerindeki farklı mavi tonları aydınlatır.

"Gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?"

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Neyse ki, barmen geri dönüp içkilerimizi önümüze koyduğunda cevap vermekten kurtulurum. "Bayan için bir martini ve Paul Newman için bir fiçı Harp."

Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım! *Gerçekten* Paul Newman'a benziyor!"

Barmen, sanki ona iltifat etmişim gibi başını eğiyor.

Nathan başını sallar ve cüzdanını çıkarır. "Hesabı açık tut."

Nathan'ın kredi kartını alır ve ona göz kırpar. "Sorun değil, Hud."

Gülerek içkimin bir yudumunu alıyorum. Bardağı bara geri koyduğumda, Nathan'ın bakışlarının dudaklarımın üzerinde olduğunu fark ediyorum. Bu, cildimde sıcak bir dalgalanma ve göğsümde panik hissi uyandırıyor. Bu gece zaten ince bir çizgide yürüyoruz ve durumun kontrolünü geri kazanmam gerekiyor, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: saldırıya geçiyorum.

"Burada neler oluyor?" diye soruyorum, kıyafetlerine başımı sallayarak.

Gözlerini kırıştırır ve onu hazırlıksız yakaladığım için bir an gurur duyarım. "Anlamadım?"

Elimi vücuduna doğru belirsiz bir şekilde sallıyorum. "Bu."

Başını eğip, kaşlarının altından bana bakıyor. "Sweatshirt mu?"

Başımı sallıyorum.

"Sweatshirtlerle bir sorunun mu var?"

"Hayır. Sadece seni hep takım elbise giyerken gördüm. Bu, üniformasız halini görmek gibi bir şey."

Nathan, bir yudum alırken gülümsemesini bira bardağının kenarının arkasına saklar. "Peki, bir dahaki sefere aradığında ve yardıma ihtiyacın olduğunda, çıkmadan önce üstümü değiştirmeyi unutmayacağım."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Yardıma ihtiyacım yoktu."

"Bea, binanın yıkılacağı söylenmişti."

Bu önemsiz bir ayrıntıymış gibi sözlerini bir kenara itiyorum. "Ben hallediyordum." "Evet, her şey kontrol altında gibi görünüyordu."

"Öyle olacaktı," diye cevap verdim.

Cevap vermeden önce bir yudum daha bira içti. "Bana bir iyilik yaptın."

"Oh, gerçekten mi?"

"Dizüstü bilgisayarımı kaldırmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı, yoksa bütün gece çalışmak zorunda kalacaktım."

"Karşılıklı yıkım talebi hiç bitmiyor, değil mi?" Bana anlamlı bir bakış attı.

Yine güldüm, ama sesimiz etrafımızdaki konuşma ve müzik gürültüsünde kayboldu. "Sanırım konuşacak durumda değilim. Ders çalışıyor ve çamaşır yıkıyordum."

"Evet, ben de bunu merak ediyordum."

"Neyi?"

"Cuma gecesi. Biriyle dışarıda olacağını düşünmüştüm."

"Randevuda falan mı?"

"Hayır, banka soygunu gibi," diyor kuru bir şekilde. "Tabii ki randevu."

Bu yorum beni şaşırttı ve tekrar kendimi toparlamaya çalışarak ağzımı açtım. "Şey, evet. Yani, bir randevum olabilirdi. Ama şu anda okul, dersler ve iş arama ile meşgulüm, bu yüzden..." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Seks yapmıyorum diye bir şey yok. Seks yapıyorum. Hem de çok."

Sesim o kadar yüksek ve yapmacık bir inançla dolu ki, yanımda oturan adam dönüp yüzünü buruşturuyor.

"Tamam." Nathan gülümsemesini bastırmaya çalışarak başını salladı. "Evet. Seks... bilirsin... insanlarla..."

Bocalıyorum. Yalanlar ve utanç denizinde tamamen ve tamamen kaybolmuş durumdayım ve Nathan izliyor, bana bir can simidi bile atmaya yanaşmıyor.

"Peki ya sen?" diye soruyorum sonunda, sonra içkimin uzun bir yudumunu alıyorum. "Ben neyim?"

"Sen de dışarıda olmalısın," diyorum, elimi odanın içinde gelişigüzel sallayarak.

Nathan etrafına bakınıyor, düşünüyormuş gibi dudaklarını büzüyor. Sonra bana dönüyor. "Şu anda yok, hayır."

"Neden yok?"

"İşle meşguldüm. Çok işim vardı," diyor, az önce benim kullandığım tonu taklit ederek. "Çok fazla iş... bilirsin... insanlarla."

Yarım yürekle gülmemi bastırmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

"Siktir git." O da gülümsüyor, yanağında gamze beliriyor.

Ona neden Manhattan'ın yarısıyla yatıp kalkmadığını sormak üzereyim ki, sıkıcı bir ping sesi dikkatimizi telefonuma çeker. Telefon barın üzerinde yüzüstü durmaktadır, ancak ekranın ışığı ahşaba sızmaktadır.

Bunu görmezden gelip, Nathan'la içki içip birbirimizin hikayelerine gülen arkadaşlar olduğumuz bu hayali dünyada kalmak istiyorum, ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Maggie cevap vermiş olabilir, bu yüzden telefona uzanıp bekleyen mesajı okuyorum.

"Arkadaşın mı?" diye soruyor Nathan.

Uzun bir nefes verip telefonumu bara geri bırakıyorum. "Hayır. Ama New York City, Kasım ayında yapılacak seçimlerde oy toplamak için benim yardımına ihtiyaç duyuyor, bu da güzel bir şey."

Neredeyse rahatlamış gibi görünüyor ve bu benim damarlarımda bir heyecan dalgası yaratıyor. Ama neden? Maggie'nin bana cevap vermesini istiyorum. Cold Spring'e gidip bu gece rahat bir yerde uyumak istiyorum. Ama onu da bırakmak istemiyorum. Henüz değil.

"Marcie'nin ofisi bugün beni aradı," diye itiraf ettim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

"Haftaya öğle yemeği yemek istiyor."

"Neden bunu kötü bir habermiş gibi söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum ve gözlerim barın arkasındaki içki şişelerine geri dönüyor. "Bilmiyorum. Sanırım biraz hile yapıyormuşum gibi geliyor."

"Kimi aldatmak?"

"Bilmiyorum." Burnumu kırıştırarak iç çekiyorum. "Sanki sistemi aldatıyormuşum gibi."

"Kişisel bağlantılarını kullanmak sistemi aldatmak değildir Bea. Sistem budur."

"Bu adil olduğu anlamına gelmez."

"Dünya adil değil." Sesi, beni bar etkinliğinden eve bıraktığı o geceki aynı küçümseyici tona bürünmüştü. O da hatırlıyor gibiydi, çünkü sorusunu sormadan önce ifadesi yumuşadı. "Onun için çalışmak ister misin?"

"Tabii ki istiyorum."

"Peki, onun ekibine iyi bir katkı olacağını düşünüyor musun?"

"Kesinlikle."

"O zaman tek endişelenmen gereken şey bu."

Gözlerimi devirdim. "Ama herkes öğrenmeyecek mi? Ne yaparsam yapayım, 'Evet, Beatrice Nilsson akıllı, ama buraya girmesinin tek nedenini biliyorsun, değil mi?' diyecekler. Adımın yanında her zaman bir yıldız işareti olacak."

"Sakin ol Bea. Hala bu öğle yemeğini mahvedebilirsin."

Gözlerim büyür ve o kadar yüksek sesle gülerim ki, yanımda oturan insanlar dönüp bize bakar. Ama umurumda değil; sesin içimden çıkmasına izin veririm, vücudumda hapsolmuş tüm endişenin katartık bir şekilde serbest kalmasına izin veririm.

"Adi herif," diye fısıldarım.

Biradan uzun bir yudum alırken gülümsemesini zar zor saklıyor.

Bir içki ikiye, iki içki üçe dönüşür ve ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama birdenbire müzik çok yüksek sesle çalmaya başlar, birbirimize söylediklerimizi duyamayacak kadar yüksek. Ancak bu, gürültülü müzik eşliğinde bağırıp gülerek konuşmaya devam etmemizi engellemez. Barın etrafında insanlar toplanır, yakınlardaki dans pistinde daha da fazla insan dalgalanır, ama ben neredeyse hiç fark etmem. Dikkatim tamamen Nathan'a odaklanmıştır.

Bir hikaye anlatıyor, sanki bu yardımcı olacakmış gibi eğiliyor, ama yine de tek kelime bile duyamıyorum. Yine de dinliyormuş gibi yapıyorum, çünkü bu, onun orada kalacağı anlamına geliyor, o kadar yakın ki, kolonyasının keskin kokusunu alabiliyorum. Bu, zihnimi bulanıklaştırıyor. Ya da belki de votka yüzündendir. Hiçbir fikrim yok, ama birdenbire onu neden nefret etmem gerektiğine dair ayrıntıları hatırlayamıyorum. Ondan nefret ettiğimi bile hatırlayamıyorum.

Hikayesi yoğun bir sonuca yaklaşırken müzik kesiliyor ve hoparlörden bir ses duyuluyor.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz, hoş geldiniz!"

Bir drag queen arkamızdaki küçük sahnede yürüyor, yeşil payetli elbisesi spot ışığını yansıtıyor ve kırmızı peruğu neredeyse tavana değecek kadar uzun.

"Gece yarısı oldu, bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz!" diye mikrofonuna sesleniyor. "Trivia zamanı!"

Bar alkışlarla çınlıyor ve aniden barmen geri dönüyor, kağıtlar ve kalemler dağıtıyor. Bunları önümüze bıraktığında Nathan'a göz kırptırıyor, sonra barın diğer tarafına doğru ilerliyor.

"Kuralları biliyorsunuz," diye devam eder drag queen. "En iyi takım adı size bedava içki turu kazandırır. En çok doğru cevap verenler benim saygımı kazanır. Ve ayrıca bir içki turu. Herkes anladı mı?"

Nathan bana dönünce etrafımızdan toplu bir onay sesi yükselir. Kalemim hazır, kağıt da elimde duruyor.

"Trivia mı oynuyoruz?" diye sorar, kaşlarını çatarak.

Ona inanamayan bir ifadeyle bakarım. "Tabii ki trivia oynuyoruz." "Tamam," der, bardağını alıp bir yudum alır. "Takımımızın adımız ne?"

Burnumu kırıstırıp bir an düşündüm. "Oedipus ve Oğlancılar."

Sanki ağızındaki birayı barın üzerine tükürecekmış gibi görünüyor ve bardağını masaya koymak zorunda kalıyor. Onu izlerken gülümsememi zorlukla bastırıyorum. Sonunda yuttuktan sonra bana kaşlarını kaldırıyor. "Bunu nereden uydurdun?"

"Üniversitede trivia takımımızın adı buydu," diyorum. Daha fazla bilgi bekliyor ama ben sadece omuz silkiyorum. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Josh klasik edebiyat okudu."

Sahnedeki drag queen oyunun başladığını duyururken takım adını yazıyoruz. Etrafımızdaki konuşmalar kesiliyor, tüm gözler ona çevriliyor.

"Tamam, ilk soru: Hangi gerçek megastar Connecticut'ta büyüdü, sonra New York'a taşındı ve kraliyet ailesinden biriyle evlendi?"

Yavaşça Nathan'a dönerim, dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Kesinlikle kazanacağız."

BÖLÜM 19

Kaybederiz.

Sonuçta, fark çok büyük. Ama tamamen fiyasko da değil; *The Real Housewives* ile ilgili ilk sorudan sonra, bir soru daha doğru cevaplayarak son sıradan sondan ikinci sıraya yükseliyoruz. Daha da önemlisi, en iyi takım adı ödülünü kazanıyoruz, bu yüzden bedava içkilerimizi içtikten sonra pizza yiyerek kutlamaya karar veriyoruz.

Sekizinci Cadde, kaldırıma çıktığımızda, birkaç taksi dışında neredeyse boştu. Saat geç olduğu için caddenin iki yanındaki restoranlar kapalıydı, ama Nathan yine de şehir merkezine doğru yürümeye başladı ve birkaç blok ileride hala açık bir pizza dükkanı olduğunu söyledi. Adımlarımı onunla senkronize ediyorum ve soğuk sweatshirt'ümü delmeye başlayıp vücudum titremeye başladığında, o sessizce ceketini çıkarıp omuzlarıma sarıyor.

İtiraz etmek, ceketini geri vermek üzereydim, ama ağzımı açamadan, "Sus" diyor ve yürümeye devam ediyor.

Pizzacı, söz verdiği gibi, On Beşinci Cadde'nin köşesinde. Floresan ışıklar pizzacıyı parlatıyor, daha içeri girmeden pencerelerden küçük beyaz iç mekanı görünüyor.

Nathan kapıyı açtığında bizi sıcak bir hava karşılıyor. Sesli bir şekilde inliyorum ama umursamıyorum. Çok iyi hissettiriyor ve kokusu daha da iyi. Ekmek, yağ ve eriyen peynir gibi. Yürürken alkolün etkisi biraz geçmişti ve sarhoşluk yerini kemiren bir açlığa bırakmıştı, şimdi en az bir pizza istiyorum. Belki de iki.

İçeri girdiğimizde, kısa elbiseler ve topuklu ayakkabılar giymiş bir grup kadın peynirli pizzanın yarısını bitirmiş durumda. Uzun metal masalardan birinin etrafında toplanmışlar ve sadece iyice sarhoş olduğunuzda yapabileceğiniz şekilde yüksek sesle konuşuyorlar. Bizi gördükleri anda sessizleşiyorlar. Gözleri

Nathan'ı takip ediyor. Nathan kasaya yaklaşıyor, ikimiz için birkaç dilim pizza sipariş ediyor ve ödemeyi yapıyor.

Yemeğimizi alıp uzak köşedeki bir masaya oturduk, ama kadınların bakışlarının hâlâ onun üzerinde olduğunu fark ettim. O onlara sırtını dönmüş olduğu için, kadınların gözlerinin vücudunu süzdüğünü, fısıldaşmalarını ve kıkırdamalarını göremiyordu.

Ben de dikkatimi ona çeviriyorum. Nathan'ın yakışıklı olduğu su götürmez bir gerçek, ama bu sert floresan ışıklar altında bu gerçek daha da belirgin hale geliyor, normalde görmezden gelmek için çok uğraştığım detayları ortaya çıkarıyor. Mavi gözlerinin altında genellikle görünmeyen gri benekler. Sakalının altında bile belirgin olan çenesinin kenarındaki belirgin yara izi. Sınav sırasında elini geçirdiği için dağınık olan açık kahverengi saçları. Vücudu bile daha belirgin görünüyor, pizzasından bir ısırık almak için eğildiğinde boyutu, çiğnerken dirseğini benimkine dayadığında omuzlarının genişliği. Sanki evren benim yargımı geçersiz kılıp onu bir kaideye koymuş ve ben de ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Çiğnemeyi bırakıp kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Gözlerimi deviriyorum, sanki bu yanaklarımdaki kızarıklığı gizleyecekmiş gibi. "Ağzın açık çiğniyorsun."

Yalan söylediğimi biliyor gibi sırtlıyor ama nedenini anlamaya zahmet etmiyor. "Bir dilim daha ister misin?"

Ben de öyle, o da öyle, ve bir ara kadınlar ayrılıyor, ama ne zaman olduğunu fark etmiyorum. Ne kadar süre orada kaldığımı bile bilmiyorum. Sadece sohbetin uzayıp gittiğini ve sonunda ayrılmadan önce neredeyse bir pizza bitirdiğimizi biliyorum.

Kaldırımda yan yana yürüyoruz ve aniden biraz daha ayık hissediyorum. Bunun nedeni midemde yüzen karbonhidratlar mı, yoksa gecenin sona ermesi mi, emin değilim, ama aniden bu gece nerede uyuyacağımı bilmediğimi hatırlıyorum. Ya da yarın ne yapacağımı. Ya da hafta sonunun geri kalanında. Bir an için oteli düşünürüm, ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez uçup gider. Dün market alışverişine gitmeden önce banka hesabımı kontrol etmek zorunda kaldım; bir gecelik otel masrafını karşılayamam, hele ki bütün hafta sonu için. Şu anda kredi kartı borcumu düşünmek bile istemiyorum.

Tabii ki, Maggie ve Travis'in evine gidebilirim. Evlerinin dışında bir yerde anahtar saklamış olma ihtimalleri yüksek. Ama ya saklamamışlarsa? O zaman Hudson Valley'deki tren istasyonunun önünde sabaha kadar oturmak zorunda kalırım. Tüm kitaplarım, bilgisayarım ve 20 kiloluk çamaşır torbamla.

Jillian da var tabii. Beni kabul edeceğini biliyorum, hiç şüphem yok. Ama o hala Boston'da iş görüşmesinde. Evde olsa bile, Queens'teki stüdyosu kendisine zar zor yetiyor, misafiri almaya ne demezsin. Bu da bana Josh'un buradan sadece birkaç blok ötede, o boş iki yatak odalı dairede tek başına yaşadığını hatırlatıyor. Orada kalmam imkansız. Adi herif.

Ama şu anda bunların hiçbiri aklımın merkezinde değil. Hayır, şu anda o yer, yanımda yürüyen adam tarafından işgal edilmiş durumda, onun temiz beyaz Nike'ları benim yıpranmış Converse'lerimle uyum içinde.

Gecenin bitmesini istemiyorum. Henüz değil. Ve bunun nedenini düşünmek, beni sadece endişelendirecek detayları incelemek istemiyorum. Hayır, sadece bu belirsizlik içinde kalmak istiyorum, bu harika, mutluluk verici, naif yarı durumda, hafif sarhoşluğum zihnimdeki alarm zillerini bastırıyor. Nedenlerini, nasıl olduğunu veya sonra ne olacağını analiz etmek zorunda değilim. Sadece burada olabiliriz. Ve bu yeterli.

Ama bu durumda kalamayız çünkü birkaç dakika sonra yine onun binasının önündeyiz. Ceketini vücuduma daha sıkı sarıyorum, Sekizinci Cadde'den esen rüzgarı engellemek için zayıf bir girişimde bulunuyorum ve onun bakışlarından kaçmaya çalışıyorum.

"Sanırım çantalarımı almalıyım," diyorum, onun binasına doğru başımı sallayarak.

"Arkadaşların sana cevap verdi mi?" Gözleri tanıdık şüpheyile kısıılır. Cevabı zaten bilmektedir.

Omuz silkiyorum, cevabın hayır olduğunu itiraf etmek istemiyorum. "Sorun değil. Grand Central'da takılıp bir sonraki trene binebilirim."

Sonra gülümserim, sanki bu, gecemin geri kalanının ne kadar acınası olacağını yumuşatacakmış gibi, ama onun ifadesi değişmez. "Saat sabahın biri, Bea."

"Ne olmuş yani?"

"Yani sana sabaha kadar cevap vermeyecek." İç çektim.

"Peki, başka ne yapmam gerekiyor?"

"Burada kal."

Panik ve heyecan karışımı bir duygu içimi kaplar ve tek yapabildiğim gülmektir —onun alnını kırıştıran, çılgınca bir kahkaha. "Hayır," diye cevap veriyorum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." Her türlü cevap bir anda beynimden geçince sesim kesiliyor.

Cevap vermediğimde, dudakları sert bir çizgiye dönüşür, sanki hakarete uğramış gibi. Ya da daha kötüsü, incinmiş gibi.

"Yatağı sen al, ben kanepede yatacağım," diyor, sanki yüzümden bir şey okumuş gibi. "Yarın arkadaşlarınla iletişime geçtiğinde oraya gidebilirsin. Veda etmene bile gerek yok."

Kalbim hala hızla atarken alaycı bir şekilde gülümserim. "Veda ederdim. Ben *tam* bir canavar değilim."

O, emin değilmiş gibi kaşlarını çatıyor. Ben hafifçe gülüyorum.

"Adi herif." "Evet, bunu zaten belirlemiştik."

Bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Bir süre sonra, bir süredir hiçbir şey söylemeden orada durduğumuzu fark ediyorum.

"Tamam," diyorum, elimden geldiğince yapmacık bir öfkeyle. "O zaman bana bu çatı katı dairesini göster."

Lobiye girdiğimizde Tony bizi bekleyen bir asansör hazırlamış ve çantalarımı birkaç dakika içinde yukarı getireceğine söz veriyor. Tam olarak ne zaman ve nasıl olacağını bilmek istiyorum ama Nathan sadece teşekkür edip dokuzuncu katın düğmesine basıyor. Asansör yükselirken sessiz kalıyoruz, kabloları ve dişlileri yavaşça yukarı çıkarken üstümüzde gürültü yapıyor. Tanrıya şükür, çünkü bu ses, dar alanda muhtemelen duyulabilecek olan kalbimin çarpışını maskeliyor.

Bir an sonra yumuşak bir zil sesi duyulur ve kapılar sıcak bir şekilde aydınlatılmış bir koridora açılır. Nathan ilerlemeye başlar ve sağa dönerek koridorun sonundaki daireye doğru yürür.

Kapı metal ve anahtarının kilitteki sesi, kapının ötesindeki boşlukta yankılanıyor gibi. Bu yerin büyüklüğü veya lükslüğü hakkında alaycı bir yorum yapmak istiyorum, ama sonra kapı açılır ve Nathan başını sallayarak içeri girmemi işaret eder. Ağzımı kapalı tutar ve onun önünden içeri girerim.

Odanın uzak tarafındaki devasa pencereden görünen şehir silüeti dışında her yer karanlık. Yüzlerce farklı binadan gelen ışıklar geniş alanı aydınlatıyor, ortadaki kanepe odayı ikiye bölüyor. Bir tarafta uzun bir yemek masası var, cam tablası pencereden gelen ışıkların duvar ve tavana yansımalarını yansıtıyor.

Nathan lambayı yakmadan önce odanın ortasına ulaşıyorum. Lambanın ışığı, tütün rengi deri koltuğu ve karşısındaki kitaplarla dolu kitaplıkları ortaya çıkarıyor. Duvarlar bembeyaz, üzerinde uzun siyah-beyaz sanat baskıları ve devasa bir televizyon var. Geniş mutfak sağında ve odanın geri kalanına açık. O da beyaz: beyaz mermer, beyaz dolaplar, beyaz aletler. Bütün ev tertemiz, ama burada orada yaşam belirtileri var. Kitaplıkta kitapların gelişigüzel istiflenmiş olması. Yemek masasının ortasında, üstünden bir kart çıkmış

yemek masasının ortasında, üstünden bir kart çıkmış bir şakayık buketi. Mutfak tezgahında kahve lekeleriyle bozulmuş pahalı görünümlü bir espresso makinesi.

Nathan odada dolaşp birkaç lamba daha yakarken ben de arkanı dönüyorum.

"Penthouse değil," diyor.

"Ama çok da uzak değil." Elimi deri koltukta gezdirerek pencereye doğru yürüdüm.

O, neredeyse ses bile çıkarmadan, sadece göğsünde bir titreşimle derin bir kahkaha attı. Sonra mutfak ile koridor arasındaki kapıya doğru yürüdü.

"Buzdolabında pek bir şey yok ama bulabildiğin her şeyi alabilirsin," diyor ve kapıyı açarak çamaşır dolabını gösteriyor.

"Ben almayayım," dedim, odayı inceliyormuş gibi yaparken, o ise uzanıp üst raftan birkaç çarşaf ve battaniye alıyordu.

O arkasını döndüğünde, biraz fazla hızlı bir şekilde pencereye doğru dönerim. Ağır, düzgün adımlarını duyabiliyorum, sonunda kanepenin yanında durur. Kumaşın hışırtısı duyulur ve omzumun üzerinden bakınca, minderlerin üzerine çarşaf serdiğini görürüm.

"Peki..." diyorum, ama sesim kesiliyor.

Devam etmek istiyorum: *Burası Jillian'ın boşanmasıyla satın aldığı yer.* Ama devam etmiyorum. Edemiyorum. Şimdiye kadar bunu görmezden gelmeye bu kadar istekliyken, bunu onun üzerine yıkmak haksızlık gibi geliyor. Eğer bunu söylersem, onu kendimden uzaklaştırmak, korumaya çalıştığım zayıf sınırları yeniden oluşturmak için olur. Düşman rolünü oynamak birdenbire çok zor geliyor, oysa onunla ilgili başka hiçbir şey zor gelmemiştir.

Onun yerine, sadece "Neden bana yardım ediyorsun?" diye soruyorum.

Yatağın bir köşesini kanepenin köşesine sıkıştırıp içini çekiyor. "Çünkü bunu duymaktan ne kadar nefret etsen de, sen benim arkadaşısın."

Bunu duymaktan nefret etmiyorum. Aslında, bu sözler kalbimi kıpır kıpır ediyor. Yine de bunu gizlemeye çalışıyorum ve alaycı bir ses tonuyla "Bütün arkadaşlarınla öpüşüyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır." Çarşafın üzerine bir battaniye atıyor. "Ve bunu bir daha yapmamaya karar verdik."

"Bu, bunu düşünmediğin anlamına gelmez."

Yüzünde şüpheli bir ifade belirir. "Sen düşünmedin mi?" "Hayır," yalan söylüyorum.

Dudak köşesi seğirir. "Tamam."

Aniden içim ısınır, cildimin her santimetresi onun yakınlığını hisseder. Ve vücudumda kalan alkol bana onu daha da zorlamam için cesaret verir.

"Tam olarak ne düşündün?" Ses tonum alaycı ve hafiftir, bilmek için can attığımı, beni çok aşan bir durumu kontrol altında tutmakta zorlandığımı gizlemek için.

Başı hafifçe eğilir ve elleri yataktan ayrılıp kanepenin koluna dayanır. Kaslarındaki gerginliği, başını sallayıp "Yapma" diye mırıldanırken kollarının ve omuzlarının gerginliğini görebiliyorum.

Kaşlarım çatıldı. "Neyi yapma?"

Başını kaldırır. Bakışları ciddidir. "Aramızda bir şey olmasını istemediğini söylediğinde seni duydum. Geçen gece bunu söylediğimde ne kadar üzüldüğünü gördüm. O yüzden sadece..." İcini çeker ve elini saçlarının arasından geçirir, kelimeleri bulmaya çalışırken yüzü hayal kırıklığıyla buruşur. "Sırf yapabiliyorsun diye işimi zorlaştırma."

Gözlerimi kırıştırdım. "Anlamadım?"

"Hadi ama Bea. Sen benim arkadaşısın ve ben..."

"Bunu *senin için* zorlaştırdığımı mı düşünüyorsun?" diye sözünü kestim. Aniden göğsümde bir öfke kabardı, vücudumda olan her şeyi dışa vurmak için mükemmel bir araçtı. "Seni Frank'ın dersine katılmaya zorlamadım. Marcie ile tanışmaya ya da sonrasında akşam yemeğine davet etmedim. Bu gece kimse sormadan şehir merkezine gelen ben değildim."

"Biliyorum." Ellerini beline koyarken yüzündeki ifade yumuşar. "Haklısın ve özür dilerim..."

"Özür dilemeni beklemiyorum," diye cevap veriyorum ve daha iyi düşünmeden ona doğru bir adım atıyorum. "Seni görmezden gelebilirdim ya da asistanlık görevimden istifa edebilirdim, ama yapmadım. Bunun sorumluluğunu üstleniyorum. Ama şu anda senin daireninde durmamın tamamen benim hatamış gibi beni suçlu hissettirmeye çalışma."

"Senin hatan olduğunu söylemiyorum," diyor, sesi sert ve emredici, sanki birdenbire mahkeme salonuna girmişiz gibi. "Burada gücün sende olduğunu söylüyorum. Temel kuralları sen koyuyorsun ve ben onlara uymaya çalışıyorum."

Kollarımı iki yana açtım. "Ne zaman temel kuralları ben belirledim?"

"Ciddi misin?" Bana doğru bir adım atıyor. Aramızda sadece birkaç santim var, ama ikimiz de farkında değiliz. "Her konuştuğumuzda sen koyuyorsun. Bana her zaman birbirimiz için ne ifade ettiğimizi hatırlatıyorsun. Her gün benim senin için ne ifade ettiğimi, ne istediğini açıkça belirtiyorsun."

Öfkeyle titriyorum, çünkü yanılıyor değil, rahatsız edici bir şekilde haklı olduğu için. Benim özel düşüncelerimi bilmiyor; tüm sözlerimin onu uzaklaştırmaktan çok daha fazlasını ifade ettiğini bilmiyor. Bu, kendini koruma meselesi.

Ama ben hala kendimi koruma modundayım, bu yüzden yapabileceğim tek şekilde saldırıyorum. "Öyle mi? Peki, ne istiyorsun Nate?"

Gözleri benimkilere kayarken tüm vücudu donar ve uzun bir süre öyle kalır. Sonra bu tepkinin nedenini anlarım: Onun adını söylemişimdir. Nathan değil, Nate. Uzun zaman önce bana onu öyle çağırمامı istemişti ama ben hiç yapmamıştım, onun benim arkadaşım olduğunu bilsem bile. Ona bunu hiç vermemiştim. Ta ki şu ana kadar.

Odanın havası değişir, aniden ağırlaşır ve elektriklenir. Nefes almak isterim, ama ciğerlerim reddeder. Gözleri o kadar yoğundur ki, göğsümde yanan öfke çok daha önemli bir şeye dönüşür.

Uzun bir nefes verdi ve fısıldadı, "Bea..."

Ön kapının çalınması havayı keser ve onu susturur.

Gözleri bir an daha benimkilerle kilitli kalır, sonra elini yüzüne götürür ve kısa koridora doğru yürür. Bir dakika sonra Tony, çantalarını taşıyan pırınç bir bagaj arabasıyla ortaya çıkar. Bana gülümser ve başını sallar, sırt çantamı dikkatlice yemek masasına koyar, sonra çamaşır torbasını masanın yanındaki yere bırakır.

"Teşekkürler Tony," der Nathan, ona sıkı bir gülümsemeyle veda ederken.

Bir iki dakika boyunca onların anlaşılmaz konuşmalarını dinledikten sonra, kapının kapanma sesini ve kilidin yerine oturma sesini duydum.

Nathan, elleri cebinde tekrar ortaya çıktı. Birkaç dakika önce gözlerinde olan o yanıcı bakış yok olmuştu. Tekrar kurduğu savunmayı, benimkine çok benzeyen iç zırhını fark ettim.

"Geç oldu. Sana yatak odasını göstereyim, biraz uyu."

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessizce onu oturma odasından geçip başka bir koridordan yatak odasına kadar takip ediyorum. Oda, özellikle New York standartlarına göre büyük. Pencerenin yanında bir koltuk ve yanında dağınık bir kitap yığını var. Odanın ortasında, modern ahşap çerçeveli, yere yakın bir kral yatak var. Yatağın iki yanında, *Mad Men* dizisinin setinden çalınmış gibi görünen ince ahşap ayaklı, uyumlu komodinler var.

Bunu söylemek için ona dönüyorum, yanımda olmasını bekliyorum, ama o hala kapının eşiğinde duruyor. Odaya adımını atmamış.

"Banyo şurada," diyor, uzak köşedeki kapıyı işaret ederek. "Lavabonun altında fazladan diş fırçası var sanırım."

"Teşekkürler." Sesim zayıf çıkıyor.

"Çantalarını buraya getirmemi ister misin?"

Kafamı sallıyorum, gururla çenemi kaldırırken kollarımı belime doluyorum. "Hayır, gerek yok. Bununla uyuyabilirim."

"Tamam." Gözleri vücudumun üzerinde gezdikten sonra sonunda arkasını dönüyor. "İyi geceler, Bea."

Kapı hafif bir tıklama sesiyle kapanır ve ben, onun koridorda uzaklaşmasını dinlerken, kendimi kapının ahşap desenine bakarken bulurum. Adımları ağır ve yavaştır, sesleri giderek zayıflar ve sonunda tamamen kaybolur.

Ve sonra sadece sessizlik kalır.

BÖLÜM 20

Bir dakika sonra onun paltosunu çıkarıp yakındaki koltuğun üzerine koyuyorum. Eşofman altımı çıkarıp sadece eşofman üstümle banyoya gidiyorum ve otomatik pilotta gibi onun yedek diş fırçalarından biriyle dişlerimi fırçalıyorum. Sonra yatakta, *onun* yatağında, tavanda dans eden şehrin ışıklarına ve gölgelerine bakıyorum, sanki bu beni sabun ve sedir kokusuyla çevrili olduğum ve *onun* bu serin çarşaflara gömülmüş, bacaklarımı sarmış olduğu gerçeğinden uzaklaştırabilirmiş gibi. Cildim karıncalanıyor, yüzeyin hemen altında düşük voltajlı bir zonklama var, bu da her sinir ucunu çok hassas, çok farkında hale getiriyor.

Çarşafları tekmeliyorum, vücudumu bir tarafa, sonra diğer tarafa atıyorum. Ama rahat edemiyorum. Artık uyanığım, alkolün etkisi tamamen geçip beynim dönüyor, nasıl bu noktaya geldiğimizi anlamaya çalışıyorum.

Ama asıl soru bu değil, değil mi? Çünkü içten içe, ilk öpücükten itibaren bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Bizi birbirimize çeken yerçekimine karşı o kadar çok mücadele ettik ki, bataklık gibi bizi daha da hızlı yuttu. Bu mücadeleden elimizde kalan tek şey, tüm bu durumu daha da karmaşık hale getiren bir dostluk.

Ve belki de durum budur. Eğer bir barda tanışmış olsaydık, onunla eve giderdim. Şu anda bu yatakta yatıyor ve yataktan çıkmak için bahaneler uyduruyor olurdum. Onu tanımak zorunda kalmazdım, çünkü buna gerek kalmazdı ve bu da onu unutmamı kolaylaştırırdı. Ama bunun yerine, Josh ve Jillian'ın kavgasında karşı tarafta kalmak için savaş hatlarını korumaya çalışmak, geri kalan kısmımı savunmasız bırakmak anlamına geliyordu. Yanlış zırh giymiştim ve şimdi çıplak, savunmasız, görünür ve tamamen kendimi aşmış durumdayım.

Bu farkındalıkla ağzım kurur. Bu kötü.

Çok kötü.

Oturuyorum, odadaki soğuğa rağmen cildim yanıyor. Artık uykuya dalmam imkansız, vücudumun gevşemesi mümkün değil.

Bir bardak suya ihtiyacım var.

Tabii ki banyoda bardak yok. Lavabonun altını karıştırıyorum, ecza dolabına bakıyorum. Hiçbir şey yok. Hatta ağzımı musluğun altına sokmaya çalışıyorum, ama çok sığ ve sadece saçımın önünü ıslatmayı başarıyorum.

Kahretsin. Mutfığa gizlice gitmem gerekecek.

Yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum ama önünde duruyorum. Ne kadar zamandır burada yatıp uyumaya çalışıyorum? Yirmi dakika mı? Yarım saat mi? Muhtemelen şimdiye kadar uyumuştur, değil mi? Ya da en azından mutfığa sessizce giren ayak seslerini duymayacak kadar uykuya dalmıştır.

Emin olmak için kapıda dinliyorum. Diğer tarafta sadece sessizlik var. Yine de, kapıyı açmadan önce bir dakika daha bekliyorum. Sonra dikkatlice koridorda ilerliyorum, çıplak ayaklarım sert ahşap zemine yumuşakça basarken iç çamaşırlarımı gizlemek için büyük beden sweatshirtümü çekiyorum. Mutfak oturma odasına açılıyor, ama oraya varmadan önce odanın tamamının karanlık olduğunu görüyorum.

Yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde mutfığa girerim ve lavabonun üzerindeki raftan bir bardak alırım. Bardağı suyla doldururum, sonra arkamı dönerim, bir yudum alır ve karanlık oturma odasına bakarım.

O anda bir çift gözün bana baktığını gördüm.

"HAY SİKTİR LAN!" diye bağıriyorum, bardağımı neredeyse düşürüyorum.

Görüşüm karanlığa yeterince alışınca, onun Nathan olduğunu hemen fark ettim. Kanepede sadece bir boxer şort giymiş oturuyordu ve çıplak göğsü, dizlerine dayadığı dirseklerinin gölgesinde kalmıştı.

"İyi misin?" Sesi diğer odadan gelen düşük bir mırıltıydı. Derin bir nefes aldım. "Beni çok korkuttun."

"Ben bir şey yapmadım."

Ona keskin bir bakış attım. "Karanlıkta bir seri katil gibi oturmak dışında mı?"

Bir an sonra cevap verir: "Uyuyamadım."

Yüzünde hiçbir ifade yok, sesi alçak ve düzgün, ama gözlerinde, dilimden çıkmak üzere olan esprili sözleri durduran bir şey var. Beni susturan, ham ve çaresiz bir ifade.

"Ben de," diye itiraf ediyorum, sonra su bardağını dudaklarıma götürüp derin bir yudum alıyorum.

Bardağı indirdiğimde, o hala beni izliyor. "İster misin?" diye soruyorum.

"Evet," diyor, elini yüzüne götürüyor. "Teşekkürler."

Lavaboya dönüp bardağı tekrar dolduruyorum. Elim musluğun altında titriyor ve kulaklarımda nabzımın sesini duyabiliyorum, suyu kapatıp oturma odasına doğru yürürken düşük ve sabit bir gürültü.

Onun önünde duruyorum, bacakları bir adım kadar önümde genişçe açılmış durumda. Hiçbir şey söylemeden bardağı alıp ağzına götürüyor ve ben de sessizce onu izliyorum, bardağın içindekileri içişini, yutarken boğazının hareketini, bardağın kenarındaki dudaklarının şeklini.

Bitirdiğinde, bana bakmadan bardağı yan sehpayaya koyuyor.

Sessizlik bizi yine yutuyor. Tanrım, neden bu kadar garip?

"Dinle," diye sonunda söylemeyi başarırım, ama sonra gözleri tekrar benimkilere dikildiğinde duraksarım. Sanki içimi okuyabiliyor, ne düşündüğümü ve hissettiğimi tam olarak biliyor gibi hissediyorum ve Tanrım, neredeyse bunun doğru olmasını diliyorum, böylece kelimeleri bulmak zorunda kalmayacağım. "Özür dilerim. Az önce olanlar için."

O, bitkin bir nefes verir. "Hayır, özür dilemelisin..."

"Sus ve beni dinle," diye sözünü kestim. Hareketsiz kaldı, tüm vücudu gerginleşti ve devam edebilmek için derin bir nefes almam gerekti. "Senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum."

Odadaki hiçbir şey hareket etmiyor, sadece kalbimin atışına yetişemeyen nabzım.

"Yani, tabii ki pisliğin teki olduğunu düşünüyorum. Ama senden nefret ettiğim için falan değil." Sözlerime gergin bir kahkaha karışır, ama çabucak söner. "Sana karşı hissettiğim onca şeyin arasında nefret kesinlikle yok."

Kaşlarının altından bana bakıyor, o kadar yoğun bir bakış ki, nefes alabilmek için bakışlarımı arkasındaki duvara kaydırıyorum.

"Genelde bu konuda çok iyiyimdir, biliyorsun. Doğruyu yanlıştan ayıran benim. Benim için gri alan yoktur. Ama seninle..."

Sesim kayboluyor ve omuz silkiyorum.

Bana bir mühlet vermiyor, sessizliği herhangi bir cesaretlendirme veya destekle doldurmuyor. Sadece bekliyor.

İlk kez, şüphe göğsümü sıkıştırıyor, bu sefer gerçekten yaptım diye korkuyorum. Onun son sinirini zorladım ve benimle işi bitti. Aynı anda bunun ne kadar acı vereceğini anlıyorum.

Ve eğer durum buysa, eğer gerçekten *benden* vazgeçtiyse, o zaman siktir et. Kaybedecek başka bir şeyim yok.

"Seninle birlikteyken ne hissettiğimi biliyorum ama yapamıyorum. Ne istediğimi biliyorum ama yapmamam gerektiğini de biliyorum."

Bir an geçer. "Peki, ne istiyorsun Bea?"

"Ben istiyorum..." Dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkarıyorum, sanki bu bir şekilde cesaretimi artıracakmış gibi. Sonra aklıma gelen en basit şeyi söylüyorum: "Beni öpmeni istiyorum."

Gözleri, bu iyi bir şey değilmiş gibi kısılır ve, aman Tanrım, bu durumu tamamen yanlış yorumlamış olabilirim.

"Yani, eğer istersen," diye aceleyle devam ediyorum. "İsteddiğini varsaymıyorum, sadece buna karşı olmadığımı söylüyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman buna karşı olmadım, bu yüzden o sözü tutmak zorunda olduğunu düşünme, çünkü bu..."

Hâlâ gevezelik ederken, elleri kalkıp yavaşça baldırlarıma dolanıyor. Avuç içleri büyük ve sıcak, dudaklarımda olan tüm kelimeler tamamen eriyor.

"Seni nereden öpmemi istersin?" diye fısıldadı, gözleri hala benimkilere kilitliken başparmağı cildimde ileri geri hareket etmeye başladı.

Sözlerinde bir ısırık var, sanki acı veren bir ihtiyacın altında bir kin var gibi. Sanki bana karşı kin besliyor gibi.

O duyguyu biliyorum. Yaptığımız her neyse, onun çelişkili özünü. Ama başka bir duyguyu da biliyorum, bana baktığında gözlerinde yansıyan duyguyu: bizi bu uçurumdan iten şeyin, kızgınlık veya mantıktan daha büyük bir şey olduğunu.

Cevap vermediğimde, elleri çıplak bacaklarımı yavaşça okşamaya başlar, dizlerimin arkasındaki hassas cildi okşayarak yukarı doğru ilerler ve uyluklarımda durur.

"Buraya mı?" diye soruyor.

Cevap vermediğimde, öne eğilir ve dudaklarını dizimin üstündeki cilde değdirir. O kadar hafif, o kadar yumuşaktır ki, bir öpücük bile sayılmaz, ama düşünmeye vaktim olmaz, çünkü elleri tekrar hareket etmeye başlar, yukarı, yukarı, yukarı, sweatshirt'ümün altına, başparmağı iç çamaşırımın alt kenarını okşar.

"Yoksa burada mı?"

Tanrım. O tekrar öne eğildiğinde gözlerim kapanır, dudakları uyluklarımı okşamadan hemen önce sıcak nefesi uyluklarımı okşar.

O eller yukarı doğru ilerlerken sesim kısılıyor. Parmakları sweatshirtimin kenarını toplayarak belime sıkıca sarıyor.

"Ya da..." Hareketsiz kalır ve devam etmeden önce uzun bir duraklama olur. "Bunlar haftanın günlerine göre iç çamaşırları mı?"

Aman Tanrım. Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Onu itmeye çalışırken yanaklarım birden yanmaya başladı, ama o beni yerinde tuttu, kalçalarımı sıkıca kavradı.

"Bugün çamaşır günü," diye tıslıyorum. "Yani sakın bana..."

Beni kendine doğru çekip pembe pamuklu kumaşın üzerinde solmuş "Salı" harflerini öperken sözlerim buharlaşıyor. Kumaşın arkasından onun sıcak nefesini hissediyorum ve boğazımın derinliklerinden çıkan aç bir iniltiyi engelleyemiyorum.

Bu, onun son kalan itidalini de yok ediyor gibi görünüyor. Parmakları kalçalarımın etrafına yayılıyor ve beni aşağı çekiyor, sert tutuşuyla beni kucağına çekiyor, böylece onun üzerine oturuyorum. Yüzü şimdi çok yakın, dudakları benimkine değiyor, zorlu nefesi benimkine karışıyor.

"Ya da buraya," diyor.

Mesafeyi kapatmak için eğildim, ama o geri çekildi, çok uzak değil, ama dudaklarımın hedefini ıskalamasına yetecek kadar, onun dudaklarının üzerinde asılı kaldı.

Kaşlarım çatılır ve o, karanlık bakışlarıyla benim şaşkın ifademle karşılaşır.

"Söylemelisin, Bea," diye mırıldanır.

Gözlerimi devirirken kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Aman Tanrım, öp beni artık..."

O öne eğilirken sözleri kesilir, ağzı ağzımı kapar ve dillerimiz birbirine kayar.

O gece apartmanımın önünde olduğu gibi; hangimizin kontrolü elinde tuttuğunu bilmiyorum, sadece öpücüğün eşit ölçüde tutku ve öfke dolu olduğunu, dudaklarımızın ısırpı emip tadarken senkronize hareket ettiğini biliyorum. Farkına bile varmadan ellerim saçlarına uzanıyor, parmaklarımla kalın saç tellerini topluyor, sanki ortadan kaybolacakmış gibi sıkıca tutuyorum.

Kollarını bana doluyor, kıvrımlarımı vücudunun sert hatlarına bastırıyor. Ama bu yeterince yakın değil; daha yakın olmak istiyorum, daha yakın olmalıyım, bu kıyafetlerden kurtulup tenini tenimde hissetmeliyim.

O inliyor, öpücüğü kesip ağırlığını kaydırmak için geriye doğru eğiliyor, vücudumu kaldırıyor ve ben aniden kanepeye düşüyorum. Sonra vücudu üzerimde, etrafımda, lezzetli ağırlığı bacaklarımın arasında. Ona doğru eğiliyorum, tekrar yakınlaşmak için çaresizce, elleri sweatshirt'ümü kavırıyor, sertçe yukarı çekip vücudumdan çıkarıyor.

Soğuk hava tenime çarparak omurgamdan aşağı bir titreme gönderir, ama sonra o tekrar bana bastırınca, dudakları boynumda, köprücük kemiğimde, göğsümde, sadece sıcaklık kalır. Kollarım onun omuzlarını sarar, o kadar geniştir ki sanki onun tarafından sarılmış gibiyim. Onun sıcaklığı, ağırlığı ve büyüklüğü beni tuzağa düşürür ve Tanrım, buna bayılıyorum.

"Bunu ne kadar düşündüğümü biliyor musun?" diye mırıldanıyor, elleriyle uyluklarımın tepesini bulup yumuşak pamuğu okşuyor. "Tanrım, Bea..."

Sonra parmakları iç çamaşırımı kenara itip içime giriyor. Nefesimi kesip sırtımı kamburlaştırıyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum ama o diğer eliyle beni aşağı itip yerinde tutuyor ve parmakları hareket etmeye başlıyor, o noktayı tekrar tekrar vurmak için parmaklarını yeterince kıvrıyor. Kısa süre sonra kıvranmaya başlıyorum, kurtulmak için can atıyorum. Ve sonra...

Zirveye ulaşmam bir dalga gibi vurur, çarpar, tüketir ve ben farkına bile varmadan beni dibe çeker. Boğuk bir ses çıkarırım, ama o beni sertçe öperken sesi ağzıyla yutar.

"Seslerin," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor. "Seslerini seveceğimi biliyordum."

Ama ben *onun* seslerini istiyorum. Haftalarca onları düşündüm; kendini kaybettiğinde çıkardığı iniltiyi, kontrolünü kaybettiğinde çıkardığı homurtuyu. Sadece bunu düşünmek bile ellerimin karnını okşamasına, tırnaklarımın altında kaslarının çıkıntılarını hissetmeme, avucumun altında onu hissetmeme neden oluyor.

O tıslar, başını kaldırıp elimle iç çamaşırının üzerinden bastırdığım yeri bakar. Sonra başını kaldırıp gözlerime bakar. Gözleri o kadar karanlık ve aç ki nefesim kesilir. "Bea..."

Ne istediğini biliyorum. Bana bir çıkış yolu sunduğunu biliyorum. Ama ben çıkış yolu istemiyorum, *onu* istiyorum.

"Lütfen bana prezervatifin olduğunu söyle," diye fısıldıyorum, eğilip dudaklarının köşesini, çenesini öpüyorum.

Dudakları tekrar benim dudaklarımla buluşur, sert ve acımasızca, ve ben de bu meydan okumaya karşılık veririm, bacaklarım onun kalçalarına dolanırken dilim daha fazlasını ister. Sonra ağzım aşağıya doğru hareket eder ve boynunu yalar, o da eğilir ve kanepenin kenarına uzanır. Oturduğunda, elinde attığı pantolonu tutmaktadır. Arka cebinden cüzdanını çıkarır ve folyo ambalajı çıkarır.

Gözlerimi devirip inlerim. "Tabii ki cüzdanında bir tane vardır. Eminim ki..."

Ağzı beni keser, dilimde olan tüm kelimeleri yok eden başka bir derin öpücük.

"Siktir git, lanet olsun," diye dudaklarıma karşı homurdanır.

Gülüyorum, ama o ayağa kalkınca gülüşüm kesiliyor, boxerını çıkardığını izliyorum. Mutfaktaki ışıkta silueti beliriyor, ama prezervatifi yavaşça takarken vücudunun sert hatlarını hala görebiliyorum.

İşini bitirene kadar benim dikkatimi fark etmiyor. Bir dakika boyunca hareketsiz kalıyor ve benim de onu incelediğimi anlayabiliyorum. Bakışları beni ezberlemek istercesine her santimetremi tarıyor. Belki de öyle yapıyordur. Belki de bu anın geçici olduğunu biliyordur. Bu düşünce göğsümde hafif bir ağrı yaratıyor.

Sonra hareket eder, bir dizini kanepeye koyar ve eğilip Tuesday'i bacaklarımdan çeker, sonra tekrar bana doğru eğilir.

"O öpücüğü düşündüğümde ne düşündüğümü sormuştun," diye mırıldanıyor, vücudunu benimkinin üzerine eğerek eliyle kalçamı tutup beni kendine doğru çekiyor. "Eğer kesintiye uğramasaydık ne olurdu diye düşünüyorum. Beni yukarı davet etseydin. Bana ne yapmama izin verirdin diye."

Beni sınamak istercesine kalçalarını biraz öne doğru iter. Nefesim kesilir.

Ben de istiyorum, demek istiyorum, ama söyleyemiyorum. Sadece dokunuşundan değil, göğsümde patlayan duygudan, damarlarıma yayılan rahatlamadan da etkileniyorum. Uzun zamandır kendimi tutuyordum, burada, onun ellerinin kalçalarımı kavradığı, vücudunun bacaklarımla arasında olduğu bu yerde ait olduğumu söyleyen her içgüdüyle savaşıyordum. Bunu neredeyse kaçıracağımı, bunun hiç gerçekleşmeyecek kadar yakın olduğunu fark etmek, göğsüme keskin bir endişe dalgası gönderir.

Bu düşüncenin ardından bir soru geliyor: *Ya bu bir daha olmazsa?* Ama bu soru belirsiz, o yavaşça içime girerken, tam olarak netleşmeden önce zaten yok oluyor.

Hava ciğerlerimden uzun bir iniltiyle çıkıyor. Kendimi çok dolu, acı verici derecede dolu hissediyorum, sanki o hareket ederse beni ikiye bölecekmiş gibi, ve Tanrım, bunu istiyorum. Bu koltuktan hiç kalkmak ve bu hissi kaybetmek istemiyorum.

Bir an hareketsiz kalıyor, sonra yavaşça çıkıyor, ama hemen geri giriyor. Bunu tekrar yaparken başı omzuma düşüyor, o kadar acı verici bir yavaşlıkla ki her santimini hissediyorum. Çok güzel. Çok fazla güzel.

"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldıyor ve ben bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım. Onun hızı artarken, tutarlı olmayan bir dizi kelime mırıldanıyorum, sabit bir ritimle.

Kaslarımla tekrar lezzetli bir şekilde gerildiğini, karnımın derinliklerinde artan acıyı hissedebiliyorum ve bunu uzatmak, bu yoğun gerginliği sonsuza kadar sürdürmek istesem de, onu kovalamak istiyorum.

"Aman Tanrım... Nate..." sözlerim hıçkırıklarla kesiliyor.

Başını kaldırıyor, dudakları çenemi okşuyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tekrar söyle," diye fısıldıyor.

Ben de fısıldarım. "Nate."

Gülümsüyor ve sonra ağzı benim ağzıma yapışıyor, talepkar ve sert, itişleri daha hızlı, daha vahşi ve acil hale geliyor. Her birine karşılık vermek için kalçalarımı kaldırıyorum.

Oda, birlikte hareket ettiğimiz seslerle yankılanıyor. Onun homurtuları ve benim yumuşak çığlıklarım. Kanepenin ritmik gıcırtısı. Cildime fısıldıyor — ne kadar güzel olduğumu, bunu ne kadar uzun zamandır istediğini söylüyor — her itirafını diliyle, dişleriyle vurguluyor. Sonra parmakları aşağıya doğru hareket ediyor, boynumun çizgisini, göğüs kafesimi, karnımı izliyor, ta ki uyluklarımın arasındaki zirveye ulaşana kadar. Başparmağı orada hareket etmeye başlıyor, önce yavaşça, sonra aciliyetle bastırıyor ve oh...

Ben

Orada

O

Bu ikinci patlama vücudumun derinliklerinde patlar ve ben çığlık atarım, gözlerimi kapatıp bunun içimden geçmesine izin veririm, her sinirimden elektrik akımı geçer.

Vücudum hala titriyordu ki, onun hareketleri düzensiz ve hızlı hale geldi, beni sıkıca tutarak ve vücudumu onun acımasız hızına uydurmaya zorlayarak ecstasy'mi uzattı.

O inerken, ben de boynunu öpmek için kendimi yukarı doğru eğiyorum, kalçaları son bir kez sertçe itiyor ve sonra üstüme çöküyor.

Kollarımı ona dolayarak, nefes alış yavaşlarken onu sıkıca tutarken, parmaklarım sırtındaki terin parlaklığını izliyor. Dudakları boynumu buluyor, nabzımın attığı yeri öpüyor.

Söylemem gereken milyonlarca şey olduğunu biliyorum. Ama henüz söylemek istemiyorum. Bu mükemmel anı biraz daha uzun süre yaşamak istiyorum.

Ama yapamıyorum çünkü Nathan sonunda kıpırdanıyor, vücudunu dirseklerine dayayarak kaldırıyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzündeki ifade yumuşak ve dalgın, ama kaşlarını çatmış, belirsizlik de var. Bir parça şüphe.

Ve o korkunç his yine içimi kemirmeye başlıyor. "Ne?"

diyorum. Sesim zayıf çıkıyor. Korkmuş.

"Önemli değil," diye mırıldanıyor, kanepenin yanında duran iç çamaşırlarıma bakarak. "Sadece... Bugün cuma olduğuna yemin edebilirim..."

Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım. Sen tam bir pisliksin..." Beni bir öpücükle sustururken dudaklarında bir gülümseme belirir.

Göt herif. Kafamda bu kelimeyi tekrar tekrar söylüyorum, o dilini dudaklarımın arasına sokarken. Çünkü o pek çok nedenden dolayı bir göt herif, diye kendime hatırlatıyorum. Ama öpücük derinleştikçe bu sözler kayboluyor, sonunda hiçbir şey söylemeyi bile unutuyorum.

BÖLÜM 21

Rupert Holmes telefonumdan yakın bir yerden piña colada şarkısını söylerken uyku yavaş yavaş kayboluyor. Aniden, sabah güneşinin göz kapaklarımın arasından sızmaya çalıştığını fark ediyorum ve ondan uzaklaşmak, birkaç dakika daha rüya görmek istiyorum, ama vücudum beni dinlemiyor. Sırtımda ağır bir yük var, hareket etmeye başladığımda sıkılaştıran bir kol. Başımı kaldırıp bir gözümü açıyorum. Kahverengi kıllarla kaplı geniş bir göğüsle karşılaşıyorum.

Nathan.

Gece bir anda aklıma geldi. Bar, tartışma, seks. Aman Tanrım, seks.

Haftalarca çok dikkatliydim, ona karşı hissettiklerimi uzak tutmak için çok uğraştım. Sonra tek yapması gereken o gözlerle bana bakmaktı ve ben bittim. Tüm çabalarım sonraki saatlerde unutuldu ve umursamadım bile, çünkü o çılgınlık içinde bile, sabah her şeyin biteceğini biliyordum. Ve şimdi sabah çok erken geldi.

Yağmurda yakalanmakla ilgili yumuşak rock şarkısını beklemiyordum ama.

Saçlarımı yüzümden çekip, odada alarmımın kaynağını arıyorum. Hâlâ kanepedeyiz. Sweatshirt'üm yerde, Nathan'ın daha önce yanında düzgünce katlanmış olan kıyafetleri ise şimdi sehpanın üzerinde dağınık duruyor.

Bakışlarım sonunda, ulaşamayacağım kadar uzakta, gömleğinin altından görünen telefonumu bulur. Yavaşça hareket etmeye çalışır, omuzlarımı minderlerin kenarına doğru kaydırırım, böylece telefona ulaşabilirim, ama o da aynı anda hareket eder.

Başını kaldırıp odayı, zemini, kıyafetlerimizi hızlıca gözden geçiriyor, sonra bakışlarını hala göğsüne uzanmış olduğum yere çeviriyor. Onun için de gecenin yerine oturduğunu görebiliyorum; her şeyin ona geri geldiği an.

"Günaydın," diyor, sesi uykudan dolayı boğuk. Dudaklarında sıcak bir gülümseme beliriyor. Onu taklit ettiğimin farkında bile değilim, sadece içimi bir rahatlama kaplıyor ve vücudum biraz gevşiyor. Gülümsemesi sihirli.

Ama ben bir şey söylemeden, söylemeye çalışmadan önce, bilincim tamamen yerine gelir ve elimi ağzıma kapatırım.

Aman Tanrım. Nefesim.

Kaşları çatılır. "Ne?"

Kafamı sallayıp omuz silkiyorum, sanki bu beni rahatlatacakmış gibi, ama açıkça panik içindeyim, hızla ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum. Ayağa kalktığımda çıplak olduğumu fark ediyorum ve dehşetimi gizleyemiyorum, çaresizce sweatshirt'ümü arıyorum.

"Bea." Yavaşça söylüyor, sanki kuduz bir köpeği sakinleştirmeye çalışır gibi kollarını açıyor. Ama işe yaramıyor; geriye doğru yürürken çılgınca sweatshirt'ümü giyiyorum, duvara çarparak dönüp koridordan yatak odasına, sonra da banyoya koşuyorum.

Arkamdan kapıyı çarparak kapatıyorum ve ses dairede yankılanıyor, ama umurumda değil. Tezgâhın üzerinde diş fırçamı ve diş macunumu arıyorum.

Su akıyor ve ağzım nane köpüğüyle doluyken, kapının dışında onun kapıyı çaldığını duyuyorum.

"Bea."

Donup
kalıyoru
m.

"Kapıyı aç," diyor, sesi kapıyı sarsacak kadar derin. "Lütfen."

O konuşmaya devam ederken, ben olabildiğince çabuk bitirmek için öfkeyle fırçalamaya devam ediyorum. "Dinle, özür dilerim," diyor ahşap kapının arkasından, "eğer pişman olduysan ya da utandın ama..." Diye devam ediyor. İçini çekiyor ve sanki kafasını kapıya dayamış gibi bir ses geliyor. "Konuş benimle. Beni dışlama ve kaçma, sanki bu sadece bir..."

Aniden bunun nasıl görüldüğünü fark ediyorum: onunla konuşmayı reddediyorum, odadan kaçıyorum, banyoda saklanıyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Düşünmeden kapıyı açıyorum, elimde diş fırçası ve dudaklarımda hala köpük var.

"Ne yaptığımı biliyorum," diyorum, ağzım diş macunu dolu halde. Yüzünde şaşkınlık belirir. "Ne?"

Gözlerimi devirip parmağımı kaldırdım —bekle anlamına gelen evrensel işaret— ve lavaboya döndüm. Lavaboya tükürdüm, sonra tekrar Nathan'a döndüm.

"Pişman değilim. Sadece..." Devam etmeden önce gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Sabahları nefesim çok kötü kokuyor, o yüzden dişlerimi fırçalamam gerekiyordu."

Uzun bir sessizlik. Gözlerimi aralıyorum ve onun hala bana bakarken kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum.

"Oh." Bir an geçer. Nathan'ın bakışları yüzümden arkamdaki tezgaha kayar. "Ben..." Lavaboya doğru başını sallar ve ben de dönüp orada bekleyen diş fırçasını görürüm.

Ona geri döndüm, gözlerim biraz daha açılmıştı. "Tamam."

O ilerlemeden önce bir an daha orada duruyoruz, kapıyı tıkadığım yerden yana doğru adım atıyor ve lavaboya doğru yöneliyor. Dişlerimi fırçalamaya yeniden başlıyorum, gözümün ucuyla onu izliyorum, diş fırçasına diş macunu sıkıyor ve aynı şeyi yapmaya başlıyor.

Fırçalarken ve fırçalarken aynada birbirimizi izliyoruz; küçük odayı dolduran tek ses bu. Sonunda duruladıktan sonra tezgaha yaslanıp, o ağız gargarasını tükürene kadar bekliyorum.

"Gerçekten bu durumu garip hale getirmek istemedim, ama sanırım bunda muhteşem bir şekilde başarısız oldum," diyorum.

Dudakları gülümsemeye kıvrılır. "Bea, uyandığımda alarımın 'Piña Colada Song' olduğunu fark ettiğim anda bu durumun garip olmaktan çıktığını düşünüyorum."

Başımı sallıyorum. "Doğru."

Bana tamamen dönüyor. Rahat görünmek için çok uğraşıyorum, ama alt dudağım dişlerimin arasında sıkışmış durumda ve o bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi, sanki bunun bir işaret olduğunu fark etmiş gibi izliyor. Sonra elini uzatıp başparmağıyla ağzımın köşesinden biraz diş macunu siliyor.

"Bunu konuşmamız lazım,"
diyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bilmem ki, iş arkadaşşımla, ki o da arkadaşşımla boşanma davasında karşı tarafın avukatı, seks yaptığım gerçeği hakkında mı?"

"Ve?"

"Ve?" diye tekrar ediyorum, inanamadan. "Bu, mesleki etik kurallarına aykırı bir şey olmalı, değil mi?"

"Buna karşı bir kural olduğunu sanmıyorum."

"Ama bu durumu kabul edilebilir kılmaz. Yani, sen Josh için çalışıyorsun ve ben Josh'ı tanıyorum ve... bazı sorunlar var, ayrıca birlikte çalıştığımız ve benim patronumu tanıdığın gerçeğine bile değinmedik..."

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Burada sorun nedir?"

Derin bir nefes alıyorum. "Net bir kural olmaması, bunun doğru olduğu anlamına gelmez. Profesyonel bir ihlal olmayabilir, ama bahse girerim Frank'e bundan bahsetmeyeceksin, değil mi? Ya da Josh'a?"

Sadece bana bakıyor.

"Aynen öyle," diyorum. "Ve Jillian'a da söyleyemem. Çünkü bunun onu inciteceğini biliyorum. Senin de bildiğin gibi bunun yanlış olduğunu biliyorum."

Kaşları yüzünde sert bir çizgi oluşturur. "Bunun yanlış olduğunu hiç söylemedim."

"O zaman ne? Burada ne yapıyoruz? Cidden bunun sorun olmadığını mı söylüyorsun? İkimiz de bunun bir yere varamayacağını bildiğimiz halde, varmış gibi davranmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bu sözler ağzımdan dökülürken bile canımı yakıyor. Ama onun kadar ben de bunun doğru olduğunu biliyorum, şu anda bunun önemli bir şeyden başka bir şey olabileceğini düşünmek zor olsa da. Gerçek bir şey.

Ama bu dün geceydi. Şimdi sabah oldu ve gerçeklik dikkatimizi gerektiriyor.

Nathan öne doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatır ve ellerini kalçalarımın iki yanındaki tezgaha koyar. "O zaman ne istiyorsun, Bea?"

Yüzündeki ifade sert, neredeyse öfkeli. Ve ben anlıyorum. Bu duygu, tamamen yabancı ve korkutucu ve ben de onun kadar sinirliyim. İkimiz de bu labirentin ortasına kadar kendimizle mücadele ettik ve şimdi buradayız, ama buradan zarar görmeden nasıl çıkacağımızı bilmiyoruz.

"Bilmiyorum," diyorum.

Bana bir süre daha baktı, gözleri dudaklarıma kaydı. "O zaman şuna ne dersin?"

"Sadece ne?"

"Burada. Bu hafta sonu."

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Nate..."

"Burada kal. Benimle. Pazartesiye kadar bekleyelim. Bakalım ne olacak."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra biter. Hepsi bu."

Onu incelerken gülümsemem kayboldu, mavi gözlerinin derinliklerinde bir ipucu, gizli bir niyetini ele verecek bir şey arıyordum. Sanki benim hiçbir şey bulamayacağımı biliyormuş gibi, hareketsiz kaldı.

"Tamam. Koşullar nedir?" diye soruyorum sonunda. "Bu bir pazarlık mı?"

"Evet."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Tamam. Her iki taraf da Pazartesi sabahına kadar burada kalmayı kabul ediyor, ancak herhangi bir taraf gerekli gördüğü takdirde istediği zaman ayrılabilir. Tarafların hiçbirisi, sözleşme süresinin sona ermesinden sonra yukarıda belirtilen ilişkiyi sürdürme yükümlülüğü altında olmayacaktır."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne romantik."

O tembelce omuz silkiyor. "Romantizmin zaten sosyal bir kurgu olduğunu duydum."

Kahkaha patlar içimden, ama hemen söner. Sonra yine ona bakıyorum, alt dudağımı ısıırıyorum. O da bunu görür ve gözlerinde bir şey parlar, sanki benim bunu düşündüğümü fark etmiş gibi.

"Hadi ama Bea," der, yüzünü benimkinden sadece birkaç santim uzağa eğerek. "Bana hafta sonu için bir şans ver."

O kadar yakınız ki, gözlerindeki renkli benekleri, mavinin koyu gri tonlarıyla nasıl çizgili olduğunu tekrar görebiliyorum.

"Tamam," diyorum. Sesim o kadar alçak ki neredeyse duyulmuyor. "Tamam mı?" diye tekrarlıyor.

Bir kez başımı sallıyorum. "Pazartesi sabahına kadar."

Ben başka bir şey söylemeden, uyarılar ya da bahaneler eklemeden, hatta bu aptalca planın tamamını yeniden düşünmeden önce beni öper. Çünkü bu aptalca, diye düşünüyorum, elleri sweatshirt'ümün altından kalçalarımaya kayarken, parmakları derime batarken, beni kaldırıp tezgahın üzerine oturturken. O kadar gülünç ve bariz bir aptallık ki, ama şu anda umurumda değil, bunun nasıl sonuçlanacağı ya da nasıl biteceği umurumda değil, sadece onun benim olması umurumda. Şu anda, o benim.

BÖLÜM 22

Hiç bu kadar uzun süre banyoda kalmamıştım.

Tezgahta geçirdiğimiz zaman ve ardından duşta geçirdiğimiz zaman arasında, bir saat sonra kaslarım lastik gibi hissederek çıktım. Çamaşır torbam hala oturma odasının köşesinde duruyordu, giyecek bir şey bulmak için içinde karıştırdım ve bir çift tayt ve büyük beden bir kazak giymeye karar verdim.

Sonra ıslak saçlarımı başımın üstüne topluyorum ve kitaplığın yanındaki aynaya bir göz atıyorum. Dağınık topuzumdan birkaç bukle kaçmış, boynumun eğimine doğru düşmüş. Ela gözlerim berrak. Çillerim daha belirgin. Yüz hatlarımda her zamanki gerginlik yok ve bunu inceleyemeden başımı çeviriyorum.

Mutfağa geldiğimde kahve yapıyordu. Saçları her yöne dağılmış, eşofman altı yıpranmış ve eskimiş. Sanki çekiciliğine aktif olarak direniyor gibi, ama bu da onu daha da belirgin hale getiriyor.

"Sütü alabilir misin?" diyor, buzdolabını işaret ederek birkaç düğmeye daha basıyor ve makine çalışmaya başlıyor.

Buzdolabına dönüp kapıyı açtım. Floresan ışık boş rafları aydınlatıyordu. Tamamen boş sayılmazdı. Arkada birkaç bira ve kapının yanında sütün yanında bir şişe ketçap vardı, ama ondan ve birkaç paket servis kabından başka bir şey yoktu.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun, yoksa bu kadınları getirdiğin sahte bir daire mi?"

Kaşları çatılır. "Anlamadım?" "Bu buzdolabı iğrenç."

Arkamdan yaklaşır ve boş rafları inceler. "Bir süredir market alışverişine gitmeye vaktim olmadı," der ve sütü alır.

"Ne yiyorsun sen?"

Omuz silkiyor, iki kahve fincanına da biraz süt döküyor, sonra birini bana uzatıyor. "Genelde ofisteyim ve oradaki mutfak dolu."

Bu bilgi göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor. Onun hayatına dair nadir bir içgörü, çok yalnız ve aynı zamanda çok tanıdık gelen bir içgörü.

Başımı sallayıp bana uzattığı fincanı alıyorum. "O zaman sana aç olduğumu söylemenin sırası değil galiba."

Dudaklarının köşesinde kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Teslimat denen şeyi duydun mu hiç?"

Köşedeki lokantayı seçeriz ve ikimiz için çok fazla yemek sipariş ederiz. Yemekler geldiğinde, hepsini sehpa ya yığarız ve kanepeye kıvrılırız, bacaklarımız birbirine dolanır, o bana uzaktan kumandayı uzatır ve patates kızartmasını yemeye başlar. Ben onun yayın hizmetlerini tarayıp aradığımı bulana ve oynat düğmesine basana kadar hatasını fark etmez.

Sentezlenmiş bir pop müziği odayı doldurur ve ekran karartılır, ardından *The Real Housewives of New York City'nin* göz alıcı logosu belirir.

Nathan homurdanır, ama ağzının köşesinde bir gülümseme de vardır.

Daha önce binlerce kez izlediğim birinci sezonla başlıyorum, bu yüzden diyaloglara veya dramaya pek dikkat etmiyorum. Bu anın rahatlığını, konforlu sessizliği tadını çıkarmakla meşgulüm. Beşinci bölümün ortasında bize bira almak için kalkıyor ve geri döndüğünde o kadar çok sorusu var ki, kafasına soğuk bir patates kızartması atmak zorunda kalıyorum.

Uzun zamandır geçirdiğim en güzel cumartesi günü.

Birinci sezon bittiğinde, ayağım onun kucağına girmiş ve o, bir eliyle ayağımı tembelce masaj yaparken, diğer eliyle uzaktan kumandayı tutarak izleyecek başka bir şey arıyor.

Ona bakıyorum ve profilini inceliyorum. Dikkatini televizyondan ayırmıyor, ben de detayları ezberlemek için acele etmiyorum. Eskiden bu bana yasak bir şey gibi gelirdi, sanki ona bakarak, onu oluşturan özellikleri takdir ederek bir kuralı çiğniyormuşum gibi. Ama şimdi, zamanımız dolmadan önce bunu yapmak bir gereklilik gibi geliyor.

Bakışlarım çenesindeki yara izini buluyor. Elimi uzatıp parmaklarımla yara izinin uzunluğu boyunca gezdiriyorum.

"Bu nereden geldi?" "Yara izi mi?"

"Hayır, SpongeBob dövmesi."

Bana sert bir bakış atarak, gözleri eğlenceyle parıldarken bile sinirliymiş gibi davranmaya çalışıyor. "Bir hokey sopası."

"Ne zaman?"

"Dördüncü sınıfa geçmeden önceki yaz. Arkadaşım Taylor ve ben, tenis topuyla garaj yolunda hokey oynuyorduk. Anlaşılan Taylor, yüksek sopa kullanmayı hiç duymamış."

Dramatik bir şekilde iç çekerim. "Lanet Taylor." Gülümser. "Lanet Taylor."

Elini uzatıp dudaklarımın kenarını okşadı. Sonra parmaklarının arkasını çillerimin üzerinde gezdirdi. "Bunlar nereden çıktı?"

"Sanırım babamdan."

Bir an geçer. "Hâlâ onunla görüşüyor musun?"

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir hareketle başımı sallarım. "Bir süre denedi, ama sonra annem yeniden evlendi. O da öyle. Eskiden doğum günümde kart gönderirdi, ama sonra o da kesildi."

Davranışlarında bir değişiklik olur ve ifadesindeki alaycı ton kaybolur. "Üzgünüm."

"Önemli değil. Onu pek hatırlamıyorum." "Ne hatırlıyorsun?"

Bir yanımla bu soruyu geçiştirmek istiyorum. Konuyu değiştirip devam etmek istiyorum. Ama daha büyük bir yanımla ona her şeyi anlatmak istiyorum; beni tanımasını istiyorum. Bu yüzden, titrek bir nefes alıp, anıların geri gelmesine izin veriyorum. "Her cumartesi sabahı babam bize krep yapardı. Annemle kavga etseler ya da birbirlerini görmezden gelseler de fark etmezdi. Cumartesi günü erken kalkar, kocaman bir krep yığını yapar ve sonra beni uyandırmak için aynı şarkıyı son ses açardı. Ve merdivenlerden aşağı indiğimde, müziğin sesini sonuna kadar açmış, masayı kurarken şarkıya eşlik ederek mutfakta dans ettiğini hatırlıyorum."

Nathan'ın bakışları sonunda benim gözlerimle buluştu. "Şarkının adı neydi?"

Çok üzgün görünmemek için gülümsüyorum. "Piña Colada Şarkısı."

Yüzümü, ifademim altında gizli dili okuyabiliyormuş gibi inceliyor, yılların körelttiği keskin acının yankısını, incinmişliği ve boyun eğmeyi. Ama orada sevinç ve mutluluğun izlerini de görüyor. Sonra o da gülümsüyor.

Bir an sonra gözlerimi kaçırıyorum ve bakışlarım yemek masasındaki çiçek buketine takılıyor. "Onlar ne?"

O da dönüp onlara bir bakış atıyor. "Annem gönderdi." "Annen sana çiçek mi gönderdi?"

"Onun bir felsefesi var. İyi bir hayatın işareti, asla yeterince vazonun olmamasıdır, çünkü bu, ne yapacağını bilmediğin kadar çok çiçek aldığın anlamına gelir"

Ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok çiçek aldığın anlamına gelir. Bu yüzden sıradan başarılarımı kutlamak için bana sürekli çiçek gönderir."

Bunu sevdim. "Bunlar ne için?"

O içini çeker. "İlk dişimi kaybettiğim günün yirmi yedinci yıldönümü için." Kahkaha atarım. "Aman Tanrım, bu harika."

"Üniversitede, yurt odama bir düzine gül gönderildiğinde bana bunu söylemeyi dene."

"En azından ona durmasını söylemedin."

Düşünür gibi görünüyor. "Bir kez istedim. Rebecca ile çıkarken."

Gülümsemem kaybolur. Birbirimizde ortaya çıkardığımız bu çatlaklarla oynayarak ince bir çizgide dans ettiğimizi biliyorum. Ama umurumda değil. Birkaç gün sonra benden kesilecek detayları öğrenmek için çaresizim.

"Neden?" diye soruyorum.

"Sanırım erkek arkadaşının kendisinden daha fazla çiçek almasına kızdı." Dudakları gülümsemeyle seğirir, ama bu gülümseme uzun sürmez. Bakışlarını tekrar ayaklarıma çevirir. Sessizlik bizi tekrar sarar, sonra devam eder. "Şirketindeki bir iş arkadaşıyla yatıyordu. Bu yüzden ayrıldık."

Şok o kadar şiddetli ki, konuşmayı hatırlamam bir anımı aldı. "Nate..."

"Bir süredir birbirimizden uzaklaşıyorduk. Annemin teşhisi konmadan önce bile. Sanırım ilişkimizin kolay olduğunu düşündüğümüz için ikimiz de çabalamayı bıraktık. O işinde çok başarılıydı, ben ise ofis ile ailemin evi arasında gidip geliyordum, eve neredeyse hiç gelmiyordum..." Parmakları ayak parmaklarımı saran kucağına odaklanır. "Bunu doğal kabul ettim. Sanki hikayenin sonsuza kadar mutlu yaşama kısmına gelmiştik ve hepsi bu kadardı."

"Sana bir sorun olduğunu söyledi mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Bir şeylerin döndüğünü anlamam bile uzun zaman aldı. Sonunda ona sorduğumda, deli olduğumu söyledi. Düşündüğüm gibi olmadığını söyledi. Ve ben ona güvendim. Güvenmemek aklımın ucundan bile geçmedi. Sonunda, bunun aldatılmaktan daha çok acı verdiğini düşünüyorum." Bir süre durur. "Garip bir şekilde, onun sayesinde ortak olduğumu düşünüyorum. Sürekli çalışmaya başladım, meşgul olmak için her şeyi yaptım. Onu düşünmemek için. Hiçbir şeyi düşünmemek için."

Yutkunuyorum. "Çok üzıldüm."

Hâlâ aşağıya bakıyor ama gözleri odaklanmamış, sanki anıyı zihninde canlandırıyormuş gibi. Sonra sanki kendini toparlamış gibi görünüyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor. "En kötüsü, annemin bunun kendi hatası olduğunu düşünmesiydi."

"Ne?"

"Aileme ayrıldığımızı söylemek için aradığımda, annem sürekli özür diliyor ve 'Çiçekler yüzünden mi oldu?' diye soruyordu. Onu bunun onun suçu olmadığına ikna etmek aylarımı aldı. Ve sonunda bana inandığını anladım, çünkü çiçekler tekrar gelmeye başladı."

O, odayı dolduran derin bir kahkaha atmaya başlar ve ben de ona katılmaktan kendimi alamam. Kahkaha kesildikten sonra bile yüzünde hala bir gülümseme vardır, elini benim elime sürerken yanağında bir gamze belirir.

"Ofisindeki 'Buradan Nefret Ediyorum' kupası ne peki?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Orada bir hikaye olduğunu hep hissetmişimdir."

"O, hukuk fakültesine girdiğimde Josh'un bana verdiği bir hediyeydi."

O başını sallar. Garip bir sessizlik çöker, sanki hayatlarımızın kesiştiği bu konuyu asla konuşmamak için sözsüz bir anlaşma yapmışız gibi. Ama sonunda o sessizliği bozar. "İkiniz nasıl tanıştınız?"

"Fordham'a birlikte gittik," diyorum, kayıtsız görünmeye çalışarak. Sanki bu kısmı paylaşmak, her zaman yaptığım bir şeymiş gibi. "Hepimiz birlikte mezun olan sıkı bir arkadaş grubumuz var, ama o ve ben birinci sınıfın başında tanıştık."

Başparmağı ayak bileğimde tembel daireler çiziyor. "Bana onlardan bahset."

Ben de anlatırım. Kampüsteki ilk birkaç haftadan başlarım, Josh ile nasıl tanıştığımızı ve sonraki dört yıl boyunca birbirimizin yanından hiç ayrılmadığımızı. Travis'e Fransızca dersleri verdiğimi ve ona topluluk önünde konuşma koçluğu yaptığımı. İkinci sınıfta Jillian ile nasıl tanıştığımı ve onu Josh ile tanıştırdığımı. Maggie'nin ertesi yıl kampüs dışındaki dairemize nasıl katıldığını ve Travis'i mezuniyetten sonra nihayet ona çıkma teklif etmesini nasıl ikna ettiğimi. Josh'un Jillian'a evlenme teklifini planlamasına nasıl yardım ettiğimi ve Maggie ve Travis kuzeye taşınmadan, boşanma gerçekleşmeden önce, onların dairesinde geçirdiğimiz neredeyse tüm tatilleri, grup buluşmalarını nasıl organize ettiğimi anlatıyorum. Nathan'a tüm sıradan detayları anlatıyorum ve o her kelimeyi dikkatle dinliyor.

Anlatmam bittiğinde Nathan, "Yani, sen herkese bakıyorsun"

diyor. Bunu söyleme şekli, şimdiki zaman kullanımı, kulaklarımda cınlıyor. "Evet." Uzun bir sessizlik. Sonra, "Peki sana kim bakıyor?"

Onun bakışlarını karşılarırken kalbim hızla atıyor. Yüzümü incelerken ifadesini okumak imkansız. Sanki bu şeyin atan kalbini çıkardığım yerdeki izleri, yara izlerini görüyor gibi.

"Neden benim bakıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyorum sonunda.

Sonra o kaşlarını çatıyor, eğlence ve alay arasında gidip gelen bir ifadeyle. "Bea, dün haftanın günlerini gösteren iç çamaşırını yanlış giyerek dairenizden tahliye edildiniz."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, sonra ayağımı onun tutuşundan kurtarmak için tekmeliyorum. "Ben tahliye edilmedim! Bu geçici bir tahliye emriydi!"

Diğer ayağımı da çekmeye çalışırken, o gülmeye başlar ve ayak bileğimi sıkıca tutar. O da onu yakaladı.

"Ve başka iç çamaşırlarım da var. Sanki hepsi haftanın günleri gibi değil ya!"

"Tamam," diyor gülümseyerek, beni hiç

"Tanrım, sen tam bir pisliksin." Gülümsememi zorla bastırmaya çalışırken, iki bacağımı da tekmeliyorum ve sonunda kanepeden yere düşüyorum.

Nathan beni yere kadar takip ediyor, hala iki bileğimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece bacaklarımın arasında diz çöküyor. Bir kez daha direnirken protestolarım kahkahalarla kesiliyor, ama sonra eğilip, süveterimin yukarı kayarak karnımı ortaya çıkardığı yumuşak cildi öpüyor.

"Kavga etmek mi istiyorsun, yoksa başka bir şey mi yapmak istiyorsun?" diye fısıldar.

"Henüz karar vermedim."

Karnımın üzerinde yavaşça öpücükler bırakırken, cildime gülümsediğini hissedebiliyorum. Sakalları gıdıklarken, dili göbeğimin etrafında dolanırken kaslarım kasılır. Onun altında tekrar kıvrılıyorum, ama bu sefer kendimi kurtarmak için değil, süveterimi başımdan çıkarmak için.

O da benim hareketimi taklit ederek tişörtünü çıkarır. Elimi göğsüne doğru kaydırırım, tırnaklarımla sert kaslarını yoklarım.

Tanrım, bundan asla doyamayacağım. Ondan asla doyamayacağım.

O, ayak bileklerimi bırakıp ellerini kalçalarımaya koyarak beni yerinde tutarken, bu düşünceyi bastırıyorum. Başını eğip dudaklarını göğüslerimin arasındaki boşluğa sürüyor.

"Durmaliyız," diye mırıldanır.

"Neden?"

"Bütün gün evden çıkmadık. Dışarı çıkıp bir şeyler yapmalıyız." "Dışarı çıkıp bir şeyler yapmak istemiyorum. Burada kalıp, seni olabildiğince içimde hissetmek istiyorum."

Başını kaldırıp gözlerime bakarken, parmakları dalgın dalgın kalçalarımı okşuyor. "Öyle mi?"

Kalbim hızla atmaya başladı, onun ifadesini okumaya çalışıyordum. "Bu bencilce mi?"

Gözlerimi, dudaklarımı, çillerimi yavaşça inceledi. "Bu hafta sonu bunun için var, Bea. Bencil olmak için."

Haksız değil. Bu hafta sonu için bir kronometre alışıyor. Ve bunu engellemek için haftalarca uğraşmış olsak da, bir şekilde flört etmenin tüm saçmalıklarını atlatmıştık. Onu tanıyorum, o da beni tanıyor ve şimdi sadece birlikte olmakla ilgili. En azından birkaç günlüğüne.

"Ben aramadan önce bir planın yok muydu?" Elimi uzatıp kısa saçlarını okşuyorum.

"Hayır." Göğüs kemiğime bir öpücük
konduruyor. Gülümsüyorum. "Peki ya işin?"

Cildime karşı mırıldanıyor. "Pazartesiye kadar bekleyemeyecek bir
şey yok." "Hepsi bu mu?"

O i geçirir, elleri artık göğüs kafesimi sarmış, ağzı boğazımın çukuruna doğru ilerlemektedir. "Genelde koşuya ıkarım."

"Ben de yapabilirim," diye fısıldarım, nefesim kesilir, çünkü başparmakları gğslerimin altını okşuyor.

Köprücük kemiğimi yalar. "Neyi
yaparım?" "Koşmayı."

eneme kadar öpüyor. "Tamam."

"Koşmada iyiyimdir."

Kulak mememi ısırır. "Bu harika."

"Gitmeliyiz."

Sonunda geriye yaslanıyor, yüzünde alaycı bir ifadeyle. "Koşmaya gitmek mi istiyorsun?"

"Tabii."

"Tamam," diye fısıldadı. "Ama şimdilik sana birkaç orgazm yaşatacağım.
Tamam mı?"

Gözlerimi kapatıp sinirliymiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Tamam."

Beni kollarıyla sararken, kalçalarını benimkilere bastırırken gülümser ve daireden çıkma konusu bir daha gündeme gelmez.

BÖLÜM 23

Ölüyorum. Ciğerlerim yanıyor ve son sözlerimin şunun gibi bir şey olacağından eminim: "Bu adamı cenazeme davet etmeyin. Herkese haftanın günlerine göre giydiğim iç çamaşırlarımdan bahsedecek."

"İyi misin?" Nathan, hırıltılı nefes alırken soruyor. Yanımda duruyor, rahat adımları benim çırpınan uzuvlarımla tezat oluşturuyor.

"Bunu bilerek yaptın," diye boğazım düğümleniyor.

"Koşmada iyi olduğunu söylemiştin."

"Bu kadar *uzun mesafe* için değil."

O gülüyor, sesi o kadar derin ki göğsümde yankılanıyor. "Sadece iki mil."

"Bu ölüm."

Pazar sabahı olduğu için, West Side Highway ile Hudson Nehri arasındaki ince park yolunu çevreleyen koşu parkurları nispeten boş. Ve soğuk. Soğuk, suyun ve yolun kokusunu bastırıyor ve ilk birkaç blokta bu hatta hoş bile geliyor. Ama bir mil koşuttuktan sonra, bunu hoş kılan her şeyi unuttum. Önümdeki ufka odaklanabiliyorum sadece, bir yandan da sonunda öldüğümde ambulansın beni almak için patikadan nasıl geçeceğini düşünmeye çalışıyorum.

Nathan'ın rahat yürüyüşü yavaşlayıp yürümeye başlaması için birkaç blok daha geçmesi gerekiyor ve ben ağlamak isteyecek kadar mutluyum. Bunun yerine, durup nefes nefese kalarak belimden eğiliyorum.

O da durdu ve endişeden çok şaşkınlık dolu bir ifadeyle bana baktı. "Demek koşucu değilsin."

Ona bakmadan başımı sallıyorum. "O zaman neden önerdin?"

"Spor yapıyorum," diye nefes nefese söylüyorum. "Başarabileceğimi düşündüm."

Bir dakika sonra tekrar dik dururum, güneşe karşı gözlerimi kısarak birkaç derin nefes daha alırım. Bakışları vücudumda dolaşırken gülümsediğini görebiliyorum ve çamaşır torbama taytımı ve spor sütyenimi atmayı hatırladığım için kendimi zihinsel olarak tebrik ediyorum.

"Formda kalmak için genellikle ne yaparsın?" diye soruyor.

"Yoga," diyorum nefes nefese. "Dayanıklılıkta eksikliğimi esneklikle telafi ediyorum."

Gülümsemesi genişliyor, gamzesi tam olarak görünüyor. "Bu, bazı şeyleri açıklıyor."

Yanaklarım kızarıırken bile gülüyorum.

West Side Highway'i geçip Village'a varıyoruz, nefesim sonunda o kadar yavaşlıyor ki ciğerlerim artık ağrımıyor ve öksürük krizine girmeden dik durabiliyorum. Nathan ise sanki spor giyim fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyor. Açık kahverengi saçları, sinir bozucu bir şekilde kasıtlı olarak dağınık ve yüzündeki terin parlaklığı dışında, son yarım saati Hudson Nehri kıyısında koşarak geçirdiğine dair hiçbir ipucu yok.

Sanki işaret almış gibi, gömleğinin köşesini kaldırıp üst dudağındaki teri sildi. Telefonumun kalçamda titrediğini hissedene kadar bu hareketi izledim. Nathan'ın dikkati şimdi trafik ışıklarına yönelmişti, ben de telefonumu belimdeki cebinden çıkarıp ekrana baktım.

MAGGIE

Hayatta mısın?!

NEDEN BENİ İGNOR EDİYORSUN?

Cevap ver yoksa bir sonraki aramam polisi olacak.

Kahretsin. Cumartesi sabahı alarmım çaldıktan sonra telefonumu sessize aldığımı unutmuşum.

BEATRICE

MERHABA, DZGÜNÜM
YAŞIYORUM

MAGGIE

Hayatta olduğun için mi üzgünsün, yoksa daha önce cevap vermediğin için mi?

Cevap verme.

Binanızı tamir ettiler mi?

Eğer tamir etmedilerse, bizimkine gelebilirsin.

Anahtar garajın yanındaki cüce heykelinin altında.

İçgüdüsel olarak telefonu göğsüme biraz daha yaklaştırıyorum. Nathan'ın görmesini istemediğimden değil, ama yine de cevabımı yazarken ekranı gizlemek için biraz dönüp duruyorum.

BEATRICE

HAYIR, SORUN YOK

SANA HAFTAYA ARARIM

MAGGIE

Sen öyle diyorsan.

Çarşamba gününe kadar dönmeyeceğiz, ihtiyacın olursa sen kullanabilirsin!

Not: Gelinlikler için çiçek desenli bir şey nasıl olur sence?

Telefonumu taytımın küçük cebine geri koymadan önce ona kasma emojisi gönderiyorum. Nathan fark etmemiş gibi görünüyor; ışığın değişmesini izliyor ve sonra geçmemiz için başını sallıyor.

Kriz atlatıldı, diye düşünüyorum ve derin bir nefes alıyorum. En son istediğim şey, hafta sonumuza gerçekliği sokmak.

Ama önemli bir çatlağı duvar kağıdıyla kapattığım hissinden kurtulamıyorum. Bu hafta sonu, burada olmam gerektiği gerçeğine dayanıyor, değil mi? Ve zihnimin bir köşesinde bunu mantıklı hale getiren bir şey var, sanki onunla kalmamın gerekliliği diğer her şeyi yoluna koyuyormuş gibi. Ama artık burada olmak zorunda değilim

Burada kaldığım her saniye bir seçimdir. Ve eğer o bunu bilirse, her şey çok daha gerçek hale gelir.

"Her şey yolunda mı?"

Nathan'ın sesi beni geri gerçekliğe döndürüyor. Bana her zamanki ifadesiz bakışıyla bakıyor, bu bakışı daha önce yüzlerce kez gördüm, ama şu anda sanki ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum, o bakışıyla her düşüncemi okuyabileceğini düşündüğüm ilk kez gibi. Ve göğsümdeki tüm endişe patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Ne?" Ses tonum istediğimden daha savunmacı çıkıyor.

"Mesaj."

"Oh. Evet, sorun yok, neden?"

"Gerildin."

Ne diyeceğimi bilmediğim için gözlerimi devirdim. Haklı, gerildim. Ve ona yalan söylemek istemiyorum. Söyleyebilir miyim, onu bile bilmiyorum. Ve şimdi bu endişe öfkeye dönüştü çünkü, aman Tanrım, ne zaman kontrolü kaybettim?

"Önemli değil," diyorum sonunda.

"Tamam," diye cevapladı, o şüpheci tonuyla, ki artık onun bu tonu tescillettirmesi gerektiğini düşünmeye başladım. Sonra birkaç kapı ilerideki restorana doğru başını salladı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Terledim."

"Fark ettim," diyor. "Ama açlıktan ölüyorum ve evde hiçbir şey yok."

Bu kelime dudaklarından o kadar rahatça dökülüyor ki, kafamda sönük bir gürültüyle yankılanana kadar neredeyse kaçırıyordum. *Ev*. Her şey birbirine karışıyor ve şimdi o, dairesine "ev" diyor, sanki bu sadece onun için değil, benim için de bir anlam ifade ediyormuş gibi. Ve aniden kalbim hızla çarpmaya başlıyor, çünkü aynı hızla bunun benim için de bir anlam ifade ettiğini fark ediyorum. Her şey demekti.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum, kendimi her fazla hissetmeye başladığımda yapmaya alıştığım şeyi: Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup zırhımı yeniden güçlendiriyorum.

"Yani bu sorunu çözmek yerine, onu görmezden gelmek mi istiyorsun?" Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Sadece, yiyeceğin yoksa, restoranda para harcamaktansa market alışverişi yapmak daha akıllıca olabilir diyorum."

"Markete gitmek mi istiyorsun?" Bana, kafamızı kazıyıp bir tarikata katılmayı önermişim gibi bakıyor. Başka bir zaman olsa bunu sinir bozucu ama sevimli bulurdum, ama şu anda gerginim. Göğsümde tuhaf bir duygu seli çalkalanıyor ve bunları çözemiyorum.

"Hayır, market alışverişine gitmek *istemiyorum*. Ama bence market alışverişine gitmeliyiz."

"Neden?"

"Çünkü yarın seni boş bir buzdolabı ile bırakmayacağım!" diye bağıyorum, önümdeki havayı çılgınca işaret ederek.

Hâlâ o anın etkisindeyim. Bana baktığını hissedebiliyorum, ama gözlerine bakamıyorum. Bakamıyorum. O sözlerin bu kadar ağırlık taşımasını, ondan korktuğum şeyi, yani onu çok önemseydiğimi ima etmesini istememiştim. Ama sözlerimi geri almaya çalışmak, bunu kabul etmek anlamına gelirdi, bu yüzden sessiz kalıyorum, onun arkasından yavaşça geçen arabaları izliyorum ve sessizliğin uzamasını bekliyorum.

"Tamam," diyor sonunda, elini uzatıp kulak arkamdaki serseri bir bukleyi geri iterek. "Hadi market alışverişine gidelim."

Nathan'ın marketin sadece birkaç blok ötede olduğunu bilmesi biraz rahatlatıcı. Ancak, sepeti alıp dondurulmuş gıda reyonuna yöneldiği anda bu rahatlık yok oluyor. Mutfağında mikrodalga dışında başka aletler de olduğunu ona anlatmaya çalışıyorum, ama yine o tanıdık alaycı ifadeyle karşılaşıyorum, bu yüzden sert bir cevap bile vermeden kolunu tutup onu sebze reyonuna sürüklüyorum.

Sonraki bir saat, Nathan Asher hakkında her şeyi öğrenebileceğiniz bir hızlandırılmış kurs gibidir. Organik sebzelerin arasında çocukluğuyla ilgili ilginç bilgiler paylaşır. Et reyonunda lise yıllarındaki korku hikayelerini karşılaştırırız. Süt ürünleri reyonunda, yumurtanın en sevdiği yiyecek olduğunu itiraf eder (çoğunlukla nasıl pişireceğini bildiği için). Dolmalık biberleri sever (annesi o küçükken arka bahçede yetiştirirdi), şeftalileri sevmez (görünüşe göre meyveler asla tüylü olmamalı) ve Froot Loops'un hala üretildiğini bilmiyordu, bu yüzden şimdi kasada üç kutu ile bekliyoruz. Konveyör bandındaki diğer sağlıklı gıdalar arasında göze çarpan bu kutulara bakıyorum. Eleştirel bakışımı fark ediyor ve kutuları kendi tarafına doğru itiyor.

"Hey," diyor. "Kibar ol yoksa paylaşmam."

Gözlerimi devirip gülmeme engel oluyorum.

Kasiyer sonunda bize geldi ve Nathan ile sohbet etmeye başladı, gülümsüyor ve kıkırdıyordu, kelimenin tam anlamıyla *kıkırdıyordu*, Nathan ona Froot Loops'tan bahsettiğinde.

Oh, lanet olsun. Onlara sırtımı dönüyorum ve gözlerimi kapının önüne kaydırıyorum. Kapılar her açıldığında Paskalya dekorasyonu rüzgarda sallanıyor. Ne kadar süre dayanıp sonunda devrilip çikolata yumurtaları etrafa saçılacağını düşünürken, telefonum çalıyor. Hala

küçük cebimde duruyor, bu yüzden onu çıkarmak ve ekranımda Jillian'ın adının yandığını görmek bir dakika sürüyor.

"Selam Jills," diyorum, Nathan'dan birkaç adım uzaklaşarak zoraki bir gülümseme takınıyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmam, endişelenmesine gerek olmadığını belirtmem gerekiyor. Sonra da mümkün olduğunca çabuk telefonu kapatıp, bu konuşmanın nasıl gideceğini kafamda oturtmak için bir saniye vaktim olduğunda onu geri aramam gerekiyor.

"Selam! Cuma günü senden gelen bir cevapsız arama gördüm. Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, iyiyim," diyorum çabucak, Nathan'ın sesini duymaması için kapıya yaklaşarak. "Görüşme nasıl gitti?"

"Çok iyi. Aslında hâlâ buradayım. Birkaç gün daha kalıp şehri keşfetmeyi, emlakları gezmeyi düşündüm," diyor, sonra gülmeden gülümsüyor ve bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

"Neden daha heyecanlı konuşmuyorsun?"

"Biliyorum, deniyorum." Bir saniye sonra ekledi: "Sadece, cuma günü otele döndüğümde, Josh'un avukatından, nafaka talebini özetleyen yirmi dört sayfalık yeminli beyannameyi içeren bir e-posta gelmişti."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Nathan'ın hala yakınlardaki kasiyerle konuşup kahvaltılık yiyeceklerle ilgili bir anekdot hakkında güldüğünü fark ediyorum. Ben dönüp kapıdan çıkarken o fark etmiyor bile.

"Cuma gecesi mi gönderdi?" Kaldırıma çıktığımda fısıldayarak soruyorum.

"Aslında, teknik olarak avukatıma gönderdi, o da bana ilettili. Ama evet."

Aklım o geceye, Nathan'ın beni görmek için şehir merkezine gelmeden önce geç saatlere kadar çalıştığını çok rahat bir şekilde söylediği ana geri dönüyor.

"Ne yazıyor?" diye soruyorum, sesimdeki artan öfkeyi gizlemeye çalışarak.

"Hala üzerinde çalışıyorum. Nafaka kötü, bu açık. Ama

Ayrıca pek çok şey de tutarsız. Josh'un mali bilgileri burada, ama rakamlar benim düşündüğümle uyuşmuyor. Mesela, yüksek lisans için çok çalışmış ve birikim yapmış, ama bir yıl sonra okulu bırakmış, yani o paranın bir kısmı hala burada olmalı. Ama ben onu göremiyorum. Sanki... yok olmuş gibi.

Bu yorum hafızamın derinliklerinde bir yerleri gıdıklıyor. Bu bana tanıdık geliyor ve tanıdık gelmesinden nefret ediyorum. Aklım, Josh'un yaralanmasından sonra, parasını nereye harcadığı konusunda yalan söylediği, her konuda yalan söylediği üniversite günlerine geri dönüyor. Ailesinin binlerce doları kaybıldı, faturalar aylarca ödenmedi. Her şey çok karışmıştı ve bu karışıklığın arkasında çok daha korkunç bir şey saklanıyordu. Ama Josh bunun bir daha olmayacağına söz vermişti.

"Bunu işaretlemelisin, Jills." Ses tonum, yeni alevlenen öfkemi zar zor gizliyor. "Avukatı, yalan mı söylediğini yoksa parayı mı sakladığını bilmeli..."

"Merak etme, yarın avukatımla bunu görüşmek için görüşeceğim. Umarım nafaka davasına itiraz etmek için yeterli tutarsızlık vardır. Avukatım, bu belgelerde yalan söylediği için ciddi bir sorunla karşılaşabileceğini söylüyor."

Kafamı sallıyorum. "En başta bunu takip ettiği için hak ettiğini buldu." "Onu fazla abartma," diyor Jillian iç çekerek. "Bu fikri fikri onun değil, avukatının fikriydi."

Midemdeki o dipsiz çukur daha da genişliyor, içimdeki her şeyi aşağı çekiyor. "Nathan Asher mı?"

"Evet. Görünüşe göre Josh'un tek yapması gereken, son birkaç yıldır onu nasıl desteklediğimi anlatmakmış, gerisini avukatı halletmiş." Sonra, kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi inler. "Lütfen bir daha onun ofisine dalma, Bea. Avukatımla aramız iyiye gitmeye başlamıştı, bunu tehlikeye atmak istemem."

"Gitmeyeceğim," diyorum. Nathan'ın marketten çıktığının farkındayım, ama kulaklarımda çınlayan nabız onu fark etmeme izin vermiyor. Başımı eğik tutuyor ve telefonumu kulağıma dayıyorum.

"Teşekkürler," diyor Jillian. "Tamam, seni bırakayım. Birkaç gün sonra eve vardığımda seni ararım, tamam mı? Sonunda bulaşıklarımı alabilirim ve sen de Boston'daki daire ilanlarını araştırmama yardım edebilirsin."

"Tabii, olur," diyorum. Sonra telefonu kapatıyor.

Telefonu yanıma indiriyorum.

"Hey," Nathan'ın sesini önümde duyuyorum.

Başımı kaldırıyorum. Birkaç metre ötede duruyor, her iki elinde birer market poşeti ve yüzünde bir gülümseme var. Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu ham duygu, içimde büyüyen, öfkeye benzeyen ama daha keskin, daha korkutucu olan bu karanlık, çirkin şeyle ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu birine vermek ve bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyorum. Ama yardım isteyebileceğim tek kişi, bunun sorumlusu olan kişi.

Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi kaybolur. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye homurdanırım.

Bana doğru bir adım atar, kaşları endişeyle çatılır. "Konuş benimle Bea."

"İyi," diyorum, kollarımı yanlara açarak. "Her şey yanlış." "Ne oldu?"

"Jillian az önce aradı."

"Tamam..." Nathan, diğer kötü haberin gelmesini bekler gibi konuşur.

"Jillian'ı hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyorum, sesim keskin. "Cuma günü bana yardım etmek için şehir merkezine gelmeden hemen önce yirmi dört sayfalık dilekçeyi gönderdiğin kadın?"

Çenesindeki bir kas seğirir ve onun farkına vardığını görmekten nefret ederim. "Hey. Hadi ama..."

"Hayır." Kafamı salladım, öfke tekrar beni sardı. "Bütün hafta sonu bununla ilgili stres yaşadım, bir çözüm bulmaya çalıştım. Bu arada, sen ve ben her şey yolundaymış gibi davranıyorduk..."

"Her şey yolunda," dedi yavaşça. Yine avukat sesini kullanıyordu, sert ama biraz da sinirli.

"Tanrım, beni yatıştırmayı bırak!" diye bağırırım. "Jillian'ın hayatını mahvetmek için aktif olarak çalışmıyormuş gibi davranmayı bırak."

"Onun hayatını mahvetmiyorum, Bea."

"Öyle mi? Nafaka talep etmeye kim karar verdi peki?"

Gözlerinde bir şey parladı, ama ben onun yüzünde suçluluk ifadesini görmeden önce. "Dinle..."

"Kim?" diye soruyorum.

"Boşanıyorlar Bea," diyor. Sanki öğrencilerinden birine açıklıyormuş gibi sakın bir şekilde söylüyor. "İster inan ister inanma, ben sadece onlara bu süreçte yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Hayır, eskiden insanlara yardım ederdin. Ama sonra bıraktın, hatırladın mı? 'Şirketi büyütmek' ve 'müşterilerine odaklanmak' zorundaydın. Bu senin seçimin oldu, o yüzden 'yardım ediyorum' diyerek kendini iyi hissetmeye çalışma. Sanki insanların hayatlarını bölmek için para almak seni iyi kalpli bir insan yapıyormuş gibi."

"Asla iyiliksever olduğumu iddia etmedim," diyor, yüzü sertleşiyor. "Ama işim beni kötü niyetli bir pislik yapmıyor. Bu sadece bir iş."

"Üzgünüm Nate, ama her gün o ofisten çıkan kişi, içeri girenle aynı lanet kişi."

Birkaç kadın yanımdan geçerken, beni dinlerken gözleri fal taşı gibi açılır. Sonra Nathan'a sempatik bir bakış atarlar.

Onlar geçene kadar bekler ve sonra şöyle der: "Biz sadece..." "Hayır, ciddi. Nasıl kendini kötü hissetmezsin?"

Kaşlarını çatıyor, ilk tanıştığımızda olduğu gibi, benim düşünce tarzımdan neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. "Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Bunu aştık mı?" Neden bunu asla aşamayacağımı açıklamaya nereden başlayacağımı bilemeden acı bir kahkaha attım. "Bütün çocukluğumu bunun tekrar tekrar yaşanmasını izleyerek geçirdim ve kendime bunun bana asla olmayacağına dair söz verdim. Ve şimdi buradayım, sevdiğim insanları boşanma yüzünden kaybediyorum, üstelik tüm bunlardan sorumlu olan adamla yatıyorum!"

Gözlerimin arkasında yanık bir acı hissediyorum ama gözlerimi kırıp gözyaşlarını silerek, bunun yerine öfkeye odaklanmayı seçiyorum.

Nathan ellerini beline koyarak içini çekti. "Kızgın olmaya hakkın var, ama beni hedef almayın. Suçlayacak birine ihtiyacınız olduğunda bunu yüzüme vurmanız adil değil."

"Sen bunu çok kolaylaştırıyorsun," diyorum, kollarımı yanlara açarak.

"Tanrım." Başını sallar ve bakışlarını kaldırıma indirir. "Ne yaptığını biliyorum Bea."

Hareketsiz kalıyorum, gözlerimi ona dikiyorum. "Ne yapıyorum?"

Gözlerini tekrar bana çevirir. Sempatı hala oradadır, ama aynı zamanda açık bir dürüstlük de vardır. "Zayıf görünmekten o kadar korkuyorsun ki, aslında ne istediğini düşünmektense, burada durup başkalarının ilişkileri için savaşmayı tercih ediyorsun, çünkü bu incinmekten daha kolay, değil mi?"

Çok yakındı. Sözleri kalbime çok yakın bir yerde vurdu. Boğazımda panik yükseldi, ama çenemi kaldırarak onu yuttum. "Sen beni tanıyorsun."

O alaycı bir şekilde gülümser. "Evet, en azından deniyorum."

Hareket etmiyor, sanki benim ne diyeceğimi bekliyormuş gibi... Ne? Haklı olduğunu mu? Tüm bunların ne kadar korkutucu olduğunu itiraf etmektense saldırganlaşmanın benim için daha kolay olduğunu mu? Çünkü yapmak istediğim şey bu. Şu anda, birkaç adım ileri gidip onun göğsüne yaslanmak ve beni kucaklamasına izin vermek istiyorum. Bu yıl kaybettiğim şeyi, tüm bunlar hiç yaşanmamış olsaydı onunla yaşayabileceğimiz şeyi yas tutmak istiyorum. Ve onun beni dinleyeceğini biliyorum; Tanrım, gözlerinde bunu istediğini görebiliyorum.

Ama o haklı. Çok korkuyorum.

Sessizlik genişliyor, aramızda fiziksel bir mesafe yaratıyormuş gibi uzanıyor. Uzun bir süre sonra, iç çekiyor, hayal kırıklığıyla saçlarını karıştırıyor ve sonra geldiğimiz yöne doğru başını sallıyor. "Hadi, gidelim."

Onun dairesine dönerken tek kelime etmiyoruz. Ben birkaç adım öndeyim, Nathan çantaları arkamda taşıyor. Sanki ne düşündüğümü çözmeye çalışıyormuş gibi, bakışlarını enseme hissedebiliyorum. Ama çelişkili düşüncelerimi, endişelerimi ve korkularımı ben bile anlayamıyorum.

Hepsi kaynayan öfke içinde birbirine karışıyor. Ama bu kaosu içinde tek bir şey biliyorum: O çok yakın. Ve bu, bunu şimdi bitirmem gerektiği anlamına geliyor.

Asansörde gözleri bana kilitlenmiş durumda. Asansör yavaşça dokuzuncu kata çıkarken, bakışlarımı ileriye doğru sabitleyerek ifademi sertleştiriyorum. Kapılar açılır açılmaz, koridordan onun dairesinin kapısına doğru yürüyorum. Benim birkaç dakika sonra o da geliyor, kilidi açıp kapıyı benim için iterek içeri girmemi sağlıyor.

Sessizce yanından geçiyorum, sonra adımlarının beni takip ettiğini duyuyorum.

"Hafta sonunun geri kalanını birbirimizle konuşmadan geçirmek ister misin?" diye soruyor, oturma odasına girerken.

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hayır. Bu, tam anlamıyla yapmak istediğim son şey."

Yatak odasına doğru ilerleyip kapıyı çarparak kapatıyorum. Bana sakinleşmem için birkaç dakika vereceğini biliyorum, bu yüzden bu zamanı değerlendirip odayı alt üst ederek yere dağılmış giysilerimi topluyorum. Sonra yatak odasının kapısını açıp koridora çıkıyorum.

Nathan, oturma odasının ortasında bir monolit gibi duruyor, uzun boylu vücudu hala koşu kıyafetleriyle kaplı. Geldiğimi duyunca başını kaldırıyor. Yüzünde yorgun bir ifade var, ama çamaşır torbamı alıp içine kıyafetleri tıktırmaya başladığımda, yüzü şaşkınlıkla buruşuyor.

"Ne yapıyorsun?"

Çantayı onun yanından geçerek ön kapıya doğru sürüklüyorum. "Eve gidiyorum." Gözleri büyüdü. "Ciddi misin?"

"Çok."

"Tanrım, Bea," diye homurdanıyor.

"Ne?" diye soruyorum, ona dönerek.

Hâlâ benden birkaç adım uzakta, elleri belinde. Öfke geri dönmüş, kaşlarının çizgisini, çenesinin açısını keskinleştirmiş. "Tartışmanın ortasındayız."

"Hayır, sen tartışıyorsun. Ben gidiyorum."

Kafasını sallar. "Bu saçmalık. İşler zorlaştığında öylece kapıdan çıkıp gidemezsin."

Ceketimi ve sırt çantamı koluma atarken dudaklarımdan acı bir gülümseme kaçıyor. "Bunu söyleyenin, tam da bunu yaparak para kazanan biri olması ne kadar ironik."

Bu sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istiyorum. Ama çok geç. Omuzları çöküyor ve yüzündeki acı ve hayal kırıklığı karışımı neredeyse dayanılmaz.

Özür dilemem gerektiğini biliyorum. Dilemek istiyorum. Ama öfkem hala çok taze, gururum çok incinmiş. Bu yüzden çamaşır torbamın iplerini tutup arkamda sürükleyerek çıkıyorum ve ön kapıyı çarpıyorum.

Koridor sessiz, sanki bir natürmort tablonun içine girmişim gibi. Ben bile hareket edemiyorum; sadece orada duruyorum, sırtım onun kapısına dönük. Asansörler ileride. Sadece birkaç adım atıp aşağı düğmesine basabilir, birine binebilir ve gidebilirim. Çok kolay olurdu. Temiz bir kopuş.

Kolay, ama basit değil. Çünkü bu ilk adımda bir tür kabullenme var, sanki vazgeçiyormuşum gibi. Sanki bu gerçekten bitmiş gibi. Bu düşünce bile göğsümde bir panik dalgası yaratıyor. Onu yutmaya çalışıyorum, ama bu sadece onu daha da keskinleştiriyor, her nefes alışımında kalbimi deliyor. Bana gerçeği hatırlatıyor: Bunun bitmesini istemiyorum. Bu kapıdan uzaklaşmak ve arkasında duran adamı bir daha asla görmek istemiyorum. Öfke, o ilk adımın yarattığı derin korkuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Ama alternatif olan, ayrılmama fikri de aynı derecede korkutucu. Tartışılacak çok şey var, çözülmesi gereken çok fazla sorun var. Her şeyin yeniden büyümeden önce tüm çürümüşlüğü temizlememiz gerektiği için mücadele etmişim, ama onun daha fazla kazması gerektiğini varsaymışım. Ve belki de o işini bitirdiğinde geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

En azından deniyorum.

O sözlerin neden canımı yaktığını bilmiyorum; insanlar bana çok daha kötüsünü söylemişti. Ama bu farklıydı. Sanki ikimizin de içindeki bir kırılganlığı ortaya çıkarmış gibiydi.

Ve o haklı. Bu duyguyu kabul etmektense saldırmayı tercih ederim, o kadar büyük ve yıkıcı ki artık öfkeye bile tutunamıyorum. Ama asansöre bindiğimde bunun geçmeyeceğini de biliyorum.

Bir dakika sonra tekrar kapıya dönüp bakıyorum. Nefesim titriyor, yumruğum da öyle. Kapıyı çalmak için kaldırıyorum... ama orada asılı kalıyor. Ya cevap vermezse? Ya cevap vermezse...

Düşüncemi tamamlayamadan kapı açılır. Eşikte durmaktadır, yüzü yorgun, kasvetli ve o kadar üzgündür ki, zayıf savunmamın son kalıntıları da çöküp, geride sadece acımasız gerçeklik kalır.

Ona aşığım.

Birbirimize bakıyoruz ve sessizlik içinde, boğazımda düğümlenmiş olan her şeyi söylemeye çalışıyorum.

Özür dilerim.

Gitmek

istemiyorum. Seni

seviyorum.

Ama bunun yerine omuz silkiyorum, boğazımdaki düğümü yutuyorum ve "Hafta sonu henüz bitmedi" diyorum.

Çenesinin kasları seğirirken, bir adım öne çıkıp kollarıyla beni sarıyor. Sıkı, çaresiz bir kucaklaşma, sanki beni tutmazsa yine kaybolacağımı düşünüyormuş gibi. Ben de kollarıyla onu sarıyorum, çünkü evet, ben de onun kaybolabileceğini düşünüyorum. Bu nadir şey, ortaya çıktığı kadar çabuk hayatımdan kaybolabilir. Bu korku, ona o kadar sıkı sarılıyorum ki, tişörtü yırtılabilir diye düşünüyorum.

Sana aşığım ve haklısın, bu beni çok korkutuyor, kulağına fısıldamak istiyorum. Ama meğer ben gerçekten bir korkakmışım, çünkü o sırtını düzelterek beni ayağımdan kaldırarak ikimizi de daireye geri döndürdüğünde hiçbir şey söylemiyorum.

BÖLÜM 24

Gözlerimi açtığımda, Nathan'ın yatak odasının tavanında güneş ışığı dans ediyor. Çarşafı bacaklarımı sarmış, kokusu tenime sinmiş. Her şey o kadar sıradan, o kadar normal ki, beynim birkaç dakika boyunca ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor, durup son birkaç günün gerçekten yaşandığı mı yoksa sadece berrak bir rüya mı olduğunu merak ediyor.

Sonra mutfaktan gelen metalin metale çarpma sesini ve dairenin bir yerinden gelen Miles Davis'in hafif akorlarını duydum.

Pazartesi sabahı.

Yavaşça oturup, karışık buklelerimi elime alıp taradıktan sonra yatak odasına bakıyorum. Suluboy gibi ışık köşeleri aydınlatıyor, yere ve mobilyaların üzerine dağılmış giysilerimizi ortaya çıkarıyor. Dün daireye döndükten sonra, günün geri kalanını yatakta geçirdik, birbirimizin her santimini, her dokunuşunu, her nefesini ezberleyerek o saatleri doldurmaya çalışarak. Sanki parçalanmış ve daha güçlü bir şey haline gelmek için yeniden birleştirilmiş gibiydik. Onun da bunu hissetmesini istedim; her öpücük, her yalamak ve her ısıklıkla bunu ona iletmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Sanki ikimize de bunun sadece bir kaçamaktan daha fazlası olduğunu kanıtlayabilirdim. Sadece fiziksel olmaktan daha fazlası.

Ama ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Neredeyse hiç konuşmadık. Ve şimdi hafta sonu bitti.

Yatak odasının kapısı açık ve koridorun sonunda, hafif müzik sesinin arasında ayak sesleri duyuyorum. Bir süre daha dinledikten sonra ayağa kalkıp dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Aynada dişlerimi fırçalarken çıplak vücudumu inceliyorum, Nathan'ın dişlerinin kalçalarımda ve göğüslerimde bıraktığı hafif izler hala duruyor. Bu, içimi sıcak bir acı ile dolduruyor. Bu yüzden yatak odasına geri dönüp sandalyenin üzerine dağılmış kıyafetlerimi giyiyorum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi her şeyi örtmem gerekiyor.

Mutfağın kapısına vardığımda, onun iki kaseye Froot Loops döktüğünü görüyorum. Bana sırtı dönük, bu yüzden bir dakika durup tişörtünün altındaki kasların birlikte çalışmasını izliyorum. Geniş omuzları gri pamuğu gerginleştiriyor, kolları kolları gerginleştiriyor. Yine o eşofman altını giyiyor; kalçalarına kadar iniyor ve orada bir parça deri görebiliyorum. Bu manzarayı görünce karın kaslarım kasılır, tüm yorgunluğumu unuturum ve arkasına yaklaşır boynunu öpmek için kendimi zor tutarım.

Artık bunu yapamazsın, diye kendime hatırlatıyorum. "Günaydın," diyorum kapıdan.

Bana bir bakış atmak için yeterince dönüyor. Yüzünde hafif bir gülümseme var. "Günaydın."

Mısır gevreği kutusunu kapatır, sonra bana dönerek tezgaha yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

Mutfağın genişliği aramızda uzanıyor. Diğer sabah, mutfağın büyüklüğünü neredeyse hiç fark etmemiştim, ama şimdi çok farklı geliyor. Şimdi çok büyük geliyor. Ve öyle de olmalı, diye kendime hatırlatıyorum. Öyle olması gerekiyor.

"Peki," uzun ve gergin bir anın ardından pat diye söylüyorum.

"Dün gece..." Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Evet?"

"Prezervatif kullanmadık."

Gözlerini kırıştırır. Tanrım, bunu gerçek zamanlı olarak işlediğini görebiliyorum. "Tanrım, Bea. Ben..."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye devam ettim. "Sadece... bilmeni istedim. Eğer endişeleniyorsan ya da bunu düşünüyorsan ya da... her neyse."

"Tamam." Ses tonumu anlamaya çalışır gibi başını yana eğdi. "Birkaç hafta önce sağlık kontrolünden geçtim ve bir sorunum yok."

"Bu iyi." Kollarımı belime doladım, yüzüne bakmadan her yere bakıyorum.

Miles Davis diğer odada çalmaya devam ediyor, ama burada mutfakta uzun bir süre sessizce duruyoruz.

"Yine ortamı garip hale getirdim, değil mi?" diyorum, dudaklarımın köşelerinde yorgun bir gülümseme beliriyor.

O da gülümsüyor. Sakalları artık neredeyse bir sakal haline gelmiş, çenesini çevreliyor. "Evet, gerçekten öyle yaptın."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum.

"Dersin saat kaçta?" diye soruyor.

Sözleri içimi derinden etkiliyor. Doğru. Tabii ki ne zaman çıkacağımı bilmek istiyor. Bu son tarihi, değil mi? İkimizin de belirlediği ve artık geçmiş olan son tarih.

"On'a kadar yok, ama önce eve gitmeliyim. Binamın hala orada olduğundan emin olmak için."

O başını sallar.

"Doğru." "Peki ya sen?"

"Genelde saat sekizde işe başlarım."

Mikrodalgadaki saate gizlice bakıyorum. 7:22.

Ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum, ama kafam karışıyor. Tanrım, bu his de ne? Ağzım kurudu, vücudum felç oldu, beynim ise bir sonraki adımda ne yapacağımı bulmak için çabalıyor.

Kendimi bunalmış hissediyorum. Ve böyle bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, ne yapacağımı bilemiyorum.

"Kahvaltı falan ister misin?" diye soruyor, tekrar ayağa kalkıp tezgaha doğru dönüyor. "Sana mısır gevreği koydum..."

"Gitmeliyim."

Bir an durur, bakışları aniden keskinleşir. "Şimdi mi?"

"Evet." Gözlerimi kaçırırım. Yüzümdeki ifadeyi çok yakından bakarsa gerçeği anlayacağını biliyorum. "Kocaman bir çamaşır torbam var ve metro yoğun saatlerde çok kalabalık oluyor, o yüzden..." Sözlerim kesilir.

"Sana bir araba bulurum," der, kaşlarını çatarak.

"Hayır, gerek yok," derim, başımı sallayarak. "Ben sadece... gideceğim."

Gülümsemem kırılğan geliyor, tamamen farklı bir duyguyu gizlemek için takmış olduğum yüzeysel bir maske gibi. Çatlakların oluştuğunu hissediyorum ve onları güçlendirecek araçlarım yok. Bu yüzden topuklarımı döndürüp mutfaktan çıkmaya başlıyorum.

Çamaşırlarım ve sırt çantam hala ön kapının yanında. Oturma odasına dağılmış olan giysiler şimdi üstüne düzgünce katlanmış. Sabah uyanmadan önce yapmış olmalı. Tatlı bir jest ama acı bir tat bırakıyor. Ne zamandır uyanık ve benim gitmemi bekliyor?

Ben ayakkabılarımı ve paltomu giyerken o koridorda yürüyor. Sonra kıyafetleri çamaşır torbasına tıkıştırıp ağzını kapatıyorum, bir elimle ipleri, diğer elimle sırt çantamı tutuyorum. Ona dönmüyorum; buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Yarın ders öncesinde görüşürüz, değil mi?" diye soruyor. "Evet, sanırım."

Kaşları çatılıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sadece... Yapacak çok işim var ve yarın sadece tekrar dersi var. Tekrar dersi için bana ihtiyacın yok, değil mi? Hala not vermem gereken bazı ödevlerim var

ve baro sınavına çalışmak için tüm hafta sonunu kaçırdım, o yüzden..." Dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslatıyorum. Teknik olarak yalan sayılmaz, ama yine de içimde ağır bir yük gibi duruyor.

"Tamam." Yüzümü inceliyor, o koyu mavi gözleri yüzeyin altına bakmak için çok çaba sarf ediyor.

Kalbim hızla atıyor ve bu çılgın ritmi nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu yüzden zorla bir gülümseme daha yapıyorum. "Hoşça kal Nate."

Yüzünde bir ifade belirir. "Hoşça kal, Bea."

Söylemek istediğim çok şey var, ama kelimeler boğazımda takılı kalıyor. Alt dudağımın titrediğini görmeden önce kapıya dönüyorum, sürgüyü çevirip kapıyı açıyorum.

Sonra kapı aniden tekrar kapanır.

Ses koridorda yankılanır, keskin bir çatırtı beni irkiltir. Yukarı bakınca Nathan'ın elinin kapının üstünde durduğunu görürüm. Dönünce, başı yenilmiş gibi öne eğilmiştir.

"Özür dilerim." Sesi o kadar alçak ki, sözlerini zar zor duyabiliyorum. Gözlerimi kırkıyorum. "Ne için?"

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta, gözlerime bakacak kadar yukarı kaldırıyor. "Sana yalan söyledim."

"Ne zaman?"

"Ofisindeydik. Bana neden Frank'in dersini devraldığımı sorduğunda yalan söyledim. Ona bir iyilik yaptığımı söyledim. Bu doğru değil. Bir süre önce benden dersini devralmamı istedi ve ben reddettim."

Kaşlarım çatıldı. "Ama o zaman neden..."

"Senin onun asistanı olduğunu öğrendiğimde fikrimi değiştirdim. Seni tekrar görmek istediğim için işi kabul ettim. Bunların hiçbirinin olacağını düşünmemiştim. Planlamamıştım, sadece... Seni tekrar görmek zorundaydım Bea. Seninle konuşmak, seni tanımak ve..."

Sesi giderek azalır. Nabzım kulaklarımda çınlarken, damarlarımdan rahatlama, şok ve öfkenin karışımı bir duygu akarken, ağır bir sessizlik çöker.

"Siktir," diye mırıldanıyorum.

Çenesi titrer. "Biliyorum. Yapmalıydım..."

"Kapa çenenizi." Kafamı sallıyorum. "Ben de yalan söyledim." Bir an. "Ne?"

"Dün," diyorum. "Koştuktan sonra o mesajı aldığımda, bana her şeyin yolunda olup olmadığını sordun, ben de önemli bir şey olmadığını söyledim. Ama önemli bir şeydi. Maggie'ydi. Bana evi kullanabileceğimi söyledi. Yedek anahtarın

ve her şeyi söyledi. Böylece burada kalmak zorunda kalmadım. Sana söylemediğim için üzgünüm, ben sadece... Gitmek istemedim."

Bana uzun bir süre sert bir ifadeyle baktı. "Gitmene izin vermezdim."

Dairenin bir yerinde müzik hala çalıyor, ama ben onu zar zor duyuyorum. Hâlâ onun sözlerini sindirmeye çalışıyorum. Onları dördüncü kez kafamda tekrar ettiğimde, ancak o zaman gerçekten anlamını kavrayabiliyorum. O da benim burada olmak istediğim kadar benim burada olmamı istiyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Teknik olarak, bu kaçırma olur."

Kaşlarını çatıyor, alaycı bir ifadeyle. "Hayır, Bea. O, haksız tutuklama olur." Tanrım, ne pislik bir adam.

Ama yine de onu öpüyorum. Hiçbir düşünce ya da mantık yok, sadece beynim onu sahiplenmek istiyor. *Onu seviyorsun. O senin, sen de onun, gerisi siktir et.* Öne eğilip dudaklarını dudaklarımla kapattım, dudaklarını açıp dilimi diline kaydırđım.

Nathan, daha çok bir hırıltıya benzeyen uzun bir inilti çıkarır, göğüs kafesimin altında bir yerde yerleşmiş gibi görünen derin bir ses. Sonra kolları beni sarar, ellerim saçlarına gömülürken beni vücuduna sıkıca bastırır. Sanki vücudum onun vücuduna eriyip, her aç ve kıvrıma mükemmel bir şekilde uyum sağlar.

Tembelce başlayan şey hızla çılgınca bir hal alır, çekip itip ısırp öpüşürüz. Sanki bedenlerimizi kavga etmek, barışmak, tartışmak ve pazarlık etmek için kullanıyoruz. Neredeyse gülmek istiyorum. Hep yaptığımız şey bu değil miydi? Şimdiye kadar farkında olmadığımız bir dil bu.

"Bu sana son öpücüğüm olsun istemiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bunun bitmesini istemiyorum."

Gözlerine bakmak için biraz geriye yaslanıyorum. "Ben de," diyorum.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

"Öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Öyle."

Sadece tek bir kelime ama çok büyük bir anlam ifade ediyor. Alnını alnıma dayıyor, zorlu nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Bunu mu yapıyoruz?" diye soruyor.

"Evet, bunu yapacağız," diye fısıldıyorum. "Delirdik mi?" Gülümsemesi genişliyor. "Muhtemelen."

Gülüyorum ve sonra o diz çöküp beni omzuna attığında bir çığlık atıyorum. Kurtulmaya çalışıyorum ama o beni görmezden gelerek koridordan yatak odasına doğru ilerliyor.

"İŖe gitmen gerekmiyor mu?" diye gülerek soruyorum. "Siktir et. Geç kalacağım."

BÖLÜM 25

Geç kaldı. Çok geç kaldı. Aslında, ders için şehir merkezindeki kampüse dönmeden önce duş alıp giyinmek için zar zor eve yetiştim. Neyse ki, binamın önündeki tabela gitmiş ve o kadar rahatladım ki, duşun hala ılık olduğunu fark etmedim bile. Duşun altında durup kendime gülümsüyorum.

Her yerim ağrıyor, ama o harika ağrı, tam da olması gereken yerlerde. Kurulanırken ve çamaşır torbamda temiz iç çamaşırı ararken yüzümde aptalca bir gülümseme tutan türden bir ağrı. Her şeyi yatağımın üzerine döktüğümde, bir şeyin eksik olduğunu fark ediyorum. Telefonuma uzanıp bir mesaj yazıyorum:

BEATRICE

SALI GÜNÜ SENİN DAİRENDE KALDIM

Bir an sonra, cevap yazdığını gösteren üç nokta görüyorum.

NATHAN GÖT HERİF

Çarşambadan pazartesiye kadar vaktin var, neyse ki.

BEATRICE

DOĞRU DEĞİL

Cuma günü de kaçırıyorum ama bu önceden planlanmış bir kayıptı.

NATHAN GÖT HERİF

Bu iyi bir hikaye gibi görünüyor.

BEATRICE

YEREL ÇAMAŞIRHANEDEN KÜÇÜK HIRSIZLIKLARDAN ZEVK ALIYORSANIZ, EVET, BU HİKAYEYİ SEVECEKSİNİZ.
BUNU

NATHAN ASSHOLE

Bu gece geldiğinde bana haber ver.

BEATRICE

BANA KALMAMI MI İSTİYORSUN YOKSA İÇ ÇAMAŞIRLARIMI BULMAYA

GELMEMİ Mİ? NATHAN ASSHOLE

İkisini de.

Telefonumu bırakırken gülümsemem genişliyor.

Bu gece onu göreceğim. Gerçekten yapıyoruz.

Ama her harika acıyla birlikte, kafamın arkasında bunun ne anlama geldiğini belirten bir ses de var. Peki ne anlama geliyor? O kadar ileri gitmedik, sadece ikimiz de bunu istiyoruz. Ama bu ne? Daha fazlasını istemediğimi çok net bir şekilde belirtmiştim ve o da kabul etmişti... Fikrini mi değiştirdi?

Ya da daha kötüsü, hiç fikrini değiştirmede mi? Bunun bitmesini istemediğini söylediğinde, sadece seksten mi bahsediyordu?

Önümdeki kıyafetleri karıştırırken bu düşüncüyü kafamdan silip atıyorum. Hayır, o noktayı çoktan geçtik. Belki cuma gecesi olsaydı, ama... hafta sonu her şeyi değiştirdi. Her şeyi değiştirdi. Ve bu inanılmaz olsa da, beni tedirgin ediyor. Bunun onun için ne anlama geldiği kadar, diğerleri için ne anlama geldiği konusunda da endişeliyim.

Bu da beni rahatsız edici bir gerçeğe götürüyor: Jillian'a söylemeliyim.

Bir süre ertelemeyi başardım. Bir kıyafet seçtim — özel günler için sakladığım güzel süet botlarım ve yeşil kadife eteğim — ve şehir merkezine gittim, önce ofis saatleriyle, sonra derslerle kendimi meşgul ettim.

Öğleden sonra ödevleri notlandırmayı bitirene kadar, masamın yanında duran telefonumu fark etmiyorum.

Korkaklık yapma, diyor içimden bir ses.

Telefonumu alıp kilidini açarken bile somurtuyorum. Kilidi açtığımda ekran aydınlanıyor. Üç kısa mesaj ve dört cevapsız arama var. Hepsi Jillian'dan.

Kahretsin.

O biliyor.

Kalbim göğsümde hızla atarken, aklım onun bunu öğrenmiş olabileceği her yolu gözden geçiriyor. Belki biri bizi markette görmüştür, ya da Maggie ilk seferimizle ilgili bir şey söylemiştir...

Ellerim titremeye başlar, ekran kilidini açarken parmaklarım beceriksiz birer çubuk haline gelir. Mesajları görmezden gelip, doğrudan rehberime gidip onun numarasını bulurum.

Bir kez çaldıktan sonra bağlandı... ama diğer uçta sadece sessizlik vardı.

"Jills?" Sonunda cesaretimi topladım.

Yumuşak bir hıçkırık.

Tanrım. Yavaşça oturup derin bir nefes alıyorum. "Jillian, açıklayabilirim

Jillian'ın yumuşak sesi sözümü keser. "Onu terk etti."

Gözlerimi kırptırırım. "Ne?"

"Josh, Tex'i terk etti."

Beynim zaten beş adım önde ve konuşmanın ipucunu tekrar bulmaya çalışırken tökezliyor. "Ben... anlamıyorum."

"Köpek kreşi aradı. Tex hala orada. Cuma gününden beri orada, Bea. Josh onu almaya gelmedi ve bu ayın ücretini de ödemedi. Bugün kimse onu almazsa, terk edilmiş olarak kaydedeceklerini söylediler, ama ben hala Boston'dayım..."

Yine hafif bir hıçkırık.

Sırrımın hala güvende olduğu için duyduğum rahatlama hissi, kısa sürede kızgın öfkeye dönüşür. Josh'un köpeği umursamadığını hepimiz biliyorduk. Ama Jillian'dan intikam almak için onu terk edebileceğini bilmiyordum.

"Tanrım, ne pislik bir adam," diye

öfkeleniyorum. "Bea..."

"Her şey yoluna girecek. Hemen gidip Tex'i alacağım," diyerek ayağa kalkıp kapıya doğru yöneliyorum. Dersi kaçıracağım, ama sorun değil. Zaten okumam gerekenleri önceden bitirdim. Üstelik, Josh'un yüzündeki ifadeyi görmek için buna değer. "Kredi kartı falan gerekiyor mu?"

"Hayır, benimkini verdim, sadece..." Sesi kesiliyor, ama yine de ses tonunda bir şeyin yıprandığını hissedebiliyorum. Korkuya çok benzeyen bir şey.

Ofisimin kapısında durdum. "Ne oldu, Jills?"

Titrek bir nefes. Bir başka hıçkırık. "Josh."

"Josh'un nesi var?"

"Köpeği öylece bırakmazdı. Bir şey olmadıkça bunu yapmazdı..." Bir şey ters gidiyorsa. Sözlerini tamamlayamıyor, ama ben biliyorum.

Beynimde bir şey tıklıyor, öfkeden endişeye geçiyorum, o kadar yoğun ki sanki tünel görüşüm var gibi. Bu benim iyi olduğum bir şey, yıllarca annemin her ayrılıktan sonra kendini toparlamasına yardım ederek geliştirdiğim bir yetenek. Duygular bu iş bitene kadar bekleyebilir; şu anda harekete geçmem gerekiyor. Koridora çıkıp ofisimin kapısını kilitliyorum, sonra asansöre koşuyorum. "Onu aramayı denedin mi?"

"Telefonuna cevap vermiyor. Başka kimi arayacağımı bilmiyorum..."

"Hemen oraya geliyorum, Jills," diyorum ve asansör kapıları açılana kadar çılgınca aşağı düğmesine basıp içeri giriyorum. "Her şey yoluna girecek."

Köpek kreşi apartmanın hemen köşesinde, bu yüzden yolda Tex'i de alıyorum. Nedense *benden* özür diliyorlar, sanki köpeğin sahibinin bencil bir pislik olması onların suçuymuş gibi. Ama bunu onlara söylemiyorum ve Jillian ya da Josh yerine neden benim orada olduğumla ilgili sordukları soruları da cevaplamıyorum. Sadece Tex'in tasmağını alıp çıkıyorum, Barrow Caddesi'nde sabit adımlarla yürüyorum.

Tex ve ben binanın ön kapısına çıkan merdivenleri tırmanırken, nabzımı hızlandıran endişeyi iyi kontrol ediyorum. Her zamanki gibi kapı kilitli değil, bu yüzden içeri girip ikinci kattaki daireye çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Tanıdık hoş geldiniz tabelasının asılı olduğu kapının önünde durana kadar kapının da kilitli olmadığını fark etmiyorum. Kapı tamamen kapalı bile değil; mandal, kilit plakası dışında duruyor. Kapıyı itip açmak üzereyken duruyorum. İçeriden sesler geliyor. İki ses.

Rahatsız edici, ham bir şeyin çekirdeği karnımda filizleniyor. Sonra kapıyı itip açtım.

Josh ön salonda duruyor, saçları uzun ve yıkanmamış, eşofman altı belinde bol duruyor. Yanında benden daha kısa bir adam var, saçları

Saçları örgü şapkanın altına saklanmış ve Josh'un içine bakması için postacı çantası açık. Ama Josh içine bakmıyor. Bana bakıyor, gözleri korkuyla açılmış.

Diğer adamın da dönüp beni fark etmesi bir saniye sürüyor. Bakışlarını ikimiz arasında gezdirirken endişesi karışık bir şaşkınlıkla karışıyor.

Uzun bir süre sonra Josh boğazını temizledi. "Merhaba Bea."

Tex'i de yanıma alarak öne çıkıyorum ve Josh'tan gözlerimi ayırmadan adamı işaret ediyorum. "Bu kim?"

Josh'un çenesi gevşiyor. "Uh..."

"Ben Gerald," diyor adam gönüllü olarak.

Hâlâ ona bakmıyorum. "Kapa çeneni, Gerald." "Oh..."

Tamam..."

Eskiden tanıdığım adamın kabuğuna gözlerimi kısıyorum. "Bu da kim lan, Josh?"

Gözlerimi ondan ayırmadan, aramızdaki sessizlik uzadıkça kaşlarımı kaldırıyorum.

Josh sonunda iç geçirir ve elini saçlarının arasından geçirir. "Gitmen gerek dostum." "Ama..."

Elim çoktan adamın omzuna konmuş, vücudunu döndürüp onu ön kapıdan dışarı itiyorum. "Hoşça kal."

O itiraz etmeden kapıyı çarparak kapatıyorum ve tedbir olarak kilitliyorum.

Arkamı döndüğümde Josh gitmiştir. Kısa ön koridordan mutfığa doğru ilerlerim ve onu orada bir ileri bir geri yürürken bulurum. Tex de onun peşinden gider, onu terk eden kişinin aynı kişi olduğunu fark edemeyecek kadar sevgi dolu ve bağışlayıcıdır.

"O kimdi, Josh?"

"Jillian seni mi aradı?" diye soruyor, sonunda durup bana geniş gözlerle bakıyor. Hayır, sadece geniş değil. Çılgın.

"Cuma günü Tex'i almadın," diye tısladım, endişemi bastırarak. "Hani, onu dava ettiğin köpek?"

O çekinir ve ben onun unuttuğunu anlarım. Lanet köpek ayaklarının dibinde oturmuş, çaresizce onun dikkatini çekmeye çalışıyor, ama o hala durumu kavrayamamıştır.

"Siktir..." diye mırıldanır, yakındaki katlanır sandalyeye çöküp başını ellerinin arasına gömer. Ama bacağı hala hareket ediyor, zıplıyor, zıplıyor, zıplıyor ve lanet olsun, biliyorum. Keşke bilmesem, ama biliyorum.

"Peki, Gerald ne bırakıyordu?" diye soruyorum, kapıya bakarak. "Sadece hap mı, yoksa şimdi başka bir şey mi kullanıyorsun?"

Acı bir şekilde gülüyor. "Siktir git Bea."

Onu görmezden geliyorum. "Jillian'a götürdüğün kutunun içine bir tane düşürdün, biliyorsun. Onu buldum ve senin için bir bahane uydurmak için çok uğraştım. On yıl sonra, hala senin için bahaneler uydurmaya çalışıyorum!"

Hala yere bakarak başını sallar. "Çık dışarı."

"Oh, ben hiçbir yere gitmiyorum. Seni şu anda bu halde bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Neden umurunda ki?" diye homurdanır, sonunda gözlerime bakar. Tanrım, çok kızgın ve dengesiz görünüyor. Ama ben kıpırdamam. "Zaten Jillian'ı seçtin, hatırladın mı? Benden nefret ediyorsun, bu seni mutlu etmeli, değil mi?"

Ona doğru bir adım atıyorum. "Ben kimseyi seçmedim. Jillian'dan boşanmaya karar veren sensin. Onun bu kadar uğraşarak elde ettiği her şeyi elinden alan sensin, sırf bu durumu bir yetişkin gibi halledemedin diye."

"Peki! O zaman bırak da kötü adam olayım ve dairemde defolup gideyim."

"Bu senin dairen değil!" diye bağıriyorum, odayı işaret ederek. "Bu artık senin hayatın değil! Neden vazgeçemiyorsun?"

O da başını sallar, gözleri yine yere düşer. "Haklısın."

Bir şey değişir. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir adım kaçırılmışım gibi hissediyorum. Ben soru sormadan önce ayağa kalktı.

"Cesaret verici konuşman için teşekkürler. Şimdi gitmen gerekiyor." "Hayatta gitmem."

"Defol git, Bea." Kaşlarının altından bana bakıyor. Bu benim tanıdığım Josh değil, ama yine de tanıdık geliyor. Bu halini en son gördüğüm zamanı hatırlıyorum, üniversitedeyken. Mezuniyetten sadece birkaç hafta önceydi, kampüs dışında bir partide. Altı aydan biraz fazla süredir temizdi, ama adam ona yaklaştığında yine de fark ettim. Josh'un bir dakika kadar düşündüğünü gördüm, sonra bize doğru geri geldi ve erken ayrılacağını söyledi. Jillian hiçbir şeyden şüphelenmemişti, sadece yanağına bir öpücük kondurup ona daha sonra aramasını söyledi. Ama ben biliyordum. Onu dışarıya kadar takip ettim, adamın arabasına binene kadar takip ettim ve sonra onunla yüzleştim.

Kavga çıktı. Travis daha sonra bana bir kalabalık toplandığını söyledi, ama ben onları görmedim. Tek gördüğüm, devasa, iri yarı Josh'tı, ben bağırıp çığlık atarken ve ona yaptıklarının benim için ne anlama geldiğini, tam olarak ne ifade ettiğini söylerken, gözlerinde kinle bana bakıyordu.

Öfkeliydi. Öfkeden de öteydi. O anda benden nefret ettiğini düşündüm. Kardeş kadar yakın iki insan için bu, yalanlar kadar acı vericiydi

ama o bakışına rağmen, o adamla gitmemiştii. Ve tekrar içmeye başlamamıştı. Ama bu konuyu hiç konuşmadık.

Ve işte o bakış yine, beni bu çorak mutfağın ortasında sabitliyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Bu konuyu konuşana kadar gitmeyeceğim."

"Yoksa ne olacak?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Ne yapacaksın? Gerald geri geldiğinde ona saldırmak mı?"

"Oh, Gerald geri gelirse *kesinlikle* ona saldırırım."

Beni kenara itip ön kapıya doğru yürümeye başlar. "O zaman başka birini bulurum!"

"Hayatta olmaz!" diye bağıryorum, yanından geçip çıkışı engelliyorum. O benden daha iri, ama ben bu ses tonunu kullandığımda hep korkar. "Hiçbir yere gitmiyorsun ve bu konuyu halledene kadar kimse içeri giremez."

Ellerini saçlarında gezdirir. "Siktir git Bea!" "Sen de siktir git!"

Bana uzun bir süre bakar, gözlerinde hala çok yabancı görünen karanlık bir öfke vardır. Sonra döner ve koridordan aşağı koşar. Tex hemen arkasından gelir, pençeleri sert ahşap zeminde düzenli bir ritim oluşturur, ta ki yatak odasının kapısı çarpana kadar.

Ön kapıya yaslanıp yere kayarım. Bir dakika geçer, sonra çantamdaki telefonumun sesini duyarım.

Çantama uzanıp mesajı okudum.

NATHAN GÖT HERİF

İşten saat 7 civarında çıkacağım.

Saat 8'de benim evimde buluşalım mı?

Tanrım, onu hemen görmek istiyorum; bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum, her ne kadar girmeyeceğini bilsem de. Ama o Josh'un avukatı, yani ya bu durumu biliyor ve hiçbir şey yapmıyor ya da hiç bilmiyor, ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu çok adaletsiz. O kadar adaletsiz ki çığlık atmak istiyorum, ama bunun yerine oturup şu mesajı gönderiyorum:

BEATRICE

BU AKŞAM GELEMEM

BİR ŞEY ÇIKTI

Bir an. Sonra, cevabından hemen önce üç noktalı mesaj belirir:

NATHAN GÖT HERİF

Her şey yolunda mı?

BEATRICE

HER ŞEY YOLUNDA

YARIN KAHVE İÇELİM Mİ?

Yine o lanet olası üç nokta, ekranın üzerinde neredeyse bir dakika boyunca dans ediyorlar, sonunda onun cevabı geliyor:

NATHAN GÖT HERİF

Tabii. 12:30'da görüşürüz.

Telefonumu çantama geri koyup başımı geriye doğru eğdim ve kapıya bir güm sesiyle çarptım.

Ve bekledim.

BÖLÜM 26

Ön kapının yanında uyandığımda, parke zeminde küçük bir tükürük birikintisi var. Telefonumun çaldığını duyabiliyorum, ama hareket etmeye çalıştığımda uzuvlarım isyan ediyor. *Hayır! Dur! Eklemlerimizin hareket etme umudunu tamamen yitirdiği bu katlanmış, insanlık dışı pozisyondan bizi çıkarma. Kasılmayı kabullen, Beatrice. KABUL ET.*

Ama hareket ediyorum. Hatta oturmaya cesaret ediyorum ve her kasım bu çabayla geriliyor ve ağrıyor.

AH.

Bacaklarımı önüme uzatırken çantamdan telefonumu çıkarıyorum. O kadar acıyor ki, cevap vermeden önce ekrana bakmayı unutuyorum.

"Merhaba," diye
mırıldanıyorum. "Mauve
ne renk?" *Kahretsin.*

Annem arıyor.

"Anlamadım?" diye soruyorum, sırtımı düzeltmeye çalışarak.

"Birazdan misafir odasını boyamak için boyacılar gelecek ama sanırım yanlış rengi sipariş etmişler. Moru seçtiğimi çok net hatırlıyorum ama bu mor değil, lacivert gibi."

"Şu anda bununla ilgilenecek vaktim yok anne."

O, öfkeyle alaycı bir şekilde güler. "Saat sabah yedi. Başka ne yapabilirsin ki?"

"Hayır, sadece..." Sesim, hüznle boğulur. "Her şeyi düzeltemem."

"Bu ne demek?"

Kapıya yaslanıyorum. Yorgunum, korkuyorum ve o kadar kızgınım ki, bu dairenin girişinde yanıp kül olabileceğimi düşünüyorum. Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum.

"Boya renklerini düzeltemem. Ya da boşanmaları. Ya da su ısıtıcılarını. Ya da iş aramay. Her şey parçalanıyor ve ben nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," diyorum. Ona tüm detayları, özellikle de son gelişmeleri anlatma düşüncesi midemi bulandırıyor, bu yüzden sadece bir iç çekiyorum. "Ve en azından denemek için bu kadar çok hissetmeyi nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Sessizlik hattı doldurur. Belki de her zamanki gibi konuşmayı kesip veda edecek ve bu karmaşadan uzaklaşacaktır diye düşünürüm. Ama o hattaki kalır ve birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle der: "Biliyor musun Bea, sen bana hep hindistancevizi hatırlatırsın."

Gözlerime dolan gözyaşları, kaşlarımı çatarken kaybolur. "Hindistan cevizi."

"Küçüklüğünden beri," diye devam eder, hiç etkilenmeden. "Biliyorsun, çoğu insan elma gibidir. Koruyucu bir kabukları vardır, ama çok kalın değildir. Hatta biraz da zevklidir. Onları çoğunlukla kolay oldukları için seçeriz. Fazla uğraşmadan iyi kısımlarına ulaşabiliriz. Ama sen öyle değilsin. Senin etrafında sert bir kabuk var. Bu kabuk seni incinmekten koruyor, ama aynı zamanda kimsenin onu kırmasını neredeyse imkansız hale getiriyor. Aslında, üniversitede o arkadaşlarını bulduktan sonra, başka kimsenin denemesine izin vermeyi bıraktığını hissediyorum."

"Bu doğru değil," diye mırıldandım.

"Öyle mi? En son ne zaman biriyle çıktın?"

Düşünmek için bir süre durdum. Nathan'ın yüzü aklıma gelen tek yüz. Son birkaç yılda birkaç erkekle çıkmıştım, hukuk fakültesindeki arkadaşlarımla koridorlarda hoş sohbetler etmişim, ama hiçbiriyle anlamlı bir bağ kurmamıştım. Ve asıl mesele de buydu, değil mi?

Sessizlikte annem dilini şaklatır. "Sen bir hindistan cevizisin."

"Yani, sert ve kıllı biriyim. Harika. Teşekkürler anne," diye mırıldanıyorum, yüzümden sarkan bir bukleyi iterek.

"Demek istediğim, sen zor birisin Bea. Ama birisi o kabuğu kırdığında, içindeki şey tüm dünyadaki elmalardan daha tatlı ve daha harika. Ve acı çekirdeği yok."

Kendi kendime gülümserim ve başımı tekrar kapıya yaslarım. "Bunu bir tebrik kartına yazmalısın."

"Belki de öyle yaparım," diyor. Bir süre sonra sesi geri geliyor, ama bu sefer yıllardır duymadığım rahatlatıcı bir tonda. "Kolay bir insan olmadığımı biliyorum, Bea. Sana çok fazla güveniyordum. Ve bunun senin o kabuğa bürünmene neden olduğunu biliyorum, ama bunu hiç kötü bir şey olarak görmedim. Çünkü bunun, benim olduğumdan daha iyi korunacağın anlamına geldiğini düşünüyordum. Belki de kalbin

kalbin kolayca kırılmayacağını düşündüm. Ama bu aynı zamanda kimseyi hayatına almamak için bir bahanen olduğu anlamına da geliyordu. Sen de herkese verdiğin özen ve sevgiyi hak ediyorsun, Bea. Ve bir noktada, herkes için savaştığın kadar kendin için de savaşman gerekiyor."

İç çekip gözlerimi kapatıyorum. "Mantıklı konuşmayı bırak yoksa telefonu kapatacağım." "Oh, merak etme. Zaten telefonu kapatmayı planlıyordum. Benim

Mor boyamı morla değiştiren kişinin kim olduğunu bulmak." Gülümsüyorum. "Mor, morun bir tonu, anne."

Hiç dinlemiyormuş gibi mırıldanır. "Tamam, gidip birine bağırmaya gidiyorum. Seni seviyorum," der.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp ayağa kalkarım ve mutfığa doğru topallayarak yürürüm, kahve makinesinin Josh'un tutmakta ısrar ettiği eşyalardan biri olmasını dilerim, ama tezgah boş. Bir yerde saklı olabilir diye dolapları açmaya başlarım. Büyük bir hayal kırıklığıyla, tek bir kavanoz hazır kahve bulurum.

Dairenin bir yerinde bir kapı gıcırdayarak açılır. Tex'in pençelerinin düzenli ritmi, ardından koridorda yavaş, ağır adımlarla yürüyen ayak sesleri duyulur. Josh mutfak kapısına geldiğinde dönüp ona bakarım. Hâlâ önceki gün giydiği eşofman altını giyiyor, ama sweatshirt'ünü çıkarmış, çıplak göğsünü görebiliyorum. Zayıf, çok zayıf ve yüzü, üniversiteden hatırladığım gibi uykudan dolayı gevşek. Saçları her yöne dağılmış ve kafasını da tanıdık bir şekilde kaşıyor. Bir an için, çatlakların arasında tanıdığım Josh, hatırladığım Josh'u gördüğüm için göğsüm rahatlar.

Başını kaldırıp beni görmesi bir saniye sürüyor, ama gördüğünde gözleri birden açılıyor, sanki bütün gece bir anda aklına gelmiş gibi.

"Seni sapık herif," diye homurdanıyorum. "Kim instant kahve içer ki?"

Hareketsiz kalıyor. Sanki ağzımdan başka bir şey çıkmasını bekliyormuş gibi. Sonra omuzları gevşiyor ve bana yorgun bir gülümseme atıyor. "Kahve makinesini bozdum."

"Ve yeni bir tane almayı hiç düşünmedin mi?"

Elini saçlarının arasından geçirir. "Aklımda başka şeyler vardı."

Tabii. Rafta duran hazır kahve kavanozunu ve iki fincanı alırken iç çekiyorum.

Her birimize bir fincan hazırlarken odayı sessizlik kaplar. Suyu mikrodalgada ısıtıp granülleri karıştırmamı izler. Fincanını önüne itene kadar "Ne kadar zamandır?" diye sormam.

Uzun bir süre kahvesinin derinliklerine bakıyor.

"İki yıl," diye mırıldanır sonunda. Şaşkın ifademi fark eder ve yüzünü buruşturur. "Biliyorum. İlk başta bunun üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Yani, öyleydi..."

Kaşlarımı çattım. "Josh..."

Ne demek istediğimi biliyor. Çünkü bunlar daha önce de bahanelerdi, her şeyin yolunda olduğu, hapların ve yalanların sorun olmadığı gibi çılgın fikirler, ta ki öyle olmadığı an gelene kadar.

Başını eğdi. "Evet."

Ona bakarak bir an bekledikten sonra soruyorum: "Ne oldu?" "Yüksek lisans okulu... zordu. Bunun lanet bir şaka olduğunu düşündüğünü biliyorum.

İşimi bırakıp başvurduğumda, bunun bana bir yön vereceğini düşünmüştüm, anlıyor musun? Ya da en azından hayatımda ne yaptığımı anlamam için bana zaman kazandıracağını. Ama zordu, çok zordu. Bunu Jillian ile dengelemeye çalışmak, sadece... Elini yüzüne götürdü. "Ben de bıraktım. Geçici işler yapmaya başladım. Bu yeterince zordu, ama sonra Jillian terfi aldı. Geç saatlere kadar çalışıyordu ve ben de onunla birlikte o aptal partilere gitmek zorundaydım ve sanki herkes biliyor gibiydi. Herkes bana lanet bir başarısızmışım gibi bakıyordu. Sanki karımın sırtından geçiniyormuşum gibi. Bunların hepsinin kafamda olduğunu biliyordum, ama bu onları yanlış yapmıyordu. Ve ben sadece... Stres ve beklentilerden uzaklaşmam gerekiyordu ve..." Sesi kesilir ve başını sallar. "Bağımlı olmayı öylece bırakamazsın, Bea."

Uzun bir nefes verdim. "Neden benimle konuşmadın?"

Acı bir şekilde güldü. "Doğru. Bana tüm o cinsel yolla bulaşan hastalık bildirimlerini gönderdikten sonra mı aramalıydım, yoksa önce mi?"

Yüzüme zorla küçük bir gülümseme kondurdum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yine güldü, bu sefer biraz mizah katarak. Ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Jillian bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başladı, ama ona ne olduğunu asla söylemedim. O zaman kavgalar daha da kötüleşti. Gerçekten çok kötüleşti." Yutkundu ve gözlerinde yeni bir parıltı belirdi. "Ona boşanma davası açacağımı söylemedim. Neden yaptığımı bile bilmiyorum. Sadece çok kızgındım ve sanki her şey bitmiş gibi hissediyordum..." Sesi kaybolur ve yerine sessizlik gelir.

Göğsümde bir şey sıkışır, korku ve üzüntüden oluşan bir mengene, ama bu beni öne eğilmekten alıkoymaz.

"Başka bilen var mı?"

"Hayır. Ama Travis'in şüphelendiğini düşünüyorum. Bana birkaç kez mesaj attı ama cevap vermekten kaçındım. Jillian da işler gerçekten kötüye gitmeden taşındı."

"Peki ya avukatın?"

Josh alaycı bir şekilde güldü. "Tanrım, hayır. Düşünebiliyor musun?"

Kalbim sıkışıyor. "Ama..."

"Bea. Ona söyleyemem. Başlangıçta söyleyebilirdim belki, ama artık çok geç."

"Bunu bilmesi gerekiyor, Josh." Sanki yalvarıyormuşum gibi geliyor ve fark ediyorum ki, aslında öyle. "Bu davayı etkiliyor. Eğer daha sonra ortaya çıkarsa ve ona sen söylemezsen, ikiniz de tehlikeye girersiniz. Onun kariyeri tehlikede."

"Neden umursuyorsun? Onu sevmediğini sanıyordum."

Ağzım kurumuş olsa da yutkunuyorum. "Josh..."

O başını salladı. "Eğer ona söylersem, her şey ortaya çıkar. Davayı düşürebilir. Her şeyi kaybederim, mahvolurum."

"Bunu bilemezsin."

"Sen de bilemezsin."

Elimi düğümlü saçlarımın arasından geçiriyorum. Anlıyorum; Josh bunu uzun süre gizlemek için muhtemelen çok yalan söylemiştir, bu da herhangi bir mali açıklamanın da muhtemelen bunu örtbas etmek için yapıldığı anlamına gelir. Ama bu aynı zamanda, o belgeleri mahkemeye sunan kişinin muhtemelen Nathan olduğu anlamına da gelir. Bu düşünce göğsümde bir endişe dalgası yaratıyor.

"Eğer ona söylersen, en azından avukat-müvekkil gizliliği kapsamında korunursun. Kimseye haber vermeden bu sorunu çözmene yardım edebilir. Çünkü Jillian bunu öğrenirse..."

Yüzündeki ifade değişir, sanki bir suçluluk dalgası onu vurmuş gibi, gözleri benimkilerden kaçır.

Duraklıyorum. "Endişelendiğin şey bu mu? Jillian'ın öğrenmesi mi?"

Sanki bu, düşüncelerini toparlamasına yardımcı olacakmış gibi odanın içinde göz gezdirir. "Sadece Jillian değil, daha önce bana yardım eden herkes. Eğer öğrenirlerse..." Sonunda gözlerime bakar ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görebilirim. O anda, bizi bu noktaya getiren utanç duygusunun ardındaki çaresiz mantık yerine oturur.

Tezgahın üzerinden uzanıp elimi onun elinin üzerine koydum. "O zaman tekrar iyileşmene yardım etmek için yanında olacaklar. Bu kadar basit."

Bana bakar ve bir an için, söylediklerimi duyup duyduğunu, anladığını emin olamam. Ama sonra yüzü buruşur ve hıçkırarak ağlamaya başlar; başını ellerine gömerek omuzlarını sarsan, derin hıçkırıklar. Kollarımın yapabileceği en sıkı kucaklamayla onu sararım, dalga dalga gelen ağlamalarının geçmesini beklerim.

Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyorum, ama ağlaması dinene, birkaç derin nefes alıp başını kaldırıp şişmiş gözlerle bana bakana kadar yeterince uzun sürdü. "Yardıma ihtiyacım var."

Onu bir kez daha sıkıca sarıyorum. "O zaman sana yardım edelim."

Sonraki birkaç saati internette rehabilitasyon merkezlerini araştırarak, danışmanlara e-posta göndererek geçiriyoruz. Yatarak tedavi ile ayakta tedavi, tedavi hedefleri ve yöntemleri, konum gibi her şeyi tartışarak yorucu ve zahmetli bir süreç geçiriyoruz, ta ki sonunda doğru yeri bulana kadar: Kaliforniya'da, ailesinin yakınında bir yatarak tedavi merkezi.

Cuma öğleden sonra Sacramento'ya giden bir uçak bileti ayırttım. Ancak o zaman saate baktım ve saatin kaç olduğunu fark ettim.

"Kahretsin. Yakında kampüse gitmem gerek," diye mırıldanıyorum, onun dizüstü bilgisayarını kapatıp, elimi dağınık saçlarımın arasından geçiriyorum. Yerde uyumak saçlarıma hiç iyi gelmemiş. "Duşu kullanabilir miyim?"

"Tabii, olur," diyor, tezgaha bakarak. Duruyorum. "İyi misin?"

Bana bakar ve sulu bir gülümseme gösterir. "İyiyim. Biraz panikledim ama iyiyim."

"Burada kalmamı ister misin?"

"Hayır, hayır, sorun değil." Uzun bir nefes verir. "Bu hafta yapmam gereken tüm konuşmaları fark ettim."

Anlıyorum. Ailesine geleceğini mesajla haber vermiş, ama nedenini söylememiş. Geriye arkadaşlarımız kalıyor.

"Jillian'ı arayacağım," diye devam etti. "Tex'i alıp daireye bakabilir mi diye soracağım."

"Maggie ve Travis'e söylememi ister misin?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Evet. Bu harika olur."

Bir süre bekledikten sonra soruyorum, "Peki ya avukatın?"

Kısa bir süre gözlerini kapatıyor. "Bea..."

"Josh," diyorum, sesimde uyarı var. "Ona söylemelisin."

"Söyleyeceğim. Sadece... Henüz ne zaman söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki gitmeden önce. Belki döndüğümde." O anda aklına bir şey gelir, başını kaldırıp bana bakarken bir şeyin farkına varır. "Hiçbir şey söyleme, Bea. Bana söz ver."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ne?"

"Sinirlendiğinde nasıl olduğunu biliyorum, zaten nafaka konusunda bir kez ofisine fırtına gibi girmiştin. Sen kendin söyledin, bunu benden başka birinden öğrenirse, durum çok kötü olacak. Lanet olası bir felaket. O yüzden bana söz ver."

Karnımda bir düğüm oluşsa da başımı sallarım. "Tamam. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

O içini çeker. "Teşekkür ederim."

Elimi uzatıp onu tekrar kendime çekiyorum, sıkıca sarılıyorum. Ayrılmam uzun bir süre alıyor, ama ayrılırken bile elini sıkıca tutuyorum ve gözlerine bakmaya devam ediyorum. "İyi olacaksın, Josh."

O başını sallar, yüzündeki minnettar gülümseme yavaşça bir grimasa dönüşür. "Ne?" diye sorarım.

"Çenende kurumuş tükürük var." Kaşlarımı çattım. "Sen bir pisliksin."

"Ve lanet olsun, nefesin Bea..."

"Duş alacağım ve tüm sıcak suyunu çalacağım," diye mırıldanıyorum, sözde kahvemi lavaboya döküp koridordan banyoya doğru ilerliyorum. Kapıyı çarparak kapatana kadar kahkahası peşimden geliyor.

Duşu açtım ve ısınırken parmağımla ve biraz diş macunu kullanarak dişlerimi fırçaladım. Duşa girdiğimde su çok sıcaktı ve gerekenden daha uzun süre sıcak suyun altında kaldım — kısmen bu benim için yeni bir deneyim olduğu için, kısmen de gerçekten onun tüm sıcak suyunu çalmak istediğim için. Dışarı çıkıp temiz bir havlu bulana kadar, banyo havlusu olarak kabul edilemeyecek kadar küçük, nane yeşili bir havlu bulana kadar, zihnim hızlanmaya başlamıyor. Havluyu vücuduma sarıp ıslak buklelerimi taramaya başlıyorum, odaklanmaya çalışıyorum. Tek düşünebildiğim Nathan.

Ona yalan söylemek istemiyorum; söyleyebilir miyim bile bilmiyorum. Ama ona bunu söylememek gerçekten yalan söylemek mi? Sonuçta, bu benim paylaşabileceğim bir bilgi değil. İkisini de korumak için Josh'un söylemesi gerekiyor, bu yüzden tek yapmam gereken Josh'un ona söylemesini beklemek.

Hepsi bu. Sadece beklemem gerekiyor. Uzun bir nefes veriyorum, göğsümdeki endişe düğümü gevşiyor. Bekleyebilirim.

Tuvaletten çıkıp yataktan kıyafetlerimi almaya giderken kapı zilini duydum. Beethoven'ın Beşinci Senfonisi'nin tanıdık, kopuk versiyonu boş dairede yankılanıyor ve ben bu sese kulak kesiliyorum. Saat sabah dokuz bile olmamış. Kim gelmiş olabilir? Ama bu soru aklımda oluşurken, muhtemelen dün kovduğum kişi olduğu farkına varıyorum: Gerald.

Öfke göğsümü kaplarken yatak odasından fırlayıp, küçük yeşil havluyu etrafıma sararak koridordan ön kapıya doğru ilerliyorum. Josh'tan önce oraya varmalıyım, o baştan çıkmadan önce.

Kapıyı açarken kafamdaki tek düşünce bu. Nathan eşikte duruyor.

Vücudum titriyor, kapıda donup kalıyorum. Tek yapabildiğim ona bakıp göz kırpmak. O da bana bakıyor, yüzünde şaşkınlık var.

"Bea?"

Ağzım açılır — ne söyleyeceğim, hiç bilmiyorum — ama sonra koridorun sonunda "Nate!" diye bir ses duyarım, ardından Josh'un ayak sesleri gelir.

Duş almak için onu mutfakta bıraktığımda, hâlâ sadece eşofman altı giyiyordu ve her adımda evrene sessiz bir dua gönderiyorum: *lütfen bir gömlek giymiş olsun, lütfen bir gömlek giymiş olsun, lütfen bir gömlek giymiş olsun...*

Ama o benim yanımda durduğunda, gülümseyerek ve hala çıplak göğüslü, eşofman altı kalçalarında sarkmış ve Tex topuklarında dans ederken, evrenin benden nefret ettiğini anlıyorum.

"Burada ne yapıyorsun dostum?" diye sorar Josh.

Nathan hala bana bakıyor, gözleri ıslak saçlarımdan göğsüme sarılmış küçük havluya doğru kayıyor. Ve sonra, yavaşça, tanıma anı geliyor.

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyor Josh. "Bir fincan kahve alır mısın? Uyarıyorum, hazır kahve. Bea nefret ediyor ama bence o kadar da kötü değil."

Tanrım, sanırım kusacağım.

Nathan'ın bakışları bana kilitlenmiş durumda ve ben söylemem gereken her şeyi gözlerimle anlatmaya çalışıyorum. *Düşündüğün gibi değil! Lütfen bana öyle bakma! Aşağıda beni bekle, sana açıklayayım!*

Ama sonra Josh kolunu omzuma atıyor ve Nathan başka yere bakıyor. "Hayır, teşekkürler," diyor. "Bölmek istemedim. Konuşmak istiyordum." işe gitmeden önce sana."

"Sorun değil. Bea birazdan çıkacak."

"Hayır, sorun değil," diyor Nathan, bir adım geri çekilirken. "Bekleyebilir."

Josh başını sallar. "Sorun değil. Benim de seninle konuşmam gereken birkaç şey var." Bir adım daha geri çekilir. "Ofise haber veririm, bir şeyler ayarlayabiliriz." "İyi olur," der Josh.

Sonra Nathan veda etmeden dönüp merdivenlerden aşağı inmeye başlar. Arkasını bile dönmez.

BÖLÜM 27

Giysilerimi giymek yaklaşık kırk yedi saniye sürüyor — dün Nathan'ı görmeyi planladığımda giydiğim kısa pileli etek ve süet botlar — ve kapıdan dışarı fırlıyorum. O binanın dışında değil ve kaldırım boş. Sola, caddeye doğru ilerliyorum, zihnim ayaklarım kadar hızlı çalışıyor. Onu bulsam bile ne diyeceğim? Ona gerçeği söylersem, Josh'a verdiğim sözü tutmamış olmakla kalmayacağım, aynı zamanda bunların hiçbiri avukat-müvekkil gizliliği kapsamında değil. Josh'un mali belgelerini mahkemeye bildirmek zorunda kalabilir, müvekkilinin bağımlılığını nasıl gizlediğini anlatabilir ve Josh'un sırrı ortaya çıkabilir.

Ama sonunda, ne söyleyeceğimi bilmememin bir önemi yok, çünkü köşeye vardığımda Nathan gitmiş. İçimden bir parça, onun orada bir yerde olmasını, beni takip edeceğimi bildiği için beklemeyi seçtiğini umuyordu. Ama hayır. Kaldırımlar sadece her zamanki gibi bir oraya bir buraya koşuşturan yolcularla doluydu, hiçbiri kaldırımda tek başıma dururken benim üzgün ifademi fark etmedi.

Çantamdan telefonumu çıkarıp ona kısa bir mesaj yazıyorum.

BEATRICE

İŞE GİTTİN Mİ? BENİ ARA.

Sonra saate bakıyorum: 9:29.

Kahretsin.

Yirmi dakika sonra dersim var, iki saatlik bir seminer ve tüm telefonların sessize alınması gerekiyor. Sonra Nathan ile haftalık toplantım için Frank'in ofisine gitmem gerekiyor.

Bu iyi haber, diye düşünüyorum kampüse giderken. Onun aramasını kaçırırsam bile, bugün onu görecekim ve açıklayabilecekim. Ancak, tam olarak nasıl açıklayacağım hala içimi kemiriyor, sınıfıma giderken öğrenci ve öğretim görevlileri kalabalığından ve turlardan dikkatimi dağıtan bir endişe. Her zamanki gibi hareketlerimi yapıyorum: dizüstü bilgisayarımı masama koyuyorum, telefonumu sessize alıyorum. Bunu yaptığımda bekleyen hiçbir mesaj olmadığını görmezden geliyorum.

Tam 12:29'da, Vanderbilt Hall'un dördüncü katına çıkıyorum. Asansörden indiğimde koridor boş ve Frank'in ofisine doğru yürürken midemde büyüyen korku hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum, çantamı her zamanki sandalyemin yanına koyup oturuyorum. Uzak duvardaki saate bakıyorum.

12:32.

Endişemi bastırmaya çalışıyorum. Belki sadece geç kalmıştır. İş toplantısı uzamış olabilir. Bu düşüncenin kalbimin atışını yatıştırdığını varsayıyorum.

Asansörün zil sesi duyulana kadar birkaç dakika daha geçer. Sonra onun adımlarını duyarım, yaklaşırken düzenli bir yürüyüş. Ama içeri girdiğinde rahatlamam yok olur. Yine takım elbisesini giymiş ve yüzünde onu ilk gördüğümde hatırladığım o ifadesiz ifade var. Bundan nefret ediyorum.

Her zamanki gibi oturmaz, sadece Frank'in masasına yaslanır, kollarını masanın iki yanına koyar ve yıpranmış ahşap yüzeyi kavrar. Belki takım elbisesini buruşturmak istemediği içindir. Ya da uzun süre kalmayı planlamıyordur. Bu düşünceyle kalbim sıkışır.

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba."

Başka bir şey söylemiyor. O kadar sessiz ki, kalbimin çarpışını duyduğuna eminim.

"Neden aramadın?" diye soruyorum sonunda.

"İş yerindeydim," diye cevaplar. "Sen neden aramadın?"

Sesi alçak ve keskin, ben de kendimi tutamayıp sinirleniyorum. Ama sonra içimdeki bir şey, onun haklı olduğunu fark edince sakinleşiyor. Aramadım. Dersteydim, evet, ama bu bir mazeret değildi. Korku asla mazeret değildir.

"Bugün neden Josh'un dairesindeydin?" diye soruyorum, sanki bu hareket bana cesaret verecekmiş gibi çenemi kaldırarak.

"Josh'un avukatı olduğum için seninle birlikte olmanın çıkar çatışması yaratacağını söylemiştin. Ona, davasının günlük sorumluluklarını bir ortağıma devredeceğimi söylemek için oradaydım."

"Sabahın ilk saatlerinde mi?"

"Bunu yüz yüze ve ofis dışında yapmak istedim, böylece en iyi arkadaşıyla yattığımı itiraf etmek için ondan bir servet talep ettiğimi düşünmesin."

Sözler o kadar keskin ki, neredeyse yüzümü buruşturuyorum.

Bana uzun bir süre baktı. "Orada ne yapıyordun Bea?"

Ağzım açık kalır, ama söylemek istediğim her şey boğazımda takılır. Ona yalan söylemek istemiyorum, ama bunu nasıl yapacağımı ve Josh'a verdiğim sözü nasıl tutacağımı bilmiyorum. Bilgi saklamak sonunda yalan gibi görünse bile, onları korumak zorundayım.

"Josh'la konuşmalısın."

"Sana söylüyorum." Bir şekilde bunu bir suçlama gibi söylüyor.

"Anlıyorum, ama yapamam..."

"Sana söylüyorum," diye tekrarlar.

Gözlerimi kısıyorum.

"O zaman konuş benimle," diyorum savunmacı bir tavırla. Ofisin kapısı açık ve birkaç öğrenci geçiyor, gözleri bize doğru kayıyor. Hemen sesimi alçaltıyorum. "Orada durup beni sorguya çekiyormuş gibi davranmak yerine otur ve konuş."

Hareket etmez, ama stoik ifadesinde bir çatlak gördüğüme yemin ederim.

"Nasıl görüldüğünü biliyorum, Nate," diye devam ettim. "Ama söz veriyorum, düşündüğün gibi değil..."

Tanrım, bu çok klişe. Başını öne eğip uzun bir nefes vermesinden, onun da böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Bunu daha önce de duydum, Bea."

Gözlerimi kırkıyorum. Sonra bunun sadece bir klişe olmadığını anlıyorum. Rebecca, ilişkisi hakkında yalan söylerken ona böyle demişti.

Siktir, siktir, siktir...

"Öyle değil," diyorum, sesim biraz panikle. "Yani, dün gece orada kaldım, ama birlikte yatmadık falan. Sadece... bu seninle Josh arasında bir şey ve ben yapamam..." Beynim takla atıyor ve sonuçta birbirinden kopuk kelimeler çıkıyor ağzımdan.

"Neyi yapamıyorsun?" Bu bir soru değil. Bu, bilgi toplamak için bir avukatın ifade aldığı bir ifade, başka bir şey değil.

Başka bir grup öğrenci kapının önünden geçiyor. Geçmeden önce bizi duymuş olmalılar, çünkü hemen seslerini alçaltıyorlar, sanki geçerken birkaç ayrıntı öğrenmeye çalışıyorlarmış gibi.

Kahretsin. Josh'un avukat-müvekkil ilişkisini kullanma olasılığını yok etmek istesem bile, şu anda Nathan'a hiçbir şey söyleyemem. Bu, öğrenci dedikoduları için

"Burada bu konuyu konuşamam," diyorum, sesimi fısıltıya indirerek. "Josh'u ara, sonra her şeyi konuşabiliriz. Güven bana."

"Doğru." O, dalgın bir hareketle başını sallar. "Ben de bunu daha önce duymuştum."

Sesi, ben ofisine ilk girdiğimdeki tonuna geri dönmüştü. Soğuk. Umursamaz. Sanki çoktan kararını vermiş gibi. Buraya gelmeden önce kararını vermiş gibi.

Ve o anda anlıyorum: muhtemelen öyle de olmuştur. Josh'un kapısını açtığım anda bunun nasıl sonuçlanacağını tam olarak biliyordu. Nathan yine savunma pozisyonuna geçmişti, benim de sahip olduğum o tanıdık zırhı giymişti ve ben birkaç hafta önce tanıştığım adamla baş başa kalmıştım. Ama bu sefer benim zırhım yoktu. Onu yok etmişti, beni çıplak ve savunmasız bırakmıştı. Kendini korumak için bir kurban.

"Ben Rebecca değilim," diye öfkeyle söylüyorum. Daha fazlasını söylemek istiyorum, ama sıkıcı bir zil sesi beni durduruyor.

Nathan ceketinin cebine uzanıp telefonunu çıkarır.

"Nathan Asher," diye cevaplar. Dinler ve başını sallar. "Tamam. Yirmi dakika içinde orada olurum." Telefonu kapatır ve cebine koyar. Boğazını temizlerken çenesinin kasları seğirir. "Bugün dersi iptal edeceğim. Ofiste bitirmem gereken işler var. Lütfen öğrencilere haber vermek için bir e-posta gönderin."

Annemin sözleri aklıma gelir: *"Bir noktada, diğerleri için savaştığın kadar kendin için de savaşmalısın."* Ancak birkaç saat önce somut gibi görünen şey, şimdi imkansız geliyor. Bu benim hikayem değil ve kendimi merkeze koymak bencilce olur. Hayır, daha da kötüsü: sevdiğim insanları incitir. Ve bunu yapamam.

Şu anda Nathan'ın soğuk gözlerine bakarken, zaten çok geç olduğunu hissediyorum.

"Bu kadar mı?" İçimde öfkenin yükseldiğini, acıyı yutmaya hazır olduğunu hissedebiliyorum.

"Başka söyleyecek bir şeyin yoksa."

İçimde haklı çıktığını düşünen kötücül bir yan var. Sanki bunun olacağını hep biliyormuşum gibi, ne kadar iyi görünse de, biteceğini biliyormuşum gibi. Çünkü her şey her zaman biter. Bunun bir istisna olabileceğini düşünmekle çok aptallık ettim. Tek yapabileceğim, o benim ne kadar çökmek üzere olduğumu görmeden gitmek ve hayatta kalmayı ummak.

"Sanırım yok," diyorum, eşyalarımı toplayıp onun yanından geçerek kapıya doğru yürüyorum. Eşikte duruyorum. "Sözümü geri alıyorum. Josh'la sonunda konuştuğunda beni arama. Telefonu açmayacağım."

Sonra dönüp uzaklaşıyorum. O da bana izin veriyor.

Bir saat sonra 168. Cadde'de metrodan iniyorum. Metro girişi kalabalık ve en üst basamağın kırık olduğunu fark etmiyorum. Botumun topuğu takılıyor ve kopuyor, köşedeki çöp tenekesinin yanında yarısı yenmiş bir pizza parçasının yanında durana kadar yuvarlanıyor.

Bu aptal ayakkabıları seviyorum. Neredeyse iki yıl önce indirimden almıştım ve o zamandan beri neredeyse hiç giymemiştim, New York kaldırımlarının tehlikelerine maruz bırakmak için çok değerliydi. Ama dün Nathan'ın evinden ayrıldıktan sonra eve koştuğumda giymiştim — duş alıp tıraş olup, dolabımı alt üst ederek giyecek mükemmel kıyafeti bulmaya çalışırken — çünkü onu göreceğimi düşünmüştüm. Bu ayakkabıları onun için giymiştim.

Aptal, aptal kız.

Kırık topuklu ayakkabıyı elimde tutarak binama doğru topallayarak yürüdüm ve dairemi bıraktığım gibi buldum, kıyafetler yerlere ve mobilyaların üzerine dağılmış, tezgahın üzerinde yarısı içilmiş bir fincan kahve duruyordu. Bu, lanet olası umutla dolu, mükemmel ve geçici bir anı yakalayan bir natürmort gibiydi. Midem bulandı ve kendimi hasta hissettim, sanki dünya çok hızlı dönüyor ve beynim yetişemiyormuş gibi garip bir hareket hastalığı hissettim.

Arkamdaki kapıyı kapatıyorum, anahtarlarımı parke zemine bırakıyorum ve yatağıma doğru sürünerek gidiyorum. Yatak yapılmamış ama umurumda değil. Kenarına oturuyorum ve boş duvara, sıvanın üzerinde uzanan çatlağa bakıyorum. Ve saatler sürmüş gibi gelen bir süreden sonra ilk kez nefes veriyorum.

Ona söylemeliydin, diyor bir ses kafamın içinde — sinir bozucu, alaycı bir tıslama, ama ben onu görmezden geliyorum. Bir an için bunu düşündüğümü inkar edemem. Nathan karşımda durduğunda, onu kaybetmekten o kadar korkmuştum ki, neredeyse her şeyi anlatacaktım. Ama sonra, ben daha hiçbir şey söylemeden, gözlerindeki o bakışı, o kabullenmeyi yakaladım. Ve bugün oraya gitmeden önce onu kaybettiğimi anladım. Suçu kanıtlanana kadar suçlu.

Acıyor — göğsümde derin, keskin bir acı. Elimi kaldırıp ovmak istiyorum, ama bu acıyı daha da derinleştiriyor gibi. Tam da kaçınmak istediğim şey buydu. Yaralanmak istemiyordum. Kendimin bu kadar savunmasız olduğunu göstermek ve bunu yapabilecek birine açıkça ortaya koymak istemiyordum.

Ama onun buna değer olduğunu düşündüm. Onun farklı olduğunu düşündüm. Aptal, aptal kız.

Bir süre sonra, çantamın derinliklerinden telefonumun titrediğini fark ettim. Görmezden gelmek istedim, ama görünüşe göre içimde hala o umudu

bu umudu bırakmayı reddediyor, çünkü çantamın bulunduğu yere eğiliyorum. Onu bulmak birkaç saniye sürüyor ve parlayan ekrana uzandığımda, üzerinde Nathan'ın adını görmek istememden nefret ediyorum.

Onun yerine Jillian'ın gülümseyen yüzünü görüyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp gözyaşlarımı geri çekerek cevap veriyorum.

"Selam," diyorum zayıf bir sesle.

"Hey, nasıl gitti? Tex'i yakaladın mı?"

"Evet," diyorum, titrek bir nefes vererek. "O iyi. Josh'la birlikte."

"Oh, şükürler olsun." Rahatlamış bir nefes alır ve devam eder. "Çok endişelendim. Tahmin bile edemezsin..."

"Sana bir şey söylemeliyim." Sözleri zorla çıkarırım, sesim o kadar yüksektir ki, bir an için sessiz kalır.

"Tamam," diyor sonunda.

Ağzım açık kalır. Ona Josh'tan bahsetmek istiyorum. Ona, neden hepimizin bu savaş alanında sadece kısmi bilgilerle yol aldığımızı biliyor mu, ya da en azından şüpheleniyor mu diye sormak istiyorum. Ama şu anda bunların hiçbiri önemli değil. Kontrol edebileceğim tek şey, onu daha da incitebilecek tek şey. Ve bu konuda dürüst olmalıyım.

"Nathan Asher," diyorum.

"Josh'un avukatı mı?" diye soruyor. "Tanrım, onun ofisine mi gittin? Bea, eğer sen..."

"Bu hafta sonu onunla birlikteydim."

Bir an sonra, neredeyse onun parçaları birleştirmeye çalıştığını duyabiliyorum. "Bu hafta sonu ona rastladın mı?"

"Hayır, onunla birlikteydim. Onun dairesindeydim," derken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülür. "Onunla kaldım."

Sessizlik. Acı verici, kulakları sağır eden bir sessizlik. Sonra: "Bea. Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Onun ofisine daldığımdan beri." Bir an geçer ve onun haftaları saydığını anlarım. Hıçkırıklarımı bastırırım. "Jillian, lütfen izin ver..."

Tek kelime etmeden telefonu kapatır.

BÖLÜM 28

Ertesi gün ofis saatlerimi iptal ediyorum. Fakülte koordinatörüne kendimi iyi hissetmediğimi söylüyorum ve kendime çalışmam gerektiğini söylüyorum, ama zihnimin derinliklerinde küçük bir ses gerçeği fısıldıyor: Ben bir korkakım. Nathan Asher hakkında konuşmak için gelen öğrencileri duymak istemiyorum. Onu hiç hatırlamak istemiyorum.

Bu yüzden evde kalıyorum, sabahımı kanepemde *The Real Housewives of New York City'nin* yeni sezonunu izleyerek geçirmek için hazırım, ancak yeni oyuncuların hiçbiri evde görünmediği için bu isim artık tuhaf geliyor. Üçüncü bölüme geldiğimde bu bir komplo gibi geliyor ve internette araştırmaya dalmışım — *Kadınlar ev hanımı sayılmak için ne sıklıkla evde olmak zorundalar?* — tam o sırada cep telefonum yanımda çalıyor.

Nathan olmadığını biliyorum, çünkü onun numarasını engelledim — beni görmezden gelip aramaya çalışıp çalışmadığını görmekten kaçınmak için yaptığım acınası bir girişim — ama ses yine de kalbimi ağzıma getiriyor, nabzım hızla düşüyor. İkinci zil sesine kadar bekledikten sonra telefona uzanıyorum ve ekranda Maggie'nin yüzünü görüyorum. Sanırım rahatladım. Ya da belki de sadece hissizleşmişimdir. Cevap vermeden önce bunu anlamaya çalışmıyorum.

"Merhaba."

"Tamam, Miami'ye gitmelisin," diyor selam olarak. "Orada, bir kulübün ortasında yemek yediğin bir restoran var. Ya da insanların yemek yediği bir kulüpte dans ediyorsun. Her neyse, muhteşem bir yer. Geri dönmek çok üzücü. Buradaki en yakın şey, seksenlerin power balladlarını çalmaya takıntılı bir market."

Kahretsin. Maggie ve Travis'in bugün geri döneceğini tamamen unutmuşum. Hayatımın gözden kaçan bir başka detayı daha.

Başımı yastığa yaslayıp televizyonun sesini kapatıyorum. "Bir ara gidip bakmam lazım."

"Hadi bakalım," diyor. "Peki, dairenle ilgili her şey yolunda gitti mi?"

"Evet," diyorum. Sesim o kadar düz ki, neredeyse inandırıcı geliyor.

"İyi, çünkü en azından önümüzdeki altı ay boyunca düğün planlamasına tüm dikkatini vermen gerekiyor."

"Tamam."

Bir an geçer ve onun bana kaşlarını çatıldığını hissedebiliyorum. "Ne oldu? Düğün planlamasından bahsettim ve bana bağırmadın."

"Önemli bir şey değil," diyorum, gözlerim yaşlarla dolmaya başlasa da sesime biraz neşe katmaya çalışıyorum. "Sadece yorgunum. Baro sınavına hazırlık çok yoğun ve..."

"Sesin garip bir şekilde tizleşiyor."

Kahretsin. Gerçekten öyle.

Josh'un tesise giriş yaptığını ya da en azından uçağa bindiğini öğrenene kadar bu konuşmayı ertelemek istiyordum. Ama Maggie ve Travis'e söyleyeceğime söz vermişim, Josh'un bu yükünden kurtulması için.

"Pazartesi günü Josh'ı görmeye gittim," diye cevap veriyorum. "Köpeği almayı unutmuş ve Jillian endişelenmişti, ben de daireye gittim."

"Ve?" diye sordu Maggie.

"O hap konusunda yanılmışız."

Ardından gelen sessizlikte korkunç bir ağırlık var. Anlamanın bir anlığı. Ve sonra mırıldanılan bir "Kahretsin."

"Evet."

"Travis haftalardır ona bu konuyu sormak için onu yakalamaya çalışıyordu. Josh'un ondan kaçınmaya devam etmesi bize garip gelmişti, ama hepimiz çok meşguldük, ben düşünemedim..."

Sesi, daha önce söylediğimiz tanıdık sözlerin altında kayboluyor. *Bunu nasıl gözden kaçırdık?* Bunun yerine, "Ne yaptın?" diye soruyor.

"Bir süre ona bağurdım, o da yatak odasına koştu. Sonra gizlice kaçmaması için ön kapının önünde uyudum." Küçük bir gülümsemeyle söylüyorum ve o da hafifçe gülüyor. "Sabahleyin durum daha iyiydi. Konuştuk. Biraz araştırma yaptık ve ailesinin evinin yakınında iyi bir yatılı tedavi merkezi bulduk. Her şeyi ayarladık. Cuma günü ayrılacak."

"Tanrım, Bea." Diye iç geçirir. "Bunu yaptığina inanamıyorum." "Yardıma ihtiyacı var, Mags. O da istiyor."

"İyi. Bu gerçekten iyi," diyor ve bir an durup devam ediyor. "Sen nasılsın?"

Oturup yüzümden buklelerimi çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum."

"Elinden gelen her şeyi yaptın Bea," diyor güven verici bir şekilde. "Daha fazlası yok..."

"Öyle değil."

"O zaman ne?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Çok aptalca bir şey yaptım."

"Yine mi?"

Ağlamak istemiyorum, ama artık kendimi tutabileceğimi de sanmıyorum. Bu yüzden denemeyi bırakıp, hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. "Sanırım Nathan Asher'a aşık oldum."

Hareket var, sanki ayağa kalkıp başka bir odaya gidiyor gibi. Sonra kapının kapandığı belirgin bir ses duyuluyor ve ardından tekrar konuşuyor, sesi ciddi. "Bana her şeyi anlat."

Ağlayarak anlatıyorum. Dairemi, Nathan'a mesaj atmadan önce ona ulaşmaya çalıştığımı. Sonra her şeyi anlatıyorum, hafta sonunun her ayrıntısını, süslemeyen, olduğu gibi. Yüksek sesle söylemek iyi geliyor, sanki bu şekilde gerçek oluyor ve sonsuza kadar hafızamda kalmayacakmış gibi. Bunun bir rüya olmadığına dair kanıt.

"Sadece hafta sonu olması gerekiyordu." Burnumdan akan yaşları yakındaki bir peçeteyle silerken burnumu çekiyorum. "Bunu sistemimizden atalım, tamam mı? Ama ikimiz de bunun daha fazlası olduğunu biliyorduk."

"Bence ikiniz de haftalar önce bunun daha fazlası olduğunu biliyordunuz," diye mırıldanıyor. "Belki. Ama ona aşık olacağımı düşünmemiştim."

Bana inanmıyormuş gibi bir ses çıkarır, ama konuyu zorlamaz. "O zaman neden üzgünsün? Sakın yatakta berbat olduğunu söyleme."

"Hayır. Kesinlikle değil. O..." Titrek bir nefes verdim. "O harikaydı."

Ve sonra tekrar ağlamaya başlıyorum. Bu odaya hiç ayna asmadığım için mutlu olduğum, çirkin bir ağlama.

Maggie bir an dinledikten sonra nazikçe, "Anlat bana, Bea," diye teşvik etti.

Anılar zihnimi yeniden doldururken uzun bir nefes veriyorum. "Josh ve ben biletlerini ve diğer işleri hallettikten sonra, ders başlamadan önce eve gitmeye vaktim kalmadı, ben de apartmanda duşa girdim. Duştan çıkarken kapı zilini duydum. Josh'un satıcısı olduğunu düşünerek, sadece havluyla kapıya koştum. Ama kapıyı açan satıcı değildi. Nathan'dı."

"Oh," dedi ve sonra anladığını fark edince keskin bir nefes aldı. "OH."

"Evet."

"Yani şimdi o, sen ve Josh'un birlikte yattığınızı falan mı düşünüyor?"

"Öyle sayılır," dedim, bir kez daha hicıkırıklarımı bastırarak.

"O zaman neden ona gerçeği söylemiyorsun?"

"Bu çok karmaşık, Mags. Gerçek sadece haplarla ilgili değil. Josh, bu işe harcadığı tüm parayı örtbas etmek için boşanma belgelerinin bir kısmını da kullandı. Ve bunları mahkemeye sunan Nathan'dı. Josh'un ona söylemesi gerekiyor, bu yüzden tüm bunlar avukat-müvekkil gizliliği kapsamında korunuyor."

"O zaman ona bunu söyle," diyor. "Her şeyi anlatamasan bile, avukat-müvekkil gizliliği konusunu anlatabilirsin."

"Denedim. Ama Josh'a Nathan'a haplardan bahsetmeyeceğime söz verdim, bu yüzden söyleyebileceğim çok fazla şey yoktu."

"Peki Josh sonunda ona söylediğinde ve seni aramaya çalıştığında ne olacak?" "Aramaz. Numarasını engelledim."

"Bea..."

Kafamı sallıyorum. "Bana güvenmedi, Mags. En kötüsü de bu. Nedenini anlıyorum, ama bu acıyı hafifletmiyor. Bu yüzden en iyisi bu. Hiçbir zaman uzun sürmeyecekti ve şimdi bitti. Temiz bir ayrılık. Böylece kimsenin kalbi kırılmayacak."

O alaycı bir şekilde güldü. "Öyle mi? Peki buna ne diyorsun?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hayatta kalmak."

Uzun bir süre sadece sessizlik hakim. Maggie'nin bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını, beyninin mantıklı kısmını kullanarak her şeyi çözmeye çalıştığını biliyorum, ama sessizlik uzadıkça, onun anladığını daha iyi anlıyorum.

O içini çeker. "Yani, bitti. Aynen böyle."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp başımı salladım. "Aynen öyle."

Söylemek istediği çok şey var, bunu telefonda bile hissedebiliyorum, ama bir süre sessiz kalıyor ve sonunda soruyor: "Peki ya iş görüşmesi?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Seni çalışmak istediğin kadına tanıştırmadı mı?" Gözlerimi kısıyorum.

Kahretsin. Unutmuşum.

"Marcie Land," diye iç çekerek söylüyorum. "Evet, bugün saat birde onunla öğle yemeği yiyecektim. İptal etmek zorunda kalacağım."

"Neden? Saat daha on."

"Nate ve ben artık birlikte değiliz diye mi?" diyorum, sanki bu cevap çok açıkmiş gibi.

"Ama seni tanıştırdığında da birlikte değildiniz." "Şey, hayır..."

"Ve o, senin onunla yatacağın için seni tanıştırmadı, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Kesinlikle hayır."

"O zaman neden şimdi onunla yatmıyorsan bunu sürdürmüyorsun?"

Ağzım bir an açık kalır, sonra hemen kapatırım.

"Eğer bu işten başka bir şey olmayacaksa, en azından iş kısmını hallet," diye devam etti Maggie. "Aksi takdirde, kendini mahvedersin. Ve bu hafta sonu yaptığın *muhteşem* şey gibi değil."

"Harika bir moral konuşması," diye mırıldanırım.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve bir sonraki sözlerini dikkatlice tarttığını anlayabiliyordum. "İyi olacaksın Bea."

Başımı sallıyorum, gözlerimden aniden daha fazla yaşlar akıyor.

"Nasıl bu kadar bilge oldun?" diye soruyorum, dudaklarım hafifçe gülümsüyor. O iç çekiyor. "Gündüz içki içmek."

BÖLÜM 29

Restoran, Midtown'da, Seventh Avenue'nun hemen yanında, her gün binlerce insanın önünden geçtiği ama hiç fark etmediği bir ofis binasında bulunuyor. Renkli camlar içini gizlerken, çelik ve camdan yapılmış dış cephesi Midtown'daki diğer gökdelenlerden farksız. Sanırım bu semtin bu kısmı bunun için tasarlanmış. Aşağıdaki dünyaya dikkat çekmekten ziyade, yukarı doğru bir yarış.

Döner kapıdan geçerken gergin bir nefes verdim. Restoranın devasa alanı önümde açıldı, krem ve altın rengi bir deniz, üzerinde devasa bir kristal avize. Marcie'nin asistanı burayı seçmiş ve nedenini anlayabiliyorum. Yemek salonu, birkaç ay önce baro etkinliğinde gördüğüm türden insanlarla doluydu: takım elbiseli erkekler ve kadınlar, hepsi de arkadaşlarının söylediklerinden çok kendi görünüşlerine daha fazla ilgi gösteriyorlardı.

Erken geldim, ama hostes adımı aldı ve beni pencere kenarındaki bir masaya yönlendirdi. Oturup nabzımı sakinleştirmeye çalışırken, trende hazırladığım konuşma metnini kafamda tekrar gözden geçirdim.

Bu fırsat için çok teşekkür ederim, ama durumum hakkında dürüst olmak zorundayım...

"Bea."

Başımı kaldırıp Marcie'nin yaklaştığını görüyorum, yüzünde bir gülümsemeyle diğer masaların yanından kendinden emin adımlarla geçip bizim masamıza geliyor. Eğilip her iki yanağıma da birer öpücük konduruyor. "Seni tekrar görmek ne güzel."

"Ben de," diyorum ve içtenlikle söylüyorum. Gülümsemesinde hiçbir sahtecilik yok, canlı kırmızı takım elbisesinde de hiçbir ölçülülük yok. Tamamen kendisi gibi bir izlenim veriyor, istediği şeyi, istediği zaman yapan bir kadın. Bu da tüm bu durumu çok daha zor hale getiriyor.

Garson gelir ve Marcie bir içki sipariş eder, sonra iç geçirir ve sandalyesine yaslanır. "Restoran için özür dilemem gerektiğini hissediyorum."

Yüksek tavanlara, beyaz masa örtülerine, keten döşemeli sandalyelere bakıyorum. "Harika."

"Gösterişli," diye cevaplar. "On bloklu bir çap içindeki tüm avukatlar öğle yemeği için buraya gelirler çünkü tüm bunların insanları etkileyeceğini düşünürler. Ne yazık ki, burası ofisimin karşısındaki tek restoran, bu yüzden kolaylık kazanıyor."

Gülümsemeye çalışıyorum. Sanki yüzümü buruşturuyormuşum gibi geliyor.

"Bugün buluşabildiğinize sevindim," diye devam ediyor, hala gülümsüyor, ama bakışları keskin. Sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi. "Az önce bazı personel fırsatları hakkında bir toplantı yaptık ve aklıma siz geldiniz."

Ağzım kurur. "Bu... inanılmaz derecede gurur verici."

Gülüyor. "Aslında değil. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla angarya iş var. Ve bu pozisyon, baro sınavını geçmenize bağlı. Ama bu arada, büyük bir toplu dava davamız var ve bu, eyaletlerin tıbbi malpraktis kanunlarını kapsamlı bir şekilde araştırmamızı gerektirecek. Geçmişinizi göz önünde bulundurursak, bu iş size çok uygun olabilir." Gözlerimin parladığını fark etmiş olmalı ki, gülümsemesi genişliyor. "Tabii ki biraz daha konuşmamız gerekecek. Okulda neler yaptığın hakkında bilgi almam gerekecek. Ama ilgilenirsen bu konuşmaya başlamak isterim."

"İlgilendir," diyorum, çünkü evet, bu tam da ilgilendiğim türden bir şey. Bunun için çok çalıştım, bunun hayalini kurdum. Bu yüzden göğsüm ağrıyor ve ekliyorum, "Ama..."

Kaşlarından biri yukarı kalkar. "Ama?"

"Bu konuda sana dürüst olmam gerektiğini hissediyorum."

Parmaklarını çenesine götürür ve devam etmemi bekler.

Derin bir nefes alıyorum. "Nathan ve ben... biz birlikteydik. Ya da en azından, neredeyse birlikteydik. Yani, beni sana tanıttığı zaman değil. Dürüst olmak gerekirse, her şey... olmadan önce... o konuşmayı yapma fırsatımız olmadığından, sonrasında gerçekten birlikte olup olmadığımızdan bile emin değilim... ama ne olursa olsun, bir nevi birlikteydik ve..." Tanrım, saçmalıyorum. Hazırladığım tüm sözler zihnimde eridi.

"Ve?" diye soruyor.

"Ve..." Bu kelime göğsümde yeni bir gözyaşı bırakırken, onu havada asılı bıraktım. "Ve bunu bilmen gerektiğini hissediyorum, böylece onun adına benim için kendini zorlamazsın."

Yavaşça geriye yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Onun adına," diye tekrarladı.

"Evet."

Sonra başını salladı ve uzun, ıstırap verici bir dakika boyunca odayı gözden geçirdi, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Land and Associates'i nasıl kurduğumu biliyor musun, Bea?"

Bu mantıksız soru o kadar beklenmedikti ki durakladım. "Hayır."

"Bundan önce başka bir şirkette çalışıyordum. O şirket, ilk kocamın benimle tanışmadan yıllar önce kurduğu bir şirketti. Tabii ki o benden daha yaşlı ve daha tanınmış biriydi, bu yüzden şirketin adı onun adını taşıyordu. Ve insanlar ilk olarak onun adını gördükleri için, benim de onun sayesinde orada olduğumu varsayıyorlardı. Bana bir iyilik yaptığını düşünüyorlardı. Bir süre sonra ben de buna inanmaya başladım." Bir an için bu anıyı düşünür, sonra omuz silker. "Tabii ki, boşandığımızda firmadan ayrıldım. İnsanlara, benim baş belası olduğum için memnun olduğumu söyledi." Gülümser. "Haksız sayılmazdı. Sadece bunun iyi bir şey olduğunu hiç fark etmedi. Beni iyi bir avukat yapan şey buydu. Ve bir yıl sonra kendi firmamı kurmamı sağlayan şey de buydu. Tabii ki çok korkutucuydu. Yeterince akıllı mıyım, onca yıl boyunca sadece onun sayesinde mi başarılı oldum, bilmiyordum. Ama biliyor musun? Kocamın hukuk bürosundaki tüm müvekkillerim yeni büroma geldi. Hepsi. Bunu, bana fırsat verdiği için yapmadılar. Bunu, işimde iyi olduğum için yaptılar."

Sonunda bana dönüp baktı, bakışları keskin ve dudakları büzülmüştü. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum Bea. Ve seni anlıyorum. Ama bunun saçmalık olduğunu da bilmeni istiyorum. Nate, sırf birlikte yatıyorsunuz diye senin için riske girmezdi. İnsanların itibarı daha azı için mahvolmuştur. Ve ben de sırf onunla yatıyorlar diye birini işe almam. Yattığım insanları bile işe almıyorum."

Gülümsemeden edemiyorum.

"Nate akıllı bir avukat," diye devam ediyor. "Seni tanıttı çünkü senin de akıllı olduğunu düşündü. Ve ben de şu anda burada oturuyorum çünkü ona katılıyorum. Nate ile birlikte olman ya da olmaman bununla bir ilgisi yok. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, göğsümdeki tedirginlik yavaş yavaş azalıyor.

"Tamam." "Güzel. Sipariş verebilir miyiz artık? Açlıktan ölüyorum."

Sonraki bir saat boyunca sohbet ediyoruz ve bir süreliğine üzüntümü unutuyorum. Salatalarımız ve ana yemeklerimiz arasında bana şu anki davalarını, firmanın gittiği yönü ve hangi alanlarda büyüme potansiyeli gördüğünü anlatıyor. Tatlı ve kahve sırasında ona hukuk fakültesindeki hayatımı, ders yükümle asistanlık görevim arasındaki dengeyi anlatıyorum.

Dinledi ve başını salladı; birkaç kez, sanki Haun'un okula yaptığı bağışa karşı dilekçeyle ilgili mücadelemle kendini özdeşleştiriyormuş gibi, gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördüm.

"Evet, Frank bundan bahsetmişti," diyor.

Ben hala şaşkınım. "Onunla konuştun mu?"

"Nate bana numarasını verdi," diyor kayıtsızca. "Frank ayrıca, birinci sınıftan beri sağlık hakları hukuku alanında çalışmak istediğini bildiğini söyledi."

Başımı sallıyorum.

"O da nedenini bilmiyordu."

Yine sandalyesine yaslanıyor, bir eli hala masanın üzerinde dururken kırmızı tırnakları tembel bir ritimle masaya vuruyor. Söylemediği sorusunun cevabını bekliyor, sanki bunun geçici bir ilgiden daha fazlası olduğunu biliyor ve itiraf etmem için gerekli zamanı bana vermeye hazır gibi.

Daha önce hiç kimseye itiraf etmedim. Ama Marcie'nin sabırla beklediği bu gösterişli restoranda, derin bir nefes alıp şöyle diyorum: "En yakın arkadaşım madde bağımlılığı sorunu yaşıyor."

Yüzündeki ifade yumuşar, ama hiçbir şey söylemez, sadece devam etmemi bekler.

"O yaralanmadan önce, hiç bağımlılık görmemiştim," diyorum, dilim gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Kafamda bunun nasıl görüldüğüne, birini nasıl etkilediğine dair stereotipler vardı. Sanırım herkesin vardır. Sonra bunu ilk elden gördüm. Bir insanı nasıl yuttuğunu gördüm. Ve daha iyi olduklarını söyledikten sonra bile nasıl iz bıraktığını gördüm. Ve şimdi... Bence bu önyargılar, insanların bunu görmezden gelmelerini kolaylaştırmak için var, sanki bir insanın hayatını ve ilişkilerini mahvedecek bu korkunç şey onların dünyasının dışında, küçük bir yaralanma, tek bir reçeteye kolayca içeri giremeyecekmiş gibi. Çünkü bunu fark ettiğiniz anda? Bu çok korkutucu. Ama bunu kabul etmeliyiz. Bu önyargıların, bu bağımlılıklardan kazanç sağlayan insanları korumak için var olduğunu, bizi değil, tam olarak anlamalıyız."

Sonra sessizlik. Uzun bir dakika boyunca beni izliyor, ifademi inceliyor ve ben de ona izin veriyorum. Sonunda, hafif bir gülümseme. "Frank'in seni işe almazsam aptal olacağımı söylemesinin nedenini şimdi anlıyorum." Duruyor, başını eğip kaşlarının altından bana bakıyor. "Tabii, hala ilgileniyorsan."

Başımı sallayıp gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum. "Kesinlikle."

Birkaç dakika sonra restorandan çıkıyoruz. Marcie, kaldırıma doğru yürürken işe alım sürecinin sonraki adımlarını açıklıyor: nasıl bir telefon alacağım, nasıl bir mülakat yapacağım, nasıl bir iş teklifi alacağım.

önümüzdeki birkaç gün içinde asistanına ortaklarıyla görüşmek için bir randevu ayarlamasını söylüyor ve ben her kelimesini anlamaya çalışıyorum ama kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımdan dolayı onu zar zor duyabiliyorum. O vedalaşıp ben metroya doğru yürümeye başladığımda, az önce olanların farkına varıyorum: Sonbaharda Land and Associates'te çalışıyor olabilirim. Bu gerçekten oluyor.

Ve sonra, bunu anlatmak istediğim tek kişinin Nathan olduğunu fark edince kalbim sıkışıyor.

BÖLÜM 30

Ertesi sabah saat 8:00'de alarmım çaldığında, onu kapatıp tekrar uyumayı düşünüyorum, çünkü bu, saat 9'da başlayan mesai ve öğlen saatlerinde iki saatlik seminerden çok daha cazip geliyor. Ama dairemde, bana bakan aynı dört duvardan, Kaliforniya'daki ev kadınları hakkında artık çok şey bilmekten bıktım. Bu yüzden eski bir eşofman altı ve sweatshirt giyip çantamı alıp kampüse doğru yola çıkıyorum.

West Fourth Street'teki metro istasyonundan çıktığımda, gökyüzü gri, beyaz ve siyah renklerin dalgalı bir karışımı olan bulutlarla kaplıdır. Bu bulutlar, blok boyunca uzanan ağaçları süsleyen yeni yeşilliklerin parlaklığını bastırmaktadır. Bugün fırtına olması bekleniyor ve Vanderbilt Hall'a doğru yürürken yağmurun başladığını hissediyorum. Büyük, ağır damlalar paltoma çarparak saçlarımı ıslatıyor, ancak yağmur gerçekten başlamadan lobinin içine girmeyi başarıyorum. Yukarıdaki ofisime vardığımda, yağmur yağıyor. Küçük ofisimin penceresinden su akarken, rüzgar yakındaki ağaç dallarını pencere camına vurarak staccato bir ritim oluşturuyor.

Katın geri kalanı sessiz, bu yüzden sandalyemin gıcirtısı, ben sandalyeye çökünce küçük odada yankılanıyor gibi geliyor. Çantam yanıma yere düşüyor ve başım masama bakmak için yana doğru eğiliyor. Dizüstü bilgisayarımı açmalı, tüm hafta boyunca ilk kez e-postalarımı kontrol etmeli ve bu günü normal bir gün haline getirmeye çalışmalıyım.

Ya da sadece bir fincan kahve yapabilirim.

"Buradan Nefret Ediyorum" yazan kupamın sapını tutup salona doğru sürünerek giderim, kupayı ağzına kadar doldururum ve yavaşça ofisime geri dönerim.

Ama oraya vardığımda, kapımın önünde biri duruyor.

Bir an kalbim durur, ama trençkotun altında Nathan olmadığını fark edince, hemen ardından hafif bir acı hissedirim. Jillian'dır.

Yaklaştığımda "Merhaba" diyor. Sesi gergin ve yıllardır ilk kez yüzünde makyaj görmüyorum.

Ona sarılmak istiyorum. Ağlamak ve ona tekrar tekrar özür dilemek istiyorum, ama bunun yerine sadece "Merhaba" diyorum.

Sanki bir şey söylediğim için minnettarmış gibi uysalca gülümsüyor. "Perşembe sabahları ofis saatlerin olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ben de uğrayayım dedim."

Bir adım öne çıkıyorum. "Jills, çok üzgünüm..."

"Josh dün gece beni aradı," diye sözümü kesiyor. Gözlerini ayaklarına indirmeden önce gözlerinde yeni bir parıltı görüyorum. "Belgeleri imzalayacak. Avukatı da tüm taleplerinden vazgeçmesini söyledi. Nafaka da dahil. Tex'i bile alabileceğim. Bunun bitmesi gerektiği konusunda anlaştık."

Göğsümü sıkıştıran ve farkında bile olmadığım bir mengene gevşiyor. "Sevindim," diyorum.

Gözlerime bakmak için başını kaldırdı, gözünün köşesinden bir damla yaş süzüldü. "Bana nereye gideceğini de söyledi. Ve senin ne yaptığını."

Bu konuşmayı kafamda milyonlarca kez tekrar ettim, ona bu kadar acı çektiren birine yardım etmek için kendimi paralamış olmam konusunda ona verebileceğim her türlü mazereti düşündüm.

"Onun yardıma ihtiyacı var, Jills," diye cevap verdim çabucak. "Ve ben yapamadım..."

"Kızgın değilim, Bea." Başını sallar. "Bunu yaptığına çok sevindim. Ben sadece..." Alt dudağı titremeye başlar. "Bunu görmeliydim. Bilmeliydim. Tüm işaretler oradaydı, ama ben... bunu düşünmek bile istemedim. Ama eğer düşünseydim..."

Şimdi ağlıyor ve ben onun cümlesini bitirmesine izin vermeden boş elimle ona uzanıp onu kucaklarım. Yüzünü paltoma gömer ve omuzları titrer.

"Özür dilerim," diye saçlarıma fısıldıyor.

Zayıf bir kahkaha atıyorum. "Neden özür dilemelisin ki?"

"Bana karşı dürüst olmaya çalışıyordun, ama ben dinlemem gerekirken çok sinirlendim ve telefonu yüzüne kapattım."

"Ben de üzgünüm," diyorum yumuşak bir sesle, onu tekrar sıkıca sarıyorum. "Seninle daha önce konuşmalıydım."

Gözlerime bakacak kadar beni bırakıyor, yanaklarında hala gözyaşları olmasına rağmen yüzünde sıcak bir gülümseme var. "Şimdi benimle konuşmak ister misin?"

Ofisime girip kapıyı kapatıyoruz. İş veya dersleri umursamıyorum. Nathan'ın ofisine ilk girdiğim günden beri olan biten her şeyi anlatıyorum.

Her şey içimden dökülüyor ve ben de kendimi sansürlemek zorunda kalmamanın verdiği rahatlamamanın tadını çıkarıyorum.

Nathan'ın Frank'in ofisinde benimle yüzleştiği anı, tavrının ne kadar soğuklaştığını ve her şeyin ne kadar çabuk bittiğini ayrıntılı olarak anlattığımda kahvem neredeyse bitmiş oluyor. Bir an geçiyor, sonra Jillian gözlerini ofisimin penceresinden dışarıya, yağan yağmura çeviriyor.

"Bu boşanmanın mahvetmesine izin verilecek hayatların sayısı sınırlı," diye mırıldanır.

"Evet, şey..." Sesimi kesip omuz silkiyorum.

O bu hareketi fark eder ve ifadesi yumuşar. "Ne var?"

"Önemli değil," diyorum. "Nathan ve ben zaten asla yürümeyecektik."

"Bunu bilemezsin."

"Aslında biliyorum."

"Bea..."

"Aşk konusunda hiç iyi olmadım, Jills," derim, ona düz bir ifadeyle bakarak.

"Bunu biliyorsun."

O iç çeker. "Bea, hepimiz arasında bu konuda en iyisi sen olabilirsin." "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Kafasını eğip düşünür gibi yapıyor. "Maggie ve Travis neredeyse ayrılacaktı, hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kırpyorum. "Mezuniyetten hemen sonra mı?"

O başını sallar. "Sadece birkaç haftadır çıkıyorlardı ve Maggie onu ailesiyle tanıştırmak için Chicago'ya davet etti. Sadece bir hafta sonu falan içindi, ama o paniğe kapıldı. Ve onunla konuşmak yerine, geri çekilmeye başladı ve ayrılık için zemin hazırladı. Sen de onun dairesine gittin."

Gülümsüyorum. Hatırlıyorum. Travis kanepede oturmuş, yüzüncü kez *Heat filmini* izliyordu ve önünde bir haftalık ketçap lekesi olan bir kapüşonlu sweatshirt giyiyordu. Onunla oturdum ve bir saatten fazla bir süre onun endişelerini ve korkularını dinledim. Konuşması bittiğinde, sakince ayağa kalktım, sehpadan pizza artıkları aldım ve kafasına attım. Bu onu çok kızdırdı, ama amaç da buydu: onu mantıklı konuşabilecek kadar uzun süre bu döngüden çıkarmak. Ve işe yaradı.

"Dürüst olmak gerekirse, bence onlar yine de birlikte kalırlardı," diyorum. O omuz silkiyor. "Belki. Ama belki de kalmazlardı."

Sözler bir an için aramızda asılı kaldı.

"Travis'i, Maggie ile ilişkisini mahvetmemesi için yeterince sevdin," diye devam ediyor Jillian sonunda. "Ve Maggie'yi o kadar çok seviyorsun ki

seçtiği berbat nedime elbisesini giyeceksin." Ben burun kıvrıyorum ve Jillian gülümsüyor. "Ve beni seviyorsun. Benim için Josh'tan nefret ediyormuş gibi davranarak aylarca zaman geçirdin, ama ben bunun sadece numara olduğunu biliyordum." Gözlerim yine yaşlarla doldu. Gözlerimi kırıp yaşları silmeye çalıştım, ama Jillian'ın da gözlerinin tekrar parladığını gördüm, çünkü o da gözyaşlarını gördü. "Sen Josh'ı da seviyorsun. Onu sevmenin zor olduğu zamanlarda bile onu sevdin. Bu kolay bir şey değil, ama sen başardın."

Kolay değil, sadece basit.

Gözlerimi kapatıp uzun bir nefes veriyorum. "Bizi özlüyorum."

Daha fazlasını söylemek istiyorum, ama onun anladığını biliyorum. Grubumuz bizim ailemizdi. Yıllarca, tüm iniş çıkışlarda birlikteydik. İyi ve kötü zamanlarda. Ve ben bunu korumak, değişimi engellemek için çok uğraştım. Ama sonunda, yaptığım hiçbir şeyin önemi kalmadı, çünkü artık her şey parçalanmıştı. Farklı parçalar, tek başıma dengede kalmaya çalışırken, durduğum yerden uzaklaşıyordu.

"Hâlâ buradayız Bea."

Kafamı sallıyorum. "Aynı değil."

O yumuşak bir kahkaha attı. "Tabii ki aynı değil. Asla aynı olmayacaktı. Değişim kaçınılmazdır. Kendini ondan koruyamazsın, yoksa sürekli incinmeye devam edersin."

"Ama nasıl yapmayacağımı bilmiyorum," diyorum. Boğazımda tanıdık bir yumru büyüyor. "Ve bir daha incinebileceğimi sanmıyorum."

"Anlıyorum," diyor. "Ama Nathan'ın da aynı şeyi düşündüğü aklına geldi mi?"

Bu sözler göğsümde bir teli çaldı, içlerinde yatan gerçeklik tüm vücudumda yankılandı. Ona bunun büyük resimde ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Artık bir önemi var mı diye. Ama soramadan, kapım çalındı.

Blake, ben onu davet etmeden içeri girer, kapıda durur ve kapıya yaslanır. "Sesli mesaj kutumuzu bir kez bile kontrol etsen sana yüz dolar veririm."

İnleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm. "Git buradan, Blake."

Her zamanki gibi beni görmezden geliyor. "Ciddiyim. Tamamen dolu ve hiçbirisi benim için değil. Sosyal hayatımı mahvediyorsun."

"Ne oluyor?" Jillian, ikimizi bakarak sorar.

Blake, yılmadan devam eder. "En azından giden mesajı değiştirmeye izin ver de Nathan Asher, bunu kullanan tek kişinin sen olmadığını bilsin."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah bir düzine mesaj bıraktı. Muhtemelen daha fazla olacaktı, ama depolama alanı doldu," diye cevaplar Blake.

Jillian'ın gözleri büyür. "Bekle. Nathan Asher onu aradı mı?"

O, Jillian'a bir şeyi kaçırmış gibi bakar. "Tabii ki." "Ne dedi?" diye sorarım.

Ama Blake soruları cevaplamakla ilgilenmiyor. "Neden bizim sesli mesajımıza arıyor ki? Cep numaran yok mu? O zaman en azından sana mesaj atabilir ve..."

"Blake," diye bağırırım neredeyse. "Nathan ne dedi?"

Kafasını yana eğip düşünür gibi yapıyor. "Josh adında bir adamla ilgili bir şey. Josh'la mı konuştu? Josh'ı mı tanıyor? Sonra Josh ve Sacramento ile ilgili bir şey. Sonra birkaç mesajda sana onu araman için ısrarcıydı, sesi çok sertleşmişti. Aslında onlar harikaydı. Onları sakladım. Son birkaç mesajda ise çaresiz gibiydi."

"Nasıl umutsuz?"

"Bilirsin, her zamanki gibi. 'Özür dilerim, lütfen beni ara, seni seviyorum.'"

Bu sözler, dolap gibi ofisimin ortasında ağır bir şekilde yankılanıyor. Jillian, nefes nefese kalmış bir çığlık atarken, göğsümde bir düzine farklı duygu bir anda canlanıyor.

Ayağa kalkarım, sanki patlamamı engelleyecek tek şey buymuş gibi hareketlerimi yavaş tutarım. "Bunu *sesli mesajımıza* mı bıraktı?"

Blake ifademi fark eder ve neredeyse şaşkın görünür. "O yüz ne? İkinizin birlikte olduğunu kimsenin bilmediğini mi sandın?"

Jillian benim için cevap verirken gülümsememek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Sanırım öyle düşünüyordu, evet."

Blake gözlerini devirir. "Oh lütfen. İkiniz kimseyi kandıramadınız."

Ağzımı açıyorum, ama hemen kapatıyorum. Çünkü o ana kadar, herkesi kandırdığımı düşünmüştüm. Onu yeterince uzaklaştırırsam, kimsenin benim kabul etmekten korktuğum şeyi görmeyeceğini düşünmüştüm: Nathan Asher'a aşığım. Uzun zamandır aşığım. Haftalarca rol yaptım, ama benim dışımda herkes için bu apaçık ortadaydı.

Utanç, öfke ve üzüntü içimden bir yerlerden yükseliyor ve çığlık atmak istiyorum. Ama atmıyorum. Çantamı alıp kapıya yöneliyorum.

"Bea..." diyor Jillian, sesi sakın ve yatıştırıcı.

Blake'in yanından hızla geçerken onu görmezden geliyorum. Blake, neden birdenbire öfkeli olduğumu anlamamış gibi bana bakıyor. "İyi misin?"

"Git buradan Blake," diye bağıriyorum omzumun üzerinden, merdiven boşluğuna doğru ilerleyip kapıyı açıyorum.

Tam arkamda kapanmak üzereyken Jillian'ın "Kibar ol!" diye bağırdığını duydum.

BÖLÜM 31

Hayes, Patel & Asher hukuk bürosuna giden asansörde, Nathan Asher'ın hayalarını ofis binasının yan tarafına çivilemeyi hayal ederek geçirdim. Kelimenin tam anlamıyla. Onları bu gökdelenin taş cephesine çivilemek istiyorum. Ofisimden fırlayıp dışarıda yağın yağmura çıktığımdan beri bunu düşünüyordum. Ofisimde şemsiyeyi unutmuştum; metroya doğru yürürken, Midtown'a giderken ve onun binasında inerken neredeyse her şeyi unutmuştum. Lobiden geçerken durmadım bile, güvenlik masasındaki adamların şaşkın bakışları altında Hayes, Patel & Asher'a çıktığımı mırıldandım ve bekleyen asansöre bindim.

Aynalı kapılardaki yansımam, ıslak sweatshirt'üm, keçeleşmiş saçlarım, yüzümden akan rimelimle sonuçları gösteriyor. Ama ben bunu neredeyse fark etmiyorum; tek odaklandığım şey önümdeki görev.

Tabii ki, asansör kapıları açılıp duvarın üzerinde dev altın harflerle hukuk firmasının adının yazdığını gördüğümde, yine çekicimi unuttuğumu hatırladım.

Resepsiyondaki kadın beni görünce yüzü bembeyaz oldu. Telefonu kulağındaydı ve güvenlik görevlilerinin benim geldiğimi haber vermek için onu aradığını tahmin edebiliyordum. Muhtemelen şu anda Nathan'ı arıyordu. Ama umurumda değildi. Dikkatim önümdeki kapalı ofis kapısına odaklanmıştı. Adımlarımı sabit tutuyor, çenemi dik tutuyordum, vücudumu saran öfkeye bakılırsa bu Herkül'ün bile yapamayacağı bir çabaydı.

Nathan'ın ofisinin dışındaki masada oturan başka bir kadın var ve beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ağzı açık, telefonu kulağında, ama ben yanından geçip kapıyı açarken beni durdurmaya çalışmıyor.

Ben içeri girdiğimde Nathan masasında oturuyordu. Ve lanet olsun, çok iyi görünüyordu. Gerçekten çok iyi. Sakin, soğukkanlı, yağmurdan hiç etkilenmemiş takım elbisesi ve kısa

saçları güzel yüzünden mükemmel bir şekilde taranmış.

"Teşekkürler, Vanessa. Evet, aşağı indiğinde bana haber ver," diyor ve telefonu kapatıyor.

"Bana 'aramayın'ın hangi kısmını anlamadınız?" diye bağıyorum. Ve bu gerçekten bir çılgılık. Sesim o kadar yüksek ve tiz ki utanmam gerekirdi, ama ağlamaya çok yakın olduğum için umursamıyorum. "Josh size her şeyi anlattıysa da umurumda değil, sizden haber almak istemiyordum! Numaranızı bir sebepten dolayı engelledim!"

Yavaşça ayağa kalkar. "Bea..."

"Sonra da iş telefonuma böyle bir mesaj mı bırakıyorsun?" Masasına bir adım daha yaklaşıyorum, o kadar yakın ki, sallanan kollarım önündeki kağıtlara yağmur damlaları sıçratıyor. "Bu, tüm fakülteye kopya çekmek gibi bir şey! Canın istediği için meslektaşlarımdan önünde kirli çamaşırlarını böyle ortaya seremezsin!"

Kafamın arkasında küçük bir ses şu anki durumun ironisini fısıldıyor, ama onu görmezden geliyorum, öfkemin vücudumdaki diğer tüm duyguları yutmasına izin veriyorum. Buna ihtiyacım var; içimden kopmak isteyen acıyı, sevgiyi veya incinmeyi bir gram bile hissetmeye izin veremem, çünkü çökeceğimi biliyorum. Nathan'ın tertemiz mermer zemininin ortasında yatan, ağlayan, acınası bir halde.

Kaşlarını çatıyor. "Dinle..."

"Bu doğru değil, Nate! Neden bunu yapabileceğini düşündün?"

"Çünkü seni seviyorum, Bea." Nathan'ın sesi odada yankılanıyor ve arkamdaki kapıdan bir düzine kişinin bize bakmak için döndüğünü duyuyorum. "Sanırım seni buraya daldığın ve bana pislik dediğin ilk andan beri seviyorum." Nathan'ın mavi gözleri bana sabitlenmişken, arkamdaki ofisteki biri gülüyor ve birkaç kişi onu susturmaya çalışıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni çok korkuttu. Ve eğer bana zarar vereceksen... buna dayanamazdım. Bu yüzden önce ben gittim. Ve bunun için özür dilerim. Beni affetmene gerek yok. Sadece bilmeni istedim."

Bana bakıyor, bekliyor. Ve ben ne diyeceğimi bilmiyorum, çünkü öfkem şimdi tamamen yeni bir duygu ile savaşıyor: pişmanlık.

"En kötüsü ne biliyor musun?" diyorum, sesim aniden çatlıyor. "Ben de seni seviyorum. O kadar çok seviyorum ki kaçmak istedim, senden kurtulmanın bir yolunu bulmak istedim. Çünkü incineceğimi biliyordum. Ama sen beni kalmaya zorladın. Ve sonra yine de oldu!"

"Biliyorum," diye cevaplıyor.

Sesi düz, yüzü okunaksız. O anda, bu açıklamasına rağmen beni geri istediğini söylemediğini fark ediyorum. Hatta sormadı bile. Sadece özür diledi. Ve bu durumu tamamen yanlış anlamış olabileceğimi fark ediyorum.

Boğazımdaki yumruyu çıkarmak için yutkunurken, masasındaki telefon çalar. Ses, dışarıdaki gök gürültüsü gibi, o kadar yüksek ve beklenmedik ki kalbim yerinden çıkacak gibi olur. Ama o ahizeyi kaldırdığında kalbim yerin dibine düşer. *Ben sana içimi döküyorum, sen ise telefonla konuşuyorsun?* Bağırarak istiyorum. Ama sözcükler göğsümde takılıyor ve onları dışarı çıkardığımda gözyaşlarımın akacağını biliyorum. Sonsuz, sonsuz gözyaşları, ama onlar beklemek zorunda.

"Evet?" diye cevaplar. Bir an dinler, dikkati masasına yönelir. "Teşekkürler. Evet, onu aşağıda bekletin."

Telefonu kapatıyor ve dikkatini tekrar bana veriyor.

Acı bir kahkaha attım. "Oh, özür dilerim, seni alıkoyuyor muyum? Bir sonraki toplantıdan önce bu kavgacı kadından kurtulmanın bir yolunu mu arıyorsun? Merak etme. Ben gidiyorum. Faturalandırılabilir saatlerini bölmek istemezsin, değil mi?"

Cevap vermez. Protesto etmesini, bir açıklama yapmasını beklerim, ama sadece üzgün görünür. Çok... kırılmış. Ve onu kucaklayıp o kırılmışlığı ortadan kaldırmak istememden nefret ediyorum.

Bunun yerine, tekrar başımı sallıyorum. "Hoşça kal, Nate." Ve dönüp gidiyorum.

Koridorda yürürken ofis tamamen sessizdir, bir düzine göz beni izlerken asansörün çağrı düğmesine basarım ve asansör gelene kadar sonsuz bir süre beklerim. Asansör geldiğinde, sanki bir cankurtaran botuymuş gibi içine kaçırım. Belki de öyledir, çünkü şu anda kesinlikle boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Nathan'a kızgın kalmak istiyorum; bu duyguyu tutunmaya çalışıyorum, ama acıların ağırlığı altında bu iplikler kopuyor.

Lobi düğmesine tekrar tekrar basıyorum ve kapılar kapanana kadar kendimi tutmayı başarıyorum. Kapılar kapanır kapanmaz, kendimi bırakıyorum. Gözyaşları fışkırıyor, çirkin bir hıçkırıyla yanaklarımdan aşağı akıyor. Tüm vücudum bu gücün etkisiyle titriyor ve kendimi duvara yaslıyorum. Öfke yok oldu, bu acı, keder ve pişmanlık dalgasının altında çöken bir Potemkin köyü gibi.

Asansör kapılarının üçüncü katta açıldığını, yaşlı bir adamın asansöre binmek için beklediğini belli belirsiz fark ediyorum, ama beni gördüğünde — maskaram dağınık buklelerimin altında akıyor, burnumu koluma siliyorum — yavaşça koridora bir adım geri çekiliyor ve kapıların tekrar kapanmasına izin veriyor.

Asansör aşağıya doğru devam ediyor ve sonunda lobide açılıyor. Beni endişeyle izleyen güvenlik görevlilerini yine görmezden gelerek dışarı çıkıyorum. Beni durdurmuyorlar, sadece kaldırıma açılan cam kapılara doğru yürürken izliyorlar.

Birkaç dakika önce geldiğimde olduğundan daha şiddetli bir fırtına var. Arabalar hızla geçerken, gök gürültüsü uzaktan duyulurken, yağmur rüzgârla birlikte dalgalar halinde yağıyor. Kapının hemen dışında durup, yağmurun beni sarmalamasına izin veriyorum. Eve gitmeden önce ofisime dönüp çantamı ve anahtarlarımı almam gerektiğini biliyorum. Ama gerçek beni vururken, sadece orada durup bakabiliyorum.

Her şey bitti.

Bu bilgi, bir sonraki aşamayı, yani ayrılmayı kolaylaştırmalı.

Ama kolay gelmiyor. Bu, hayatımda yaptığım en zor şey gibi geliyor. Özellikle de kalmak çok kolayken.

Kolay değil, sadece basit.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum. "Bayan Nilsson?"

Ses solumdan geliyor, tam da başımın üstünde bir şemsiye belirliyor. Dönüp baktığımda, güvenlik masasındaki adamlardan biri yanımda duruyor. Gary yazan pirinç bir yaka kartı takıyor ve şemsiyeyi beni tamamen örtecek şekilde tutuyor, vücudunun yarısını yağmura maruz bırakıyor.

Beynim bu anı kavrayamıyor, bu yüzden tek söylediğim "Merhaba" oluyor.

Benim lekeli cildimi, kan çanağına dönmüş gözlerimi görünce yüzündeki endişe daha da artıyor. "İyi misin?"

Ah Gary, nereden başlasam?

"İyiyim," diyorum, çenem yine titremeye başlıyor. Bana hiç inanmamış gibi gülümsüyor. "Gitmeye hazır mısın?" Gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

"Araban kaldırımda park edilmiş," diyor ve daha önce fark etmediğim, hemen önümdeki siyah Suburban'a başını sallayarak işaret ediyor.

Arabaya bakıyorum, sonra tekrar Gary'ye. "Ne?" diye aptalca tekrar ediyorum.

"Bay Asher aradı ve seni eşlik etmemizi söyledi. Şoför seni gitmen gereken yere götürecektir. İster misin..."

Kafamı sallıyorum. "Ama... neden böyle bir şey yapsın ki?" "Şoför mü?"

"Hayır. Nathan."

Gary omuz silkiyor. "Muhtemelen eve sağ salim varmanı istiyor."

Ağzım açık kalır, kelimeler dilimde takılır. "Ben... ben sandım ki..."

Benden vazgeçtiğini sanmıştım. Yukarıda bana bakışları, hiçbir şey söylememesi, telefon görüşmesi... Artık umursamadığını düşünmüştüm.

Ve işte buradaydı. Nefesimi kesen, mideme yumruk gibi inen bir darbe. Ben varsaymıştım. Yaralanmamak için o kadar endişelenmişim ki, bir sonuca varmış ve ona göre hareket etmişim. Kendimi korumak için en kötüsünü varsaymıştım. Tıpkı onun yaptığı gibi.

Gary ifademi izliyor ve başını sallıyor. "Evet. Aşk böyle acımasızdır."
Uzun bir nefes veriyorum. *Kahretsin.*

Asansörden tekrar indiğimde tüm kat uğulduyor, telefonlar, klavyeler ve konuşmaların oluşturduğu bir kakofoni. Ama koridorda ilerlerken, her sıra masanın üzerinden bir dalga geçiyor gibi, tüm gözler beni takip ederken her ses sistematik olarak susturuluyor, ta ki koridorun sonuna ulaşp Nathan'ın ofis kapısını açana kadar.

Resepsiyonistin onu aradığını biliyorum, muhtemelen çılgın kadının geri döndüğünü uyarmak için, çünkü telefonu hala kulağında. Ben ona doğru yürürken, kalçalarım masasına değecek kadar yaklaşınca bana bakıyor.

"Bu da neydi lan?" diyorum. Giysilerim sıırıslıklam ve ayaklarımın dibinde bir su birikintisi oluştuğunu biliyorum, ama umursamıyorum.

Ani bir hareketin beni korkutup kaçıracağından korkar gibi, telefonu yavaşça masaya koyar. "Bu fırtınada dışarı çıkmanı istemedim."

"Bu seni ilgilendirmez! Canın istediğinde beni arabaya bindiremezsin! Ya da eve nasıl gideceğimi merak edemezsin! Artık beni umursayamazsın ve... yapamazsın... yapamazsın..."

Arkamdaki koridordan bizi izleyen gözleri hissedebiliyorum. Yüzünde yumuşak bir ifadeyle duran onu izliyorlar.

"Evet, önemsiyorum Bea," diyor. "Bu çok basit."

Sertleşmiş dudaklarım titremeye başlıyor ve bir anda, son zırhım da yok oluyor.

Masayı nasıl aştığını bilmiyorum, sadece bir anda önümde olduğunu, beni kaldırıp vücuduna sıkıca sarıldığını biliyorum.

"Seni seviyorum Bea. Seni çok seviyorum," diye saçlarıma, tenime fısıldadı.

Kollarımı boynuna doladım, aramızda hiç boşluk kalmayacak kadar sıkı sarıldım. "Ben de seni seviyorum, seni aptal pislik."

Salondan alkışlar ve tezahüratlar yükseldi, ama dudakları dudaklarıma değdiğinde bunları zar zor duyabiliyordum. Bunu bir daha hissedeceğimi hiç düşünmemiştim ve elimden geldiğince bu anın tadını çıkarmam gerekiyordu. Onu yakınımnda tutup asla bırakmamak için.

Alkışlar devam ederken, Nathan içinden küfrederek bizi yeterince döndürür ve ayağıyla kapıyı kapatır. Ancak bunu yapmaya çalıştığında, aniden dengemizi kaybetmiş gibi hissederiz. O geriye doğru sendelediğinde, ayaklarımızın dibinde kocaman bir su birikintisi olduğunu fark ederim.

Dengesini sağlamaya çalışır, ama sürekli öne ve sonra geriye kayar ve aniden düşmeye başlarız.

"Siktir!" diye bağırır.

Ben çılgık atıp bir şeye, herhangi bir şeye uzanıyorum, ama sadece bir sandalyeyi yanımıza alabiliyorum; sandalye masanın yanına düşüyor ve zemini titretiyor.

Bir anlık sessizlik olur, Nathan sırt üstü yatarken ben onun üzerine çökmüşüm, sırlıklam saçlarımdan yağmur suyu onun tertemiz takım elbisesine damlıyor.

"Aman Tanrım! Bay Asher!" diye bağırır biri ve aniden tezahüratlar çılgınlara dönüşür, insanlar koşuşturur, biri 911'i aramaları gerekip gerekmediğini sorar.

Ama ben hareket edemiyorum. Gülme, durduramadan içimden fişkırıyor, bedenimi ele geçiriyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Nathan bana bakıyor, kaşları kalkık ve dudaklarında alaycı bir gülümseme var. Sonra elini uzatıp alnımdaki birkaç saç telini çekiyor.

"Peki, bu romantik mi?" diye soruyor, gülümsemesi genişleyerek gamzelerini ortaya çıkarıyor. Başımı sallıyorum. "Kesinlikle."

"Tanrıya şükür," diyor. Sonra beni kendine çekip tekrar öpüyor.

Vücudum onun kollarında gevşiyor ve etrafımızda dönen kaosu fark etmeyi unutuyorum. Bağırışan insanlar, ıslak zemin, ya da onun sırlıklam olmuş takımı. Sadece o ve ben varız, kollarımızı birbirimize dolayarak nefesimizi tutup düşüyoruz.

EPİLOG

Sekiz Ay Sonra

"Bu saçmalık." Telefonumu daha yükseğe kaldırıp aydınlatılmış ekrana bakıyorum. "Ne tür bir otel Wi-Fi'ye sahip değildir ki?"

"Sabit hattında çevirmeli telefon olan türden," diye mırıldanıyor Travis, söz konusu telefonun ahizesini kulağına dayamış. Odanın ortasındaki yatağın kenarında oturuyor, smokin papyonu gevşemiş. "Evet, Josh. Seninle çevirmeli telefondan konuşuyorum," diyor ahizeye, sonra bir an dinliyor. "Hayır, 1985'te evlenmedim. Kapa çeneni."

Arkasında, Maggie yatağı kaplayan yeşil ve pembe yorganın üzerinde duruyor. Fildişi şifon gelinlikleriyle antika başlığı tırmanıyor ve kendi telefonunu tavana doğru tutuyor. "Oh! Sanırım bir çubuk çekiyor! Evet! Bekle... boş ver."

"Belki yola doğru yürürsek?" Jillian odanın diğer ucundan araya giriyor. Bir eliyle telefonunu açık pencereden dışarı uzatırken, diğer eliyle yeşil tafta gelinlik elbisesinin önünü göğsünde düzgün tutuyor.

"Hiçliğin ortasında toprak yolda yürümeyeceğim," diyorum, parmak uçlarımda yükselerek. "Bu, pek çok korku filminin başlangıcıdır."

"Vermont'tayız, ıssız bir yerde değil," diye araya girer Travis, telefonu hala kulağında.

"Klasik korku filmi repliği."

Kafasını sallar ve içinden küfür eder. Josh bunu diğer hatta duymuş olmalı ki Travis, "Hayır, sen değil" diye mırıldanır.

Travis ve Maggie, Vermont'ta bir yatak ve kahvaltı tesisinde evlenmeye karar verdiklerini söylediğinde (kendi tesislerini buraya göre tasarlamışlardı), hepimiz çok heyecanlandık, çünkü web sitesi burayı cennet gibi gösteriyordu.

ama aynı zamanda şehre arabayla ulaşılabilir mesafede olduğu için de. Jillian Boston'dan ayrılmaktan çok mutluydu ve mutlu çifti hazırlıklara yardım etmek için eşlik etti, Nathan ve ben ise birkaç gün erken ayrılıp Great Barrington'da onun ailesinin yanında kaldık. Yaygın inanışın aksine (yani Travis'in görüşünün aksine), Dan ve Pat Asher beni çok severler ve geçen yaz Nathan'ı ziyaret etmek için şehre geldiklerinde onlarla bir hafta geçirdikten sonra, bizi ağırlamaktan çok mutlu oldular. Pat de *The Real Housewives* hayranı, çok teşekkürler.

Düğüne katılmayan tek kişi Josh, ama o, yer kesinleşmeden çok önce bize gelemeyeceğini söylemişti. Sacramento'da yeni bir işe başlamasının yanı sıra, haftada birkaç kez toplantılara katılması gereken yoğun bir ayakta tedavi programına da kaydolmuştu. Birkaç gün izin isteyebilirdi, ama izin almamasının iyileşmesi için daha iyi olacağını biliyordu. Bunu bize söylediğinde, sanırım Jillian bile etkilenmişti.

Tabii ki, kendi ruh sağlığım için böyle bir düşüncem yok, çünkü bugün gönderilmiş olması gereken baro sınav sonuçlarını kontrol etmeyeceğime kendime söz vermeme rağmen, işte buradayım, e-postama bağlanmaya çalışırken New England'daki her baz istasyonunu lanetliyorum. Ve inanılmaz bir aile gibi, arkadaşlarım da bana destek olmak için yanımda. Ve gelen kutuma erişim izni verdiler, böylece onların veri paketlerini kullanabiliyorum.

"Barolar Birliği neden sınav sonuçlarını Cumartesi günü gönderir ki? Kim böyle bir şey yapar?" diye soruyorum, telefonumu biraz daha yukarı kaldırarak.

"Sosyopatlar," diye fısıldıyor Maggie.

"Artık aşağı inip düğün resepsiyonumuzun tadını çıkarabilir miyiz?" diye soruyor Travis.

"Hayır," diye Maggie, Jillian ve ben hep birlikte cevap veriyoruz.

Odanın kapısı açılır ve Nathan içeri girerken hepimiz ona döneriz. Bir an durup manzarayı takdir ederim: görünüşe göre dolabında zaten bulunan smokin, omuzlarında ve belinde keskin bir çizgi oluşturur. Tören öncesinde saçlarını bile taramıştır. Ancak bu saatler önceydi ve şimdi saçları yine dağınık bir haldedir.

İki bardak burbon taşıyor ve ilerlerken birini Travis'e uzatıyor. Travis'in onu daha fazla idolize etmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordum, özellikle de ilk tanıştıklarında Nathan, eski müşterilerinden biri sayesinde Rangers maçına loca koltukları ayarlayabileceğini söylediğinde. Ama Travis'in Nathan'a şu anda hayranlıkla baktığı ve elindeki içkiyi okşarken ağzıyla *teşekkür ettiği* görünüşe göre, yanılmışım.

"Şansın yaver gitti mi?" diye soruyorum, Nathan yanımda durup bir kolunu belime doladığında umutla gülümsüyorum.

"Aşağıdaki kadın, bir yerlerde çevirmeli modemleri olduğunu düşünüyor. Ahıra bakacak."

Gülümsemem kaybolur. O ise hafifçe eğlenir gibi bakmaya cüret eder.

"Acaba kimse iPhone ile dial-up kullanmayı denemiş mi?" diye düşünür Travis. Josh cevap vermek zorunda kalır, çünkü ahizeye iç çekerek cevap verir. "Bu retorik bir soruydu, aptal."

Nathan telefonumun ekranına bakıyor. "Ya sen?" "Kolumu hissetmiyorum artık," diye cevap veriyorum.

"Bununla çalışabilirim," diye mırıldanır ve içkisini yudumlar.

Ona keskin bir bakış atmak için yeterince dönerim.

"Oh! Sanırım başardım!" Maggie, başucunda oturduğu yerden bağırıyor. "Evet! Bea! İki çubuk var!"

"Kıpırdama!" Jillian pencere pervazından atlayarak çığlık atar. Bir anda yatağın üzerine çıkar, Maggie'nin yanına durur ve ekrana gözlerini kısarak bakar.

"Orada mı?" Travis, geriye yaslanarak onlara bakarak sorar.

"Bekle, bekle," der Maggie. "Yeniden yükleniyor."

Jillian boğuk bir inilti çıkarır. "Aman Tanrım, neden bu kadar gerginim? Bu korkunç."

Ben de oraya çıkmalı, ikisinin arasına sıkışıp e-postayı kendim açmalıyım, ama hareket edemiyorum. Kalbim göğsümde düzensiz bir ritimle atarken bacaklarım donmuş durumda.

Panik içinde ve gözlerimi kocaman açarak Nathan'a bakıyorum. "Dikkatimi dağıt." Sanki bunu bekliyormuş gibi dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Dikkatini dağıtmak," diyor, sanki kelimeleri düşünüyormuş gibi. Cevap vermiyorum; şirinlik yapmanın sırası değil.

Gülümsemesi genişler ve sonra cebine uzanır. Bir an sonra küçük bir kutu çıkarır. Küçük bir kadife kutu. Mücevherleri koyduğunuz türden. Bir yüzük için alabileceğiniz boyutta.

Kalbim durur. Zaman durur. Bir an için nefes bile almam. "O nedir?" diye fısıldarım.

"Aç şunu."

"Hayır."

"Aç Bea."

Elim titriyor, parmaklarımla yumuşak siyah kadifeye dokunuyorum. Onu avucundan nazikçe alıp ağırlığını kontrol ediyorum. İçinde bir şey olduğunu anlayacak kadar ağır.

Bakışlarım onun mavi gözlerine geri döner. Etrafımızda bir kargaşa vardır — Jillian ve Maggie bağlantı hakkında tartışmaktadır, Travis Josh'a olanları tercüme etmektedir — ama şu anda konsantre olabildiğim tek şey, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle önümde duran adamdır.

Nathan elimdeki kutuya başını salladı. Derin bir nefes alıp kutuyu açtım.

İçinde bir anahtar var.

Rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne?" "Bir anahtar."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neyin anahtarı?" "Dairemin."

Kalbim hızla atmaya başlar ve nasıl nefes alacağımı bile bilemiyorum. O da bu fırsatı değerlendirip bana doğru bir adım atar, o kadar yakın ki saçlarımda nefesini hissedebiliyorum.

Gözlerimi kırıyorum. "Ne oluyor?"

"Seninle birlikte yaşamamı isteyeceğim." Gülümsemesi genişliyor, gamzeleri yanaklarını süslüyor.

"Ama..." Yutkunuyorum. "Neden?"

"Çünkü sana aşığım. Ve zaten eşyalarının çoğu şu anda orada."

Tartışmak istiyorum, ama bu ifade doğru. Son birkaç aydır eşyalarım yavaş yavaş taşınıyor: diş fırçası, birkaç kitap, dolaptaki birkaç çekmece. Bu bilinçli bir seçim bile değildi, sadece doğal bir şeydi. Nathan şu anda zamanını şirket ve Safe Harbor arasında bölüştürüyor — Marcie birkaç ay önce onu yönetim kuruluna aldı, ama zamanı olduğunda pro bono işler de yapıyor — ben ise haftanın büyük bir bölümünü Land and Associates'te geçiriyorum, baro sınav sonuçlarımı alana kadar onların son toplu davası için araştırma yapıyorum. İkimiz de çok uğraştığımız işlerle o kadar meşgulüz ki, birlikte geçirdiğimiz zamanı sadeleştirmek mantıklı geliyor.

Kendime bunun iyi bir bahane olduğunu söylüyorum. Ama bu zayıf bir bahane, çünkü gerçekte durum bundan çok daha fazlası. Sabahları onun yanında uyanmayı seviyorum. Filmler, kitaplar ve hafta sonu planları hakkında tartışmayı seviyorum. Beni ne zaman zorlaması gerektiğini, ne zaman sırf benim için yapılmış gibi görünen kolunun kıvrımına sokulmama izin vermesi gerektiğini bilmesini seviyorum. Birlikte kurduğumuz bu hayatı seviyorum ve birdenbire, anahtar gibi küçük bir şeyin bu hayatı dengesiz hale getirebileceğinden endişeleniyorum.

"Ama..." Sesim kesiliyor. "Ya benden bıcarsan?" Kaşları çatılıyor. "Ne?"

Kuru dudaklarımı ıslatmak için dilimi çıkarırken, beynimde gerekli kelimeleri arıyorum. "Fıstık ezmesini kaşıkla kavanozdan yediğimi, hastalandığımda ne kadar berbat olduğumu ve ayak tırnaklarımı altına bir şey koymadan yerde boyadığımı fark edeceksin, sonunda parke üzerinde beş farklı kırmızı tonunda küçük lekeler olacak ve... ve..."

Gülümsemesi geri döndü. "Sabah nefesinin koktuğunu zaten biliyorum Bea. Bundan sonra sadece daha iyiye gidebiliriz."

Anahtara bakıyorum. Endişem yok oldu ve şimdi korkunun gelip onun yerini almasını bekliyorum. Ama korku gelmiyor. Kulaklarımda sadece nabzımın sesi ve göğsümde büyüyen heyecanlı bir baş dönmesi var.

Elim yavaşça yükselerek anahtarın eğri kenarını izliyor. Çok sıradan görünüyor. Şehrin herhangi bir anahtarlığında bulunan diğer anahtarlar gibi. Ama bu benim anahtarım.

"Bana taşın Bea," diye fısıldıyor, sesi o kadar derin ki kemiklerimde titreşiyor. Sıcak, rahat ve güvenli. Burası evim. Nathan benim evim.

Cevap vermek, evet demek ve ona sarılmak için ağzımı açıyorum, ama Maggie ve Jillian'ın çığlıkları beni kesiyor.

"Başardın Bea!" diye bağıyor Jillian. Bakışlarım, ikisinin yatakta zıpladığı yere kayıyor, aralarında Maggie'nin parlayan ekranı var. "Başardın!"

İkisi birlikte çığlık atarak kulakları sağır eden bir ses çıkarırlar, Travis ayağa kalkıp onlara katıldığında bu ses kahkahalara dönüşür.

"Başardı!" diye bağırır Travis telefona. "Kızımız avukat oldu!"

Başardım. Baro sınavını geçtim.

Nathan'a dönerek, onun yüzünde de sevinç ve şaşkınlık görmeyi bekliyorum. Ama onun dudaklarında yine aynı alaycı gülümseme var. Hiç şaşırmamış olduğunu gösteren bir ifade. Ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren bir ifade.

Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım. Dikkatimi başka yere çekmem gerektiğini bildiğin için bunu şimdi mi yaptın?"

Omzunu silkiyor. Tembel bir suç itirafı.

Gözlerimi ona dikiyorum. Öfke tam orada, kullanıma hazır. Ama şimdi başka duyguların gölgesinde kalıyor. Mutluluk, gurur, memnuniyet... ama en çok da aşk. Beyaz sıcaklığa ulaşana kadar körüklediğim ve karıştırdığım şiddetli ve yıkıcı bir aşk. Her şeyi tüketen. Ve gülümserken onun beni ele geçirmesine izin veriyorum. "Sen tam bir pisliksin."

O gülüyor, sonra eğilip beni öpüyor, yumuşak ve uzun bir öpücükten sonra geri çekilip fısıldıyor, "Ben de seni seviyorum."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap binlerce farklı hayat yaşadı ve onu elinize ulaştıran uzun (ve bazen de ıstırap verici) yolculukta yanımda olan herkese çok minnettarım. Ailem ve arkadaşlarımdan yayın ekibime, revizyonlar beni self-checkout kuyruğunda gözyaşlarına boğduğunda bana sarılan marketteki kadına kadar, hepinize teşekkür ederim.

Her şeyden önce Tom'a: Bu kitabın var olmasının sebebi senin sonsuz sevgin ve desteğin. Binlerce hikaye yazsam da senin kadar romantik bir kahraman bulamazdım. Seni çok seviyorum. Ve Poppy ve Henry'ye, tanıdığım en inanılmaz iki insana: Sizin anneniz olmak benim için büyük bir onur, sizi daha çok seviyorum.

Bu proje için muhteşem menajerim Joëlle Delbourgo'dan daha iyi bir destekçi isteyemezdim. Bu kitabın ne olabileceğini biliyordun ve bunun için sana sonsuza kadar minnettarım.

Yayınlanmadan önce, iyi bir editörün bir kitabın şekillenmesine ne kadar yardımcı olabileceğini takdir etmiyordum. *Harika* bir editörün olması nasıl bir şey olduğunu hayal edin. Molly Gregory, sen bir insanlık harikasın. Sabrın, uzmanlığın ve Nathan'a olan sarsılmaz sevgin için teşekkür ederim! Gallery'deki tüm ekibe, özellikle Jennifer Bergstrom, Sally Marvin, Matt Attanasio, Lucy Nalen, Tianna Kelly, Christine Masters ve Stacey Sakal'a teşekkür ederim. Jonathan Karp'a da orijinal başlığı bu kadar sevdiği için teşekkür ederim!

Rupert Holmes ve tüm ekibine, özellikle Teresa Jennings'e, bu projeye gösterdikleri sabır ve coşku için sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Başından beri, "Escape (The Piña Colada Song)"un Bea'nın hikayesinde bir rol oynamasını istedim ve onlar bu hayali gerçekleştirmek için çok çalıştılar — hepinize çok teşekkür ederim.

Bu kitap, doğruyu bulmaya çalışırken pek çok kez elden geçti ve ilk aşamalarda geri bildirimde bulunan arkadaşlarım/beta okuyucularım olmasaydı ben (veya Bea ve Nathan) nerede olurduk bilmiyorum. İlk taslağı okuyup bunun ne olması gerektiğini tam olarak anlayan Erica Orloff'a, neyin işe yaradığını ve

kesinlikle neyin işe yaramadığını söylediği için, Borbala Branch'e bu hikayeyi neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlattığı için teşekkür ederim.

Ve başından beri yanımda olan arkadaşlarıma ve aileme: annem ve babam Kevin ve Joan, Conor, Joowon ve Harper, desteğiniz, sevginiz ve şaraplarınız için çok teşekkür ederim! Ne yaptığımı bilmediğimi hissettiğimde bile beni her zaman destekleyen transatlantik aileme. New York'a taşındığımda banka hesabımda eksi bakiye dışında hiçbir şeyim yokken beni kanepesinde yatırarak bana inanan Melissa'ya: en önemli dönüm noktalarında yanımda olduğun için teşekkür ederim. Hayal edebileceğim en iyi yazma ortağı ve arkadaşım Audrey'e: sen bir süper kahramansın ve seni çok seviyorum. Ve ekibimize, Zoran Zgonc, Nicole Page, Jessica Winchell Morsa ve Jenna Helwig'e: Böyle inanılmaz arkadaşlara sahip olduğum için ne kadar şanslıyım? Her şeyde ve daha fazlasında yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, sizlere, okuyuculara, özellikle de öfkeli kız arkadaşlarıma: Sizler mükemmelsiniz ve kimsenin aksini söylemesine izin vermeyin.

Yazardan daha fazlası

Bekleyen Kadınlar

East Hampton'dan Elizabeth

Avenue A'dan Anne

83. Cadde'den Emma

YAZAR HAKKINDA

© MONIKA NORMAND

EMILY HARDING, 83. *Cadde'den Emma* ve *Doğu Hampton'dan Elizabeth* gibi For the Love of Austen serisinin yazar ikilisinden biridir. Dallas'ta eşi, iki çocuğu ve inanılmaz derecede şımarık bir Texas heeler köpeği ile birlikte yaşamaktadır.

YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:

SimonandSchuster.com/Authors/Emily-Harding

SimonandSchuster.com

[@GalleryBooks](https://www.instagram.com/GalleryBooks)

Simon & Schuster e-kitabını okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz.

Posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen kitaplar ve daha fazlası hakkında güncel bilgiler alın. Kaydolmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydettirebilmemiz ve size okumaktan hoşlandığınız daha fazla içerik gönderebilmemiz için e-posta adresinizi tekrar girin. Gelen kutunuza özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Galeri Kitapları

Simon & Schuster, LLC'nin bir markasıdır

1230 Avenue of the Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Simon & Schuster, 100 yılı aşkın bir süredir yazarları ve onların yarattığı hikayeleri desteklemektedir. Yazarın fikri mülkiyet haklarına saygı göstererek, Simon & Schuster ve yazarın gelecek yıllarda da olağanüstü kitaplar yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın alarak yazarın telif haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, açık izin olmadan herhangi bir formatta çoğaltılamaz veya saklanamaz, ayrıca herhangi bir web sitesine, veritabanına, dil öğrenme modeline veya diğer depolama, erişim veya yapay zeka sistemine yüklenemez. Tüm hakları saklıdır. Sorularınızı Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 veya permissions@simonandschuster.com adresine iletebilirsiniz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya kişilerle, hayatta olan veya olmayan, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Emily Harding

Bu kitabın veya kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Gallery Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurun.

First Gallery Books ticaret baskısı Temmuz 2025

GALLERY BOOKS ve colophon, Simon & Schuster, LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Simon & Schuster ifade özgürlüğüne güçlü bir şekilde inanır ve her türlü sansüre karşıdır. Daha fazla bilgi için BooksBelong.com adresini ziyaret edin.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi için lütfen Simon & Schuster Özel Satış Departmanı'nı 1-866-506-1949 numaralı telefondan veya business@simonandschuster.com adresinden ulaşın.

Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize davet edebilir. Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik rezervasyonu yapmak için Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu'nu 1-866-248-3049 numaralı telefondan arayın veya

www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kapak tasarımı ve illüstrasyon: Sarah Horgan

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri İsimler:

Harding, Emily, yazar.

Başlık: Ne kadar romantik: bir roman / Emily Harding.

Açıklama: First Gallery Books ticaret baskısı. | New York : Gallery Books, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024035344 (basılı) | LCCN 2024035345 (e-kitap) | ISBN 9781668082744
(kitap) | ISBN 9781668082751 (e-kitap)

Konular: LCSH: Kadın hukuk öğrencileri—Kurgu. | Avukatlar—Kurgu. | Boşanma—Kurgu. | LCGFT:
Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A725328 H69 2025 (baskı) | LCC PS3608.A725328 (e-kitap) | DDC
813/.6—dc23/eng/20240807

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024035344> adresinde mevcuttur.

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024035345> adresinde mevcuttur.

ISBN 978-1-6680-8274-4

ISBN 978-1-6680-8275-1 (e-kitap)

İçindekiler

Başlık Sayfası
Adanma Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31 Epilog

Teşekkürler Yazar
Hakkında Telif Hakkı

-

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

